

TERORIȘTI

SECRETI

Bill Hughes

TRANSLATE THIS PAGE

Copyright © 2002 By

Truth Triumphant

TRUTH TRIUMPHANT

P. O. Box 567

Tangerine, FL 32777

USA

TERORIȘTII SECREȚI

CUPRINS

Capitolul 1: Ținta: America	5
Capitolul 2: Președintele Andrew Jackson	18
Capitolul 3: Harrison Tazlor, and Buchanan	29
Capitolul 4: Președintele Abraham Lincoln	40
Capitolul 5: Scufundarea Titanicului	56
Capitolul 6: Primul Război Mondial	63
Capitolul 7: Al Doilea Război Mondial	70
Capitolul 8: Președintele John F. Kennedy	83
Capitolul 9: Masacrul de la Waco	97
Capitolul 10: Explozia Din Orașul Oklahoma	108
Capitolul 11: Atacul World Trade Center	118
Capitolul 12: Terorism Religios în America.....	133

CAPITOLUL 1

ȚINTA: AMERICA

Foarte curând, Statele Unite vor trebui să înfrunte cel mai înfricat inamic pe care l-au înfruntat vreodată. Acest inamic nu este doar obișnuitul inamic militar, ci unul care are organizarea și capacitatea necesară spionajului masiv și operațiunilor clandestine în Statele Unite. Acesta folosește o fațadă perfectă pentru a-și ascunde operațiunile. În realitate, chiar acum, acest inamic lucrează în secret să submineze principiile care au făcut această țară cea mai mare națiune din lume. Acest inamic s-a infiltrat în cele mai înalte niveluri și departamente ale guvernului Statelor Unite și expune America la un pericol extrem. Haideți să privim puțin în istorie și să înțelegem metodele folosite de acest inamic în trecut și cum lucrează astăzi în secret.

În sfârșit, Europa se odihnea. Războaiele napoleonice se terminaseră, după ce duraseră 20 de ani. Luminatul și vicleanul Napoleon acoperise Europa cu sângele nobililor ei fii. A fost pace pentru o perioadă lungă. În consecință, suveranii Europei au convocat un consiliu general la Viena, Austria, în 1814. Acest consiliu a devenit cunoscut sub numele de *Congresul de la Viena*. Consiliul și-a continuat procesul timp de un an, terminându-se în anul 1815.

Congresul de la Viena a fost o conspirație neagră împotriva Guvernelor Populare, la sfârșitul căruia, „înaltele părți participante”, au anunțat că formaseră o „Sfântă Alianță”. Aceasta a fost o cortină sub care s-au mascat ca să înșele oamenii. Tema principală dezvoltată la Congresul

de la Verona, a fost RATIFICAREA articolului șase din Congresul de la Viena care a fost, în scurt, o promisiune pentru prevenirea sau distrugerea Guvernelor Populare oriunde s-ar găsi, și restabilirea monarhiei acolo unde aceasta fusese înlăturată.

„Înaltele părți participante” care au fost Rusia, Prusia (Germania), Austria și Papa Pius Al VII-lea (regele Statelor Papale), au intrat într-un tratat secret să facă astfel. — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing, 1924, p. 7.

Conform afirmațiilor lui McCarty, Congresul de la Viena a format „Sfânta Alianță”, a cărei scop principal era distrugerea tuturor guvernelor populare. Guvernele populare sunt acelea unde guvernul permite cetățenilor lui să se bucure de anumite drepturi inalienabile. Cunoașteți vreun guvern popular care să se fi stabilit în lume și să fi oferit cetățenilor lui drepturi inalienabile în jurul anului 1815?

Senatorul Robert L. Owen a inclus următoarea afirmație în Registrul Congresului din 25 Aprilie 1916, care arată clar părerea lui că principala țintă a „Sfintei Alianțe” era Statele Unite:

„Sfânta Alianță”, după ce distrusese guvernele populare în Spania și în Italia, făcuse, de asemenea, planuri iscusite să distrugă guvernul popular în „Coloniile Americane”, care se revoltaseră față de Spania și Portugalia în America Centrală și în America de Sud, sub influența exemplului de succes al Statelor Unite.

Din cauza acestei conspirații a monarhiilor europene împotriva „Republicilor Americane”, politicianul englez Canning a atras atenția guvernului nostru la ea. — Ibid. pp. 9, 10. (Sublinieri adăugate)

Senatorul Owen a înțeles, din Congresul de la Viena că monarhiile unite ale Europei ar căuta să distrugă marea republică americană și libertatea ei cumpărată cu sânge.

Senatorul Owen nu a fost singurul care a știut despre această conspirație împotriva libertății americane și a constituției. În anul 1894, R.W. Thompson, Secretarul American al Marinei, a scris:

„Suveranii „Sfintei Alianțe” adunaseră armate masive, și, curând, i-a convins să intre în jurământ, să se dedice suprimării oricărei inițiative din partea oamenilor, în favoarea susținerii guvernului; și el (Papa Pius al VII-lea) dorea să îi dedice pe iezuiți, susținuți de puterea sa pontificală, îndeplinirii acestui scop. El știa cu câtă credincioșie urmau ei să se consacre acestei misiuni, și de atunci el i-a sfătuit, în decretul de restaurare, să se supună cu strictețe sfaturilor folositoare și salutare din care Loyola făcuse piatră din capul unghiului pentru societate”. — R.W. Thompson, *The Footprints of the Jesuits*, Hunt and Eaton, 1894, p. 251.

Thompson a specificat exact care aveau să fie agenții folosiți de monarhiile Europei spre distrugerea republicii America, anume, iezuiții Romei! Din anul 1815, a existat un asalt continuu al Americii de către iezuiți, încercând să distrugă drepturile constituționale ale acestei mari națiuni.

Renumitul inventator al Codului Morse, Samuel B. Morse, a scris, de asemenea, despre acest complot sinistru împotriva Statelor Unite:

„Autorul își ia răspunderea să arate că o conspirație împotriva libertății acestei republici se află, acum, în plină acțiune sub conducerea vicelanului prinț Metternich al Austriei care, fiind conștient de imposibilitatea de a diminua acest exemplu de națiune măreață și liberă prin forță și arme, intenționează să-și îndeplinească scopul

prin agenții armatei iezuite. Mulțimea de evidențe și argumente, care vor dovedi existența unei astfel de conspirații, vor uimi pe oricine va deschide cartea cu aceeași incredulitate cum am făcut noi”. — Samuel B. Morse, *Foreign Conspiracy Against The Liberties of the United States*, Crocker and Brewster, 1835, Prefață.

Mulțimea de cărți scrise, care descriu complotul sinistru al Congresului de la Viena și al iezuiților împotriva Republicii Americane, sunt numeroase. Că această conspirație s-a accentuat din anul 1815 este o realitate istorică. Vom arăta că această conspirație se află în plină manifestare în prezent și acesta este motivul pentru care America are atâtea probleme și se află în pragul pierderii libertății.

Cei mai mulți oameni știu foarte puțin despre iezuiții papalității, aceasta datorită faptului că fac parte dintr-o societate secretă. Ca să puteți înțelege ce include ordinul iezuiților, vă rog, luați în considerare următorul citat:

„Prin Creștinătate, protestantismul a fost amenințat de inamici formidabili. După ce primele triumfuri ale Reformațiunii au trecut, Roma a apelat la noi forțe, sperând să ducă la bun sfârșit distrugerea ei. În acest moment a fost creat ordinul iezuiților, cel mai crud, lipsit de scrupule și puternic dintre toți campionii papalității. Despărțiți de toate legăturile pământești și de interesele omenești, morți față de nevoile afecțiunilor naturale, cu rațiunea și conștiința complet tăcute, nu recunoșteau nici o regulă, nici o legătură în afară de cea a ordinului lor, nu recunoșteau nici o obligație în afară de extinderea puterii lor. Evanghelia lui Hristos oferise aderenții ei capacitatea de a întâmpina pericolul și de a îndura suferința fără să fie speriați de frig, foame, muncă grea și sărăcie, să țină sus drapelul adevărului în fața temniței sau rugului. Pentru a combate aceste forțe, iezuiții au inspirat pe urmașii lor cu fanatism care le-a permis să îndure pericole și să se opună

puterii adevărului cu toate armele înșelăciunii. Nu exista nici o crimă prea mare pentru ei s-o comită, nici o amăgire nu era prea josnică ca s-o practice, nici o deghizare prea dificilă ca s-o poată folosi. Supuși sărăciei și umilinței perpetue, a fost scopul lor bine studiat să-și asigure bogăție și putere, să fie devotați înlăturării protestantismului și restabilirii supremației papale.

Când apăreau ca membri ai ordinului lor, purtau o înfățișare de sfințire, vizitând închisori și spitale, slujind bolnavilor și săracilor, proclamând renunțarea față de lume și purtând numele sfânt al lui Isus, care mergea din loc în loc făcând bine. Dar sub acest exterior ireproșabil, adesea, se ascundeau cele mai criminale și fatale scopuri. „Scopul scuză mijloacele” era un principiu fundamental al ordinului. În baza acestui cod, minciuna, hoția, sperjurul, asasinatul, nu erau doar demne de iertare, ci chiar recomandabile când serveau intereselor bisericii.

Sub diferite deghizări, iezuiții au ajuns să ocupe poziții de răspundere în guverne, până acolo că au devenit consilieri de regi, modelând politica națiunilor. Au devenit slujitori ca să acționeze ca spioni împotriva superiorilor. Au fondat colegii pentru fiii prințeselor și nobililor și școli pentru oamenii obișnuiți; astfel, copiii protestanților au împrumutat rituri papale. Toată pompa exterioară a închinării Romei a fost folosită să zăpăcească mintea și să captiveze imaginația și astfel, libertatea pentru care părinții au luptat din greu și au sângerat, a fost trădată de fii. Iezuiții s-au răspândit cu ușurătate în Europa și, oriunde s-au dus, a avut loc o redeșteptare a papalității. — E. G. White, *The Great Controversy*, pp. 234, 235, Pacific Press Publishing Assn., 1911.

Iezuiții funcționează ca poliție secretă mondială a papalității. Sunt foarte discreți și călătoresc la mari distanțe ca să-și păstreze operațiunile secrete. Nu spun

nimănui că sunt iezuiți. Aparența exterioară este identică oamenilor normali.

Un ultim autor va fi citat în cele ce urmează:

Sunt iezuiți. Această societate de bărbați, după ce și-au exercitat tirania două sute de ani, a devenit atât de formidabilă lumii, amenințând întreaga ordine a societății, încât chiar Papă, ai cărui supuși devotați sunt, și trebuie să fie prin jurământul societății lor, a fost constrâns să-i dizolve. (Papa Clement a suprimat ordinul iezuit în 1773).

Ei nu au fost reprimați, totuși, timp de cincizeci de ani, înainte ca influența descrescândă a papalității și a despotismului să ceară serviciul lor folositor, în vederea opunerii față de lumina libertății democratice și înainte ca Papa Pius al VII-lea, simultan cu formarea „Sfintei Alianțe” (1815), să reînvie ordinul iezuiților în toată puterea lui.

Au americanii nevoie să li se spună ce sunt iezuiții?... sunt o societate secretă, un fel de Ordin Masonic, de o mie de ori mai periculoși. Nu sunt simpli preoți sau aderenți la un crez religios; ci comercianți, avocați, editori și bărbați de profesii diferite, neavând nici o insignă după care să fie recunoscuți; se află aproape în întreaga societate. Pot adopta orice caracter; cel de înger de lumină sau de slujitor al întunericului, în vederea împlinirii marelui lor plan... toți sunt bărbați educați, pregătiți și legați prin jurământ să înceapă în fiecare moment și în orice direcție, pentru orice serviciu, comandați de generalul ordinului, neatașați de vreo familie, comunitate sau țară, de nici un fel de legătură omenească obișnuită, vânduți pe viață cauzei Pontifului Roman”. — J. Wayne Laurens, *The Crisis in America: or the Enemies of America Unmasked*, G. D. Miller, 1855, pp. 265-267.

Ignațiu de Loyola a fondat ordinul iezuit în anul 1540. Poziția lui în biserica Romano Catolică a fost întărită în

timpul conciliului de la Trent, care s-a desfășurat între anii 1546-1563. Conciliul de la Trent a fost convocat cu un mare scop propus: dizolvarea Reformațiunii protestante care a început în 1517 când Martin Luther, neînfricatul călugăr german, a ținut 95 de teze pe ușa capelei din Wittenberg. Aceste teze au pus sub semnul întrebării, printre altele, doctrina odioasă a indulgențelor, învățată de Roma, care declara că un om se poate salva pe sine și pe cei dragi prin plățirea a cât mai multe monede în tezaurul Bisericii Catolice.

Marile învățături ale lui Luther, că numai Biblia este singurul standard al oricărei doctrine sau practici religioase și că salvarea se capătă numai prin credința în Isus Hristos, au produs un ecou plăcut în mii de inimi în Europa și valuri de ecouri tulburi pe holurile Vaticanului.

Astfel, Consiliul de la Trent a fost convocat să oprească Reformațiunea, iezuiții fiind instrumentele de bază ale Romei spre distrugerea fiecărei urme de protestantism, oriunde era găsit.

Cele mai mari documente ale Americii, Declarația de Independență și Constituția, sunt pline de afirmații protestante care sunt absolut intolerabile pentru iezuiții Romei. Vă surprinde faptul că Vaticanul condamnă documentele fondatoare a Statelor Unite?

„Vaticanul a condamnat Declarația de Independență ca fiind o nelegiuire și a numit Constituția Americii un document satanic.” — Avro Manhattan, *The Dollar and the Vatican*, Ozark Book Publishers, 1988, p. 26.

Iată o parte din jurământul iezuit:

„Mai departe, promit și declar că nu voi avea părere și voință proprie sau vreo rezervă mentală, exact ca un cadavru, ci mă voi supune fără ezitare oricărui ordin primit din partea superiorilor mei în Miliția Papei..., mai departe, promit și declar că,

ori de câte ori am ocazia, voi provoca război, în secret sau pe față, împotriva tuturor ereticilor, protestanților și liberalilor, după cum mi se va comanda, să-i extirp și să-i extermin de pe fața pământului, necruțând indiferent de vârstă, de sex, de stare. Mă angajez să-i prind, să-i distrug și să-i spulber fie prin strangulare, prin fierbere în cazane sau îngropându-i de vii pe toți acești eretici. Voi spinteca pânțelele mamelor însărcinate, le voi scoate plodul și-i voi zdrobi capul de pereți, desființând pentru totdeauna această sectă periculoasă. Când nu voi putea acționa deschis împotriva acestor eretici, voi folosi în secret cupa cu otravă, lame sau seringi otrăvitoare și gloanțe de plumb indiferent de rang, demnitate sau autoritate. În orice condiții, voi fi un ostaș credincios Papei sau superiorilor mei din ordinul iezuit”. — Edwin A. Sherman, *The Engineer Corps of Hell; or Rome's Sapper's and Miners*, Private Subscription, 1883, pp. 118 – 124.

A gândi că o persoană se poate compromite să depună un astfel de jurământ, depășește orice rațiune. Nimeni nu-și poate imagina un jurământ mai vrednic de dispreț. Cuvântul eretic menționat în jurământ se referă la orice persoană care nu este de acord cu Papa.

Într-o scrisoare de la John Adams pentru președintele Thomas Jefferson despre iezuiți, citim:

„Nu vom avea noi roiuri de ei aici, în atât de multe deghizări cum numai un rege al Rromilor o poate face, îmbrăcați în zugravi, editori, scriitori și profesori? Dacă a existat vreodată vreo categorie de oameni care să merite condamnare pe pământ și în iad, aceasta este societatea lui Loyola (iezuiții). — George Reimer, *The New Jesuits*, Little, Brown, and Co., 1971, p. 14.

Napoleon Bonaparte a făcut următoarea precizare:

„Iezuiții sunt o organizație militară, nu un ordin

religios. Conducătorul lor este un general de armată, nu un simplu părinte de mănăstire. Și ținta principală al acestei organizații este: PUTEREA. Putere în cea mai despotică practică posibilă. Putere absolută, putere universală, putere să controleze lumea, după plăcerea unui singur om. Iezuismul este absolutul despotismului și, în același timp, cel mai mare și enorm abuz.

Generalul iezuiților insistă în a se considera maestru, suveran, mai sus de suverani. Oriunde iezuiții sunt acceptați, vor fi maeștri, coste aceasta cât ar costa. Societatea lor este, din natură, dictatorială. De aceea, este inamicul ireconciliabil al oricărei autorități constituite. Orice act, crimă, oricât de feroce, este considerată o acțiune meritorie dacă este întreprinsă în interesul societății iezuite, sau din ordinul generalului”. — General Montholon, *Memorial of the Captivity of Napoleon at St. Helena*, pp. 62, 174.

„Nu exista nici o deghizare pe care să nu și-o poată asuma. De aceea, nu exista nici un loc în care ei să nu fi putut pătrunde. Puteau intra neauziți, chiar și în garderoba Monarhului, sau în biroul oamenilor de stat. Puteau lua loc în convocări sau adunări generale, amestecându-se în dezbateri, fără să fie suspectați.

Nu era limbă pe care să n-o poată vorbi, sau crez pe care să nu-l poată profesa, astfel că, nu exista nici un stat în care să nu poată călători, nici o biserică a căror membri să nu poată fi și a cărei funcțiune să n-o împlinescă...” — J. A. Wylie, *The History of Protestantism*, Vol. II, p. 412. (citat în Sydney, Hunter, *Is Alberto for Real?*, Chick Publications, Page 13.)

În lumina acestor afirmații, se ridică diferite întrebări. Întrucât iezuiții și-au început asaltul împotriva Americii în anul 1815 și nimic nu stă în calea lor, înseamnă că politica Americii de azi se află sub controlul lor? Au fost asasinările diferiților președinți, ca Abraham Lincoln, William McKinley,

James Garfield și William Henry Harrison, inspirate de iezuiți? Au fost atrocitățile, ca Waco, Oklahoma City și distrugerea celor două turnuri gemene din New York, planificate în spatele zidurilor de la Vatican? Ce putem spune despre constituția noastră prețioasă și proiectul de lege privitor la drepturi, care a venit sub un astfel de atac, în ultimele decade? Este acesta premiul final al iezuiților pentru anihilarea libertății noastre religioase, plătită cu un preț atât de mare? Capitolele următoare vor analiza câteva dintre aceste întrebări.

Cum Congresul de la Viena nu a fost destul de clar pentru atingerea obiectivelor monarhilor Europei și a ordinului iezuit, au fost convocate alte două congrese.

Primul dintre ele a avut loc în Verona, în anul 1822. Cu ocazia aceasta s-a stabilit că America este ținta emisarilor iezuiți și că trebuie să fie distrusă cu orice preț. Fiecare principiu al constituției trebuia să fie dizolvat și înlocuite cu noi principii iezuite care să înalțe papalitatea pentru a domina în America.

Următoarea întâlnire (a treia) a avut loc în Chieri, Italia, în anul 1825. Iată ce s-a hotărât acolo:

„În anul 1825, cam unsprezece ani de la redeșteptarea ordinului iezuit, a avut loc o întâlnire secretă a conducătorilor iezuiți, colegiul lor din Chieri, lângă Turin, în nordul Italiei. La acea adunare, au fost discutate planuri pentru avansarea puterii papale la nivel mondial, pentru destabilizarea guvernelor care au stat în cale și pentru a zdrobi toate opozițiile față de schemele și ambițiile iezuiților... La ce ne concentrăm noi, este imperiul lumii...

Trebuie să le dăm de înțeles (marilor oameni ai lumii) că originea răului, aluatul rău, vor rămâne atâta timp cât protestantismul va exista, acel protestantism deci, trebuie să fie abolit... Ereticii sunt inamicii pe care suntem jurați să-i exterminăm...

Atunci, Biblia, acel șarpe care, cu capul ridicat și cu ochii sclipind ne amenință cu veninul ei în timp ce cutreieră pământul, va fi schimbată într-un toiag, în clipa în care vom fi capabili s-o sechestrăm". — Hector Macpherson, *Iezuiții în Istorie*, Ozark Book Publishers, 1997, appendix.

Scopul adunării de la Chieri se cunoaște; distrugerea protestantismului cu orice preț și restaurarea temporară a papalității — LA NIVEL MONDIAL. Văzându-l pe Papa Ioan Paul al II-lea traversând globul și fiind acceptat ca om al păcii, putem înțelege cât de bine funcționează planul iezuit, instituit la Chieri.

Aceste trei întâlniri la Viena, Verona și Chieri, au avut loc în maxim secret. Totuși, la primele două a fost prezent un bărbat care nu a rămas tăcut. Ministrul de externe britanic, George Canning, a contactat guvernul Statelor Unite pentru a-l avertiza că monarhii Europei plănuiau să distrugă instituțiile libere a Americii.

„Din cauza acestei conspirații a monarhilor europeni împotriva republicilor americane, marele om de stat englez, Canning, a atras atenția guvernului nostru la ea, și atunci, oamenii noștri de stat inclusiv Thomas Jefferson care încă mai era în viață, au luat o atitudine activă în a face posibilă declarația președintelui Monroe cu ocazia următoarei transmiteri a mesajului anual către congresul Statelor Unite, ca Statele Unite să considere aceasta un act de dușmănie față de guvernul Statelor Unite și o atitudine neprietenoasă, dacă această coaliție, sau oricare altă putere a Europei a plănuit vreodată să stabilească vreun control pe continentul american sau în vreuna din republicile americane, sau să dobândească vreun drept teritorial.

Aceasta este ceea ce se numește Doctrina Monroe. Amenințarea de sub tratatul secret de la Verona, ca să ștergă guvernele populare este baza doctrinei lui Monroe. Acest tratat secret afișează clar conflictul între guvernele monarhice

și cele populare, între guvernul celor puțini împotriva guvernului celor mulți”. — Bruke McCarty, *The suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, page 10.

Doctrina Monroe a fost răspunsul Americii la congresul iezuiților, de la Viena și Verona. America ar considera un act de război dacă vreo națiune europeană ar încerca o extindere colonială în emisfera vestică. Iezuiții au fost capabili, în secret, să atace și să se infiltreze în America, să împlinească exact lucrarea împotriva căreia doctrina Monroe încerca să protejeze. Ei au reușit să o înlăture pentru că au făcut-o în mare secret, sub masca unei biserici.

Într-o scrisoare către președintele Monroe, Thomas Jefferson a făcut următoarele observații:

„Problema prezentată în scrisorile pe care mi le-ai trimis, este cea mai importantă din câte au fost oferite contemplării mele, după cea a independenței. Aceea ne-a făcut o națiune, aceasta pune compasul și arată cursul pe care să-l urmărim prin oceanul timpului care se deschide înaintea noastră. Și niciodată n-am fi putut îmbarca pe ea sub circumstanțe mai propice. Prima și cea mai fundamentală maximă a noastră ar trebui să fie, niciodată să nu ne lăsăm prinși în capcana Europei. A doua, să nu permitem Europei să se amestece în afacerile de dincolo de Atlantic. America, cea de Nord și cea de Sud, are un set de interese, diferit de cele ale Europei, care este al ei, personal. De aceea, ar trebui să aibă un sistem propriu, separat de cel al Europei. În timp ce cea de-a doua se străduiește să devină un domiciliu al despotismului, dorința noastră arzătoare ar trebui să fie, să facem din emisfera noastră una a libertății... (Noi trebuie să declarăm protestul nostru împotriva violării drepturilor națiunilor, prin interferența unuia, în problemele interne ale altuia, începută de Bonaparte și acum

continuată de, la fel de nelegiuita Alianță, numindu se pe sine Sfântă...

Ne vom opune, prin orice mijloc, intervenției forțate al oricărei alte puteri... Problema propusă acum implică consecințe atât de dăinuitoare și efecte atât de decisive pentru destinele viitorului nostru, încât revigorează tot interesul pe care îl am și care se manifestă cu astfel de ocazii, și mă determină în luarea de opinii hazardate, care vor dovedi numai dorința mea de a contribui cu orice ar fi folositor țării noastre". — Archives, Mount Holyoke College.

Jefferson a văzut aceasta ca o mare criză în istoria tânără a Americii pentru că iezuiților vicleni și siniștri li se ordonase să țintească distrugerea Americii.

Doctrina Monroe a pus sub semnul întrebării orice înaintare a Europei spre America. Totuși, Monroe nu a înțeles că iezuiții nu ar folosi forța armelor la început, pentru atingerea scopurilor, ci ar folosi viclenia și discreția maximă. Ei ar apela la trăsăturile cele mai josnice ale oamenilor. Și-ar așeza agenții în poziții de bogăție și putere ca, după aceea, să-și folosească influența pentru a căpăta premiul dorit - distrugerea oricărui principiu protestant descris în Constituția Statelor Unite.

CAPITOLUL 2

PREȘEDINTELE ANDREW JACKSON

Andrew Jackson a fost ales la președinție în anul 1828. Vitejia și îndemânarea militară dovedite în înfrângerea britanicilor în războiul din anul 1812 sunt bine cunoscute. A luptat în multe bătălii în câmp deschis, dar acum întâmpina un inamic cu totul diferit. Acest inamic pretindea a fi american, exact ca el, pretindea a dori binele Americii, exact ca el și ocupa poziții înalte de răspundere, exact ca el.

Iezuiții urmau să distrugă America conform dispoziției date de consiliul sinistru de la Viena, Verona și Chieri, și s-a întâmplat ca ei să înceapă să aplice trădarea în plină forță, în timpul președinției lui Andrew Jackson. Acești iezuiți s-au mutat printre americani și arătau exact ca americanii. Erau, bine înțeles, cetățeni americani, dar loialitatea lor era dedicată papei de la Roma. Scopurile lor erau cele ale papalității. Acești oameni erau trădători și o adevărată amenințare pentru continuarea existenței Statelor Unite.

„O națiune poate supraviețui nebuniilor proprii, și chiar ambiției, dar nu poate supraviețui trădărilor din interior. Un inamic stând la poartă este mai puțin formidabil, pentru că acesta este cunoscut și își poartă steagul în mod deschis împotriva cetății. Dar trădătorul se mișcă liber printre cei din interiorul porților, murmurul lui viclan susurând pe toate aleile, auzite chiar pe holurile guvernului.

Pentru că trădătorul nu pare a fi trădător. Vorbește cu accent similar cu cel al victimelor lui, poartă chipul și hainele lor, apelând la sentimentele profunde ale inimilor tuturor oamenilor. Putrezește sufletul unei națiuni; lucrează în secret și necunoscut în noapte, să submineze stâlpii unui oraș; infectează corpul politic pentru ca acesta să nu mai reziste”. — Marcus Cicero, vorbind lui Caesar, Crassus, Pompey și senatului Roman.

Doi dintre acești trădători au fost John C. Calhoun și Nicholas Biddle.

Andrew Jackson a câștigat președinția în anul 1828. Vicepreședintele lui a fost John C. Calhoun din South Carolina. Calhoun a realizat că dragostea pentru libertate era foarte puternică în inima tuturor americanilor. A realizat că sclavia era pe sfârșit pentru că aproape toate teritoriile cumpărate de la Spania și Franța fuseseră eliberate. Fără o continuă extindere a sclaviei, poate că aceasta ar fi fost învinsă. Pentru a putea contracara curentul anti-sclavie în America, Calhoun a tipărit un ziar în Washington, numit United States Telegraph. În acest ziar el a început să susțină ideea numită Drepturile Statale.

Doctrina Drepturile Statale ar fi condus, inevitabil, la desființarea completă a Statelor Unite. Aceasta presupunea că un stat avea un drept inerent să facă ce vroia. Sub principiul Drepturilor Statale, dacă un stat vroia să se retragă din Uniune, ar fi putut face aceasta. Acest amănunt ar fi eliminat Statele Unite.

Calhoun a convins statele sudice să se retragă din Uniune. Problema delicată era tarifele ridicate în importurile străine, ceea ce a făcut bunurile europene mai scumpe. Cum Europa cumpăra cantități mari de bumbac sudic și alte produse, tariful părea că aduce mai puțini bani pe export comercianților sudici. Această taxă a ajutat pe fabricanții nordici pentru că acum, fabricanții sudici cumpărau mai mult de la ei.

Calhoun a convins statele sudice că făceau o

afacere foarte proastă și că ar fi putut renunța la Uniune, pentru această problemă.

„Sudul, fiind o regiune agricolă, a fost ușor de convins că tariful ridicat la taxa pe importul străin îl afecta. După aceea, și-a propus să explice sudului că aceste datorii ridicate priveau doar anumite articole, ca o favoare specială pentru apărarea intereselor locale. Astfel, el a spus oamenilor din sud că ei erau taxați ca să susțină pe fabricanții din nord. Pe baza acestei probleme populare el și-a plantat steagul distructiv... Această nouă democrație bastardă și-a luat dreptul să distrugă pașnic sau forțat (când era gata) Uniunea Federală”. — John Smith Dye, *The Adder's Den*, p. 22.

Curând după ce Calhoun a început tipărirea ziarului, a avut loc o întâlnire în memoria lui Thomas Jefferson. La această întâlnire, Andrew Jackson a fost rugat să vorbească. El s-a ridicat și a spus: Uniunea Federală trebuie fie protejată. După aceste cuvinte, s-a așezat. Calhoun s-a ridicat și a declarat:

„Uniunea, după libertățile noastre, este lucrul cel mai drag. Fie ca noi să ne amintim că poate fi protejată numai prin respectarea drepturilor statale, distribuind în mod egal beneficiile și responsabilitățile Uniunii”. — Idem p. 19.

Calhoun a așezat Uniunea pe locul doi, după libertățile noastre. Uniunea și constituția este ceea ce a stabilit libertățile noastre. Dacă Uniunea ar fi dizolvată, statele s-ar ataca unul pe altul, ca țările Europei de-a lungul istoriei. Resursele statelor ar fi consumate, pregătindu-se pentru război, unul împotriva altuia. Acesta era obiectivul lui Calhoun și al papalității, de la început. Scopul lor era distrugerea Statelor Unite.

Calhoun a folosit tariful ca să creeze fricțiune între

Nord și Sud. Congresul ar fi putut să schimbe tariful, ca să nu existe nici un motiv de discordie. Mulți au vorbit împotriva metodelor subtile folosite de el. Daniel Webster a spus:

„Domnule, întreaga lume va crede, cu siguranță, că toată această controversă, împreună cu toate mijloacele pe care aceasta le cere, nu are alt fundament decât diferența de opinie între majoritatea oamenilor din Carolina de Sud de o parte și vasta majoritate a cetățenilor Statelor Unite de cealaltă parte. Lumea nu va acredita acest fapt. Chiar și nouă, care auzim și vedem, ne este greu să credem”. — Idem, p. 25.

Daniel Webster a știut că problema mersese mult mai adânc decât un tarif. Calhoun era instrumentul folosit de iezuiți spre divizarea Americii.

John Quincy Adams, în Casa Reprezentanților, a declarat:

„În opoziție față de compromisul domnului Clay, nu este necesară nici o victimă, și totuși tu propui să ne legi de mâini, să verși sângele nostru pe altar, să satisfaci nemulțumirea nenaturală a sudului — o nemulțumire care are o rădăcină mai adâncă decât Tariful, și va continua când acesta va fi uitat”. — Idem, p. 25.

Adams era corect în observația lui. Problema Tarifului a murit, dar jarul pâlpâind al diviziunii a împărțit America în două. Sângele războiului civil poate fi pus pe răspunderea iezuitului, John C. Calhoun.

Privindu-l pe Calhoun căutând să dividă America, să ne amintim cuvintele unui fost preot catolic, Charles Chiniquy:

„Roma a văzut de-odată că simpla existență a Statelor Unite era o amenințare pentru viața ei însăși. Încă de la început, în mod perfid, ea a

semănat semințele discordiei și a urii între două mari secțiuni ale acestei țări și a reușit prin divizarea Sudului de Nord pe baza problemei arzânde a sclaviei. Acea diviziune a fost ocazia ei de aur să zdrobească o parte prin cealaltă parte, ca să împărățească pe ruinele sângerânde ale amândouă, o poliță de lungă durată”. — Charles Chiniquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, Chick Publications, p. 291, sublinieri adăugate.

Calhoun nu era un cetățean credincios Statelor Unite. El lucra pentru avansarea agendei papale. Părea a fi american, dar, în realitate, era iezuit în armata papei, în efortul de a distruge America.

Preotul Phelan face următoarea precizare:

„De ce dacă guvernul Statelor Unite s-ar afla în război cu biserica, am spune, mâine, ‘în iad cu guvernul Statelor Unite?’ și dacă biserica și toate guvernele lumii s-ar afla în război, am spune: ‘În iad cu toate guvernele lumii.’ Oare de ce are Papa o putere atât de mare? Pentru că Papa este conducătorul lumii. *Toți împărații, toți regii, toți prinții, toți președinții lumii sunt ca niște BĂIEȚI DE ALTAR ai mei.*” – Priest Phelan, *Western Watchman*, June 27, 1912. sublinieri adăugate.

John C. Calhoun a fost unul dintre BĂIEȚII DE ALTAR, făcând ceea ce i se spunea.

Andrew Jackson, în mesajul său către Congres în anul 1832 a precizat:

„Dreptul cetățenilor unui singur Stat de a se absolvi pe ei înșiși de la cele mai solemne obligații la propria alegere și fără consimțământul altor State, riscând libertățile și fericirea a milioane de oameni, nu poate fi recunoscut. O astfel de autoritate este considerată de-a dreptul amenințătoare atât pentru principiile pe care Guvernul General este constituit, cât și pentru obiectivele pe care acesta a fost format să le

obțină.” — John Smith Dye, *The Adder's Den*, p. 25.

Jackson știa că complotul lui Calhoun avea drept scop distrugerea Statelor Unite și libertățile sale religioase, lucru inacceptabil pentru el. Jackson stătea în calea Congresului de la Viena, Verona și Chieri, iar iezuiții au trebuit să aibă grijă de el.

Nicholas Biddle, un alt agent de-al lor, a condus mai departe faza a doua a atacului iezuit. Biddle era un contabil strălucit care a absolvit universitatea din Pennsylvania la vârsta de treisprezece ani. Era un maestru în știința banilor. Când Jackson venise la președinție în anul 1828, Biddle avea control absolut asupra Băncii Federale Centrale ale Guvernului. Nu fusese pentru prima oară când o bancă centrală era fondată. De două ori înainte, prima oară sub Robert Morris, și după aceea, sub Alexander Hamilton, s-a încercat stabilirea unei bănci centrale, dar în ambele cazuri s-a ajuns la eșec, din cauza acțiunilor frauduloase întreprinse de bancherii care controlau. După război, în 1812, când s-a încercat fondarea altei bănci, aceasta a treia oară, îl vedem pe domnul Biddle implicat.

Cine se afla în spatele lui Nicholas Biddle și în spatele inițiativei de a avea o bancă centrală în America?

„Realitatea evidentă este că dinastia bancară Rothschild în Europa era o forță dominantă, atât financiar cât și politic, în formarea Băncii Statelor Unite”. — G. Edward Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 331.

„Cu trecerea anilor, de când N.M. (Rothschild), fabricantul de textile din Manchester, a cumpărat bumbac din statele sudice, familia Rothschild dezvoltase angajamente americane puternice. Nathan... împrumutase diferite state din Uniune și, pentru un timp, fusese bancherul european principal pentru guvernul Statelor Unite, fiind un

suporter al Băncii Statelor Unite”. — Derek Wilson, Rothschild: *The Wealth and Power of a Dynasty*, Charles Scribner's Sons, p. 178.

„Familia Rothschild a avut o influență puternică în a dicta Americii legile financiare. Registrele legii arată că ei erau puterea în vechea Bancă a Statelor Unite.” — Gustavus Myers, *History of The Great American Fortunes*, Random House, p. 556.

Instigatorii din spatele lui Biddle în stabilirea unei bănci centrale erau Rothschild. Pentru cine lucra familia Rothschild?

„Conștient că Rothschild era o familie evreiască importantă, am căutat în Enciclopedia Iudaică și am descoperit că purtau titlul “Guardians of the Vatican Treasury” (Păzitorii Visteriei Vaticanului)... Numirea lui Rothschild a dat negrei papalității libertate financiară absolută și posibilitatea de a lucra în secret. Cine ar bănui vreodată că o familie iudaică ar fi cheia bogăției Bisericii Romano-catolice?” — F. Tupper Saussy, *Rulers of Evil*, Harper Collins, page 160, 161.

Membrii familiei Rothschild erau iezuiți care se foloseau de descendența lor iudaică pentru a-și acoperi activitățile sinistre. Iezuiții, lucrând prin Rothschild și Biddle, au căutat să câștige control asupra sistemului bancar a Statelor Unite.

Andrew Jackson nu era mulțumit cu banca centrală. Când Biddle căuta să schimbe statutul băncii în 1832, președintele Jackson a propus realegerea lui și a stopat intenția congresului de a schimba statutul. A făcut-o pentru trei motive: banca devenea un monopol, nu era constituțional, și prezenta un pericol pentru țară ca banca să fie dominată de interese străine (iezuiții).

Jackson simțea că securitatea Americii se afla în pericol din partea acestor interese străine. El a spus:

„Nu există un pericol pentru libertate și independență într-o bancă, care, în natura ei, este atât de puțin legată de țara noastră? Nu există aici un motiv de a tremura pentru puritatea alegerilor noastre în pace, și pentru independența țării noastre în război? Controlând moneda noastră, primind banii noștri publici, și ținând mii din cetățenii noștri în dependență, această situație ar fi mai formidabilă și mai periculoasă decât o putere navală și militară a inamicului.” — Herman E. Kross, *Documentary History of Banking and Currency in the United States*, Chelsea House, pp. 26, 27.

Comentariile lui Jackson nu erau nimic nou. Alții înțelegeau puterea deținută de cei ce conduceau banca. Mayer Rothschild a spus:

„Permiteți-mi să controlez banii națiunii, și nu mă interesează cine scrie legile.” — G. Eduard Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 218.

Aceasta este regula de aur iezuită/rothschildă. Cel care are aurul, face regulile!

Griffin scrie:

„Dinastia Rothschild a capturat lumea mai eficient, mai șiret, și mai durabil decât toți Cezarii dinaintea lor și decât toți Hitlerii de după ei.” — Idem p. 218.

Thomas Jefferson are să ne spună următoarele despre Banca Centrală:

„O bancă centrală privată manevrând banii publici, este o amenințare mai mare pentru libertatea poporului, decât o armată activă... Nu putem permite conducătorilor noștri să ne încarce cu o datorie perpetuă.” — Idem. P. 329.

Iezuiții au folosit pe Biddle și Rothschild să câștige conducerea Băncii Americane pentru că știau că astfel puteau controla oamenii și rescrie Constituția conform legii papale. Jackson încerca să-i oprească.

Haideți să aruncăm o privire mai detaliată la Banca Centrală, ca să vedem de ce era periculoasă. Mulți oameni nu înțeleg Banca Centrală, Banca Rezervelor Federale. Aici avem un scenariu simplificat care explică una dintre operațiunile Rezervelor Federale.

Avem nevoie să înțelegem că Banca Rezervelor Federale nu este posedată de guvernul Statele Unite, cum mulți cred. Banca Centrală, Banca Rezervelor Federale, este o bancă privată, posedată de unii dintre cei mai bogați oameni din lume. Această bancă nu are nimic de-a face cu guvernul Statelor Unite, în afară de legătura care permite operațiunea descrisă mai jos. Banca Rezervelor Federale are un monopol total, sprijinit de guvern, în domeniu financiar. Înainte de a avea o bancă centrală, fiecare bancă individuală concura cu alte bănci; clienții primeau cele mai bune profituri. Dar acum, nu mai este la fel.

Noi toți știm că astăzi, guvernul Statelor Unite împrumută bani și operează sub datorii astronomice. De ce? Oricine poate spune că o poliță care duce la o datorie atât de mare, mai curând sau mai târziu, va distruge organizația care o practică, pentru că interesul pentru datorie crește dincolo de venitul ei, făcând plățirea datoriei imposibilă.

Acum, să ne întoarcem la scenariul nostru. Așa decurge operațiunea. Să presupunem că guvernul Statelor Unite vrea să împrumute un miliard de dolari. Guvernul deschide un cont de depozit pentru această sumă, așa cum o companie de apă o face când dorește să adune bani pentru o nouă conductă sau un nou baraj. Guvernul dă acest cont de depozit Băncii Rezervelor Federale. Banca Rezervelor Federale ia contul și face o comandă la departamentul de tipărire și de înregistrare, să tipărească bancnote în valoare de un miliard de dolari.

După aproximativ două săptămâni, când bancnotele sunt deja tipărite, departamentul de tipărire și înregistrare trimite bancnotele la Banca de Rezervă Federală, care scrie un cec de aproximativ două mii de dolari, ca să plătească tipărirea bancnotelor în valoare de un miliard de dolari. Banca de Rezervă Federală ia miliardul de dolari și îl împrumută guvernului Statelor Unite, iar poporul țării plătește dobânda la o rată uriașă în fiecare an, pentru acești bani, care au fost făcuți din nimic.

De aceea, vedem că atunci când guvernul Statelor Unite intră în datorii 1 dolar, 1 dolar, plus dobânda, merg în buzunarele posesorilor Băncii de Rezervă Federală. Aceasta este cea mai mare, cea mai colosala, hoție cunoscută vreodată în istoria omenirii, și este așa de subtilă și ascunsă de propaganda știrilor media, că victimele nici măcar nu sunt conștiente de ce se întâmplă. Puteți vedea care este motivul pentru care iezuiții fac totul ca această operațiune să fie ținută secretă.

Constituția Statelor Unite dă putere Congresului să fabrice bani. Dacă Congresul ar fabrica banii așa cum impune constituția, acesta n-ar trebui să plătească sute de miliarde de dolari în interes, pe care acum îi plătește anual bancherilor pentru datoria națională, pentru bani făcuți din nimic. Banii făcuți de Congres ar fi liberi de datorie.

Biddle a răspuns refuzului lui Jackson de a-i permite restabilirea băncii centrale prin limitarea proviziilor de bani ale națiunilor. El a făcut aceasta, prin refuzul de a face împrumuturi. Făcând astfel, economia a suferit, banii au dispărut, iar rata șomajului s-a ridicat enorm. Companii au dat faliment pentru că nu au putut plăti datoriile. Națiunea a intrat în panică depresivă. Biddle credea că va putea forța pe Jackson să păstreze banca centrală. Era atât de sigur, că s-a lăudat în public că el a dus economia Americii de răpă. Datorită acestei afirmații nebune, alții au venit în sprijinul lui Jackson, iar banca centrală a murit. A murit până la restabilirea ei în anul 1913. A fost restabilită atunci, de către aceeași oameni

(iezuiții Romei), cu același scop, readucerea Americii pe genunchi și replantarea temporară a Papei în America.

Proiectul Iezuiților pentru o bancă centrală în America a fost stopată temporal în timpul președinției lui Andrew Jackson. El se opusese doctrinei lui Calhoun despre drepturile statale, și a stopat intenția lui Biddle de a continua cu banca centrală. Când alte lucruri au eșuat, jurământul iezuit declară, că se apelează la ucidere dacă cineva le stă în cale.

„Președintele câștigase ura nemuritoare a oamenilor de știință monetară, atât în America cât și în afara ei. (iezuiții erau furioși). Nu este surprinzător. De aceea, pe 30 Ianuarie 1835, o încercare de asasinare a fost făcută împotriva lui. În mod miraculos, ambele pistoale ale asasinului au țintit greșit și Jackson a scăpat printr-un capriciu al sorții. A fost primul atentat de acest gen împotriva unui președinte ale Statelor Unite. Asasinul era Richard Lawrence care era nebun sau s-a dat drept nebun ca să scape de o pedeapsă aspră. Oricum, Lawrence a fost declarat nevinovat, datorită nebuniei. Mai târziu s-a lăudat la prieteni că fusese în legătură cu oameni puternici în Europa care promisese să-l protejeze de pedeapsă dacă ar fi fost prins.” — Idem. P. 357.

Ordinul iezuit era foarte serios în planul de a captura Statele Unite. S-au infiltrat în guvern la cel mai înalt nivel, și și-au folosit agenții în controlarea sistemului bancar american. Ei ar folosi asasinarea dacă ar fi necesar, când cineva s-ar împotrivi planului lor. Andrew Jackson a fost aproape asasinat de către o unealtă iezuită căruia i-a fost oferită promisiunea de către europeni puternici, că va fi eliberat dacă urma să fie prins. Au urmat alți președinți care, de asemenea, au suferit mânia nemuritoare a Romei. Unii au fost asasinați, alții au scăpat. Capitolul următor, care comentează președințiile lui William Henry Harrison, Zachary Taylor și James Buchanan, va completa detaliile.

CAPITOLUL 3

PREȘEDINȚII HARRISON, TAYLOR ȘI BUCHANAN

William Henry Harrison a fost ales la președinția Statelor Unite în anul 1841. Se afla deja la vârsta înaintată de 67 de ani dar era foarte sănătos și robust. Toți cei care-l cunoșteau puteau spune că nu avea nici o problemă care să-l împiedice să parcurgă cei patru ani în oficiu. Totuși, numai 35 de zile după ce a depus jurământul intrării în oficiu, președintele Harrison a fost mort, pe 4 Aprilie 1841. Cele mai multe, dacă nu toate, dintre enciclopedii spun că a murit de pneumonie, după ce a adresat cuvântarea de inaugurare, din cauza frigului aspru din Washington D.C., dar nu este adevărat. Nu a murit de pneumonie.

Când Harrison a intrat în oficiu, exista o situație foarte tensionată în țară. Problema existentă era binecunoscutul conflict între Nord și Sud, cu privire la sclavie. Se discuta despre anexarea Texasului, să fie acceptat liber sau cu sclavie. Fusesse deja făcut un atentat asupra lui Jackson cu șase ani mai înainte. Harrison a ajuns în oficiu cu numai douăzeci de ani înainte de războiul Civil. Influența iezuiților apăsa greu asupra Americii.

Dup cum deja am văzut, Congresul de la Viena, Verona și Chieri, au hotărât distrugerea guvernelor populare, oriunde ar fi fost găsite. Prima țintă a fost America și distrugerea fiecărui principiu protestant. Iezuiților, vrednici de dispreț, li s-a ordonat să aducă la îndeplinire această distrugere.

Andrew Jackson a înfruntat atacul iezuiților prin politica lui John C. Calhoun și vrăjitoriile financiare ale

lui Nicholas Biddle. William Henry Harrison refuzase, de asemenea, să accepte împlinirea scopului iezuit, pentru America. În cuvântarea adresată cu ocazia inaugurării intrării în oficiu, a făcut următoarele comentarii:

„Nu permitem nici unui guvern, prin drept divin, crezând că până acum, vorbind despre putere, Creatorul nu a făcut distincție între oameni; că toți sunt egali, și că singurul drept la guvernare aparține celui care este în mod expres împuternicit de cei care sunt guvernați.” — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing. P. 44.

Prin ceea ce spusese, președintele Harrison de-abia provocase mânia mortală a iezuiților.

„Cu aceste cuvinte fără greșală, președintele Harrison a făcut poziția sa clară; el a lansat o provocare inamicilor Dreptului Divin al Guvernului nostru Popular. (Burke McCarty vorbește despre Roma când spune aceasta). A făcut chiar mai mult — pentru că, prin acele cuvinte, el și-a semnat sentința de moarte. După numai o lună și cinci zile de la acea dată, președintele Harrison era mort în Casa Albă. A murit prin otrăvire arsenică, administrată de uneltele Romei. Jurământul iezuit fusese împlinit cu promptitudine.

„Mai departe, promit și declar că, ori de câte ori am ocazia, voi declara război, în secret sau pe față, împotriva tuturor ereticilor, protestanților și liberalilor, după cum mi se va comanda, să-i extirp și să-i extermin de pe fața pământului... Când nu voi putea acționa deschis împotriva acestor eretici, voi folosi în secret cupa cu otravă, lame sau seringi otrăvitoare și gloanțe de plumb indiferent de rang, demnitate sau autoritate... indiferent de condiții, în public sau particular, după cum mi se va ordona de către un agent al Papei sau de către un Superior al Frăției Credinței Sfinte, al Societății Iezuiților”. Idem. pp. 44, 46.

Pentru aproape o mie de ani, preoții romano-catolici au crezut că au condus prin drept divin, că puterea lor venise direct de la Dumnezeu, că toți oamenii trebuiau să se supună autorității și controlului lor. Dacă un conducător nu și-ar fi așezat poziția și țara pe care o conducea în mâinile papei, atunci, acea persoană nu avea dreptul să guverneze. Când Harrison a spus că, “nu admitem nici unui guvern, prin drept divin,” declara că Statele Unite nu aveau să se supună nici cum controlului Papei. Pentru Papa și iezuiții lui haini, aceasta a fost ca o palmuire peste obraz, care i-a determinat să ia măsuri imediate.

Nu numai Harrison respinsese autoritatea Romei, pentru că el, pur și simplu, a amintit ceea ce Declarația de Independență și Constituția deja declaraseră înaintea lui. Republica noastră a refuzat total controlul pe care Papa și iezuiții vroiau să-l aplice. Când o națiune, o biserică sau un individ refuză să se supună autorității papale, aceștia sunt terminați. Dacă Dumnezeu nu intervine, viețile aceluia care se opun papalității, vor fi terminate.

Acest concept este complet străin gândirii oamenilor care au trăit sub un guvern liber, constituțional. Drepturile de închinare la Dumnezeu conform convingerii conștiinței personale, și un guvern fără rege, sunt considerate actuale și aplicabile pentru Statele Unite de azi. Noi nu realizăm că afirmația lui Harrison a fost ca un pumnal înfipt în inima existenței papalității.

Un alt conducător, care a refuzat să accepte direcțiunile papalității, a fost Regina Elisabeta a Angliei. Aceasta era una dintre fiicele lui Henry al VIII-lea și a condus țara din anul 1558 până în anul 1603. A urcat pe tron după moartea surorii ei, 31 8 #7 Bloody Mary 8 #7 (Mary cea Sângeroasă) care a condus Anglia din anul 1553 până în anul 1558. Mary fusese suveran catolic dar Elisabeta era protestantă.

„După întronare, Elisabeta a scris domnului

Richard Crane, ambasadorul Angliei la Roma, să informeze oamenii despre întronarea sa. Dar ea a fost informată de 328 #7 Sfințenia Sa 8 #7 că Anglia era slujitorul sclavilor, că Elisabeta nu-și putea asuma coroana fără permisiunea sa, că nu a fost născută dintr-o căsătorie legală, și că, de aceea, nu putea fi regina Angliei; că cea mai sigură acțiune din partea ei ar fi renunțarea totală la tron și supunerea fără rezervă, voinței lui; astfel, el ar trata-o cât mai delicat posibil. Dar dacă refuză acest sfat, el nu o va cruța! Regina a refuzat sfatul Papei, iar ura lui Pius și a succesorilor lui a fost asigurată.” — J.E.C. Shepherd, *The Babington Plot*, Wittenburg Publications, p. 46.

Regina Elisabeta a respins în mod înțelept „Dreptul Divin” asumat de papalitate, de a conduce și controla tronul Angliei. Din cauza aceasta, au avut loc cel puțin cinci intenții de asasinat împotriva ei. Aceste asasinat au eșuat pentru că ea avea un serviciu secret excelent. Astfel, viața i-a fost salvată.

Când papalitatea a realizat că toate eforturile lor de a o asasina pe Regina Elisabeta au eșuat, a început să trateze cu unul din fiii lor catolici, Filip al II-lea al Spaniei. În 1580 papalitatea a pus la cale invadarea Angliei de către Spania.

„Mai târziu, Papa Sixtus al X-lea, a promis lui Filip al Spaniei un miliard de scuzi pentru a-și echipa armata să distrugă tronul Elisabetei, singura condiție pe care Papa a pus-o în schimbul darului său, era: „ca el să câștige titlul de suveran al Angliei, iar împărăția să devină slujitoare bisericii.” — Idem, p. 47.

Faimoasa Armada Spaniolă a fost trimisă să zdrobească Anglia pentru că Elisabeta nu renunța la tron și la împărăție, în favoarea Papei. Timp de treizeci de ani iezuiții au încercat s-o ucidă pe Elisabeta, dar au

eșuat. În final au conspirat cu Filip al II-lea al Spaniei s-o anihileze cu ajutorul Armadei:

„Considerăm că papii sunt responsabili pentru ‘succesiune,’ aceștia fiind principalii manipulanți în viața adultă a Elisabetei, căutând s-o distrugă pe ea și împărăția ei, forțând întoarcerea Angliei sub dominația sistemului rău, conducător la sclavie, numit Biserica romano-catolică. Papa nu a fost doar principalul manipulant al intrigii în Anglia, ci era principala sursă a trădării în mișcare.

„Papa a insistat în exercitarea absolută a autorității și suveranității peste toți regii și prinții, și dorea să-și asume prerogativele Divinității, mânuind săbiile lui spirituale și temporare.” — Idem, pp. 98, 99. (sublinieri adăugate).

La fel, când William Henry Harrison a depus jurământul să devină președintele Statelor Unite, iezuiții au văzut în el un om care se opunea lor și planurilor lor. Din nefericire, președintele Harrison a fost otrăvit după numai treizeci și cinci de zile de oficiu.

„Generalul Harrison nu a murit de boală naturală — nu a existat nici un semn de slăbire a sănătății sau a puterii — ci ceva subit și fatal. Nu a murit de apoplexie, care este o boală. Otrăvirea produce o moarte subită și este fatală de la început. Aceasta este arma numărul unu al asasinului medical. Acidul oxalic și acidul prucic provoacă moarte imediată și dă foarte puține șanse de scăpare din mâna criminalului. De aceea, în cazul lui nu a fost vorba de otrăvire acută, când moartea are loc aproape simultan, ci de otrăvire cronică, când pacientul moare încetul cu încetul. Harrison a trăit vreo șase zile după ce a primit medicamentul.” — John Smith Dye, *The Adder's Den*, p. 37.

Senatorul Statelor Unite, Thomas Benton este de acord.

„Nu a existat nici un semn de slăbire a sănătății sau a puterii care să indice un astfel de eveniment sau să dea de bănuț că Harrison nu ar putea parcurge întregul termen în oficiu, cu aceeași vigoare cu care a început. Atacarea lui a fost subită și fatală de la început.” — Senator Thomas Benton, *Thirty Years View*, volumul II, p. 21. (citat în John Smith Dye's book, *The Adder's Den*, pagina 36.

William Henry Harrison a devenit primul președinte care a căzut victimă iezuiților, în încercarea lor de a lua cu asalt Statele Unite, de a distruge Constituția, și de a face din papalitate conducătorul suprem al Americii. Dacă vreun președinte al Statelor Unite, sau oricare alt conducător ar refuza să primească ordine de la iezuiți, și ei ar deveni țintă asasinării. Zachary Taylor a refuzat să accepte distrugerea Americii și a fost al doilea care a căzut.

Taylor a fost cunoscut ca un mare militar. Prietenii îl numeau 'Bătrân Aspru și Gata.' A venit la Casa Albă în anul 1848 și șaisprezece luni mai târziu era mort.

„...au folosit invazia Cubei ca test pentru Zachary Taylor, și au avut planurile lor pregătite pentru lansarea proiectului lor în faza de debut a administrației sale dar, încă de la început, președintele Taylor le-a spulberat orice speranță de a le permite desfășurarea lor în timpul termenului său.” — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing, p. 47.

Iată ce s-ar fi întâmplat dacă Taylor ar fi invadat Cuba. Austria catolică, Spania catolică, Franța catolică, și Anglia, așteptau să pornească război contra Americii, dacă el ar fi invadat Cuba. Ce șansă ar fi avut tânăra republică împotriva puterilor unite ale Europei catolice în acel timp? Papalitatea știa foarte bine lucrul acesta, de aceea insista ca Taylor să invadeze Cuba.

Taylor a comis o altă „crimă” împotriva Romei. El a vorbit cu pasiune despre păstrarea Uniunii. Iezuiții se luptau crâncen să împartă națiunea în două, iar președintele se străduia din greu s-o țină laolaltă. Agentul iezuit, John C. Calhoun, a vizitat Departamentul de Stat, și a cerut președintelui să nu menționeze nimic despre Uniune, în următoarea sa adresare către națiune. Dar Calhoun avea prea puțină influență asupra lui Taylor, pentru că, după vizita lui, următorul pasaj a fost adăugat luării de cuvânt a lui Taylor:

„Atașamentul față de Uniunea de State ar trebui să fie fierbinte în fiecare inimă americană. Pentru că, pentru mai mult de o jumătate de secol, timp în care multe împărății și imperii au căzut, această Uniune a rămas nezdruincată... După părerea mea, dizolvarea ei ar fi cea mai mare dintre calamități, iar prevenirea acestei calamități ar trebui să fie ținta nestrămutată a fiecărui american. De păstrarea ei trebuie să depindă fericirea noastră și a generațiilor care vor urma. Oricare ar fi pericolele care să o amenințe, eu voi sta alături de ea și o voi păstra în toată integritatea, până la maxima limită a obligațiilor impuse și a puterii acordate mie de către Constituție.” — John Smith Dye, *The Adder's Den*, pp. 51, 52.

McCarty preia istoria din acest punct.

„Nu a existat nici o subtilitate în aceasta. Conducătorii pro sclavie nu au găsit nici un sprijin în Taylor, așa că au decis să-l asasineze...”

„Temându-se că s-ar fi putut ridica vre-o bănuială dacă președintele ar fi omorât la începutul administrației sale, ca în cazul președintelui Harrison, iezuiții i-au permis să slujească un an și patru luni, după care, pe data de patru iulie, i s-a administrat arsenic în timpul unei celebrări în Washington, la care fusese invitat să ia cuvântul. A mers acolo sănătos perfect dimineața și s-a întors bolnav după amiază, la aproximativ ora cinci,

și a murit luna următoare, după ce fusese bolnav același număr de zile și avusese exact aceleași simptome ca predecesorul lui, președintele Harrison.” — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing, p. 48.

„Puterea sclaviei [iezuiții], avea acum motive suficiente ca să-l considere înamic, și istoria lui le-a dat de înțeles că niciodată nu s-a supus. Aceia care, politic, aveau problema sclaviei în grijă, juraseră, cu mult timp înainte, că nici o persoană care se opune planurilor lor în interesul sclaviei, n-ar trebui să ocupe scaunul președinției. Au hotărât să-i ia viața...

„Iezuiții au înțeles, și au hotărât să-i slujească așa cum înainte slujise generalului Harrison, așteptând o ocazie favorabilă pe care s-o folosească spre aducerea la îndeplinire a intenției lor viclene. Celebrarea de la 4 iulie se afla în prag; și s-a hotărât să se folosească de această zi pentru a-i da medicamentul fatal.” — John Smith Dye, *The Adder's Den*, pp. 52, 53.

Șase ani mai târziu, James Buchanan, un democrat din Pennsylvania, a fost ales președinte. Acesta băuse și cinase cu cei din Sud, și se părea că ar ține cont de dorințele lor.

„Noul președinte s-a dovedit a fi un bărbat decis. Deși era din Nord, curtase puternic pe conducătorii din Sud cărora le dăduse de înțeles că era trup și suflet alături de ei...

„Buchanan pusese urechea la pământ și auzise zgomotul roților aboliționiștilor... El i-a informat că era președinte atât în Nord cât și în Sud. Această schimbare de atitudine a fost evidențiată prin atitudinea lui hotărâtă împotriva lui Jefferson Davis și a partidului lui, și și-a făcut cunoscută intenția de a pune la punct problema

sclaviei în Statele Libere, spre satisfacerea cetățenilor din acele State.” — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing, p. 50.

James Buchanan n-a trebuit să aștepte mult ca să afle ce i-ar face iezuiții pentru că i-a păcălit.

„De ziua Washington-ului, poziția lui Buchanan a devenit cunoscută, iar următoarea zi a fost otrăvit. Complotul a fost adânc și planificat cu grijă. Cum domnul Buchanan se afla, de obicei, în compania bărbaților de vârsta lui, avea o masă și scaune rezervate pentru el în sala de mese a Hotelului Național. Președintele era cunoscut ca fiind un băutor de ceai înrăit, nordicii servind, din fire, foarte rar altceva decât ceai seara. Sudicii preferă cafea. Astfel, să fie siguri de Buchanan și prietenii lui nordici, otrava arsenică a fost pulverizată în vasele care conțineau ceai și zahăr și puse pe masa la care el urma să se așeze. Zahărul pulbere de la celelalte mese nu conținea otravă. Nici o persoană din Sud nu a fost afectată sau rănită. Cincizeci sau șaiszeci de persoane au cinat acolo, în acea seară, și, din câte se poate cunoaște, aproximativ treizeci și opt au murit din efectul otrăvii. Președintele Buchanan a fost otrăvit, și cu mare greu, viața i-a fost salvată. Doctorii l-au tratat cu înțelegerere, din instrucțiunile pe care le-a dat el, știind foarte bine ce se întâmplase.

„De la acest incident, mesele Hotelului Național erau aproape goale.

„Proprietarii Hotelului sau servitorii au fost afectați? Dacă nu, cu ce se deosebea hrana servită de ei, de cea servită de musafiri?

„În această calamitate se află mai mult decât ce poate vedea ochiul. Este ceva ce n-ar trebui trecut cu vederea.” — *The New York post*, March 18, 1857. (Missing credit. Translate.)

James Buchanan a fost otrăvit și aproape a murit. A trăit totuși, pentru că știa că i se dăduse arsenic și astfel și-a putut informa doctorii. Știa că iezuiții otrăviseră pe Harrison și Taylor.

Ordinul iezuit și-a împlinit din nou jurământul, care spune că vor otrăvi, omori sau ar face orice ar fi necesar, să elimine pe aceia care s-ar opune planurilor lor. Din 1841 până în 1857, vedem că trei președinți au fost atacați de iezuiți, după cum fusese plănuțit de Congresul de la Viena, Verona și Chieri. Doi au murit iar al trei-lea de-abia a scăpat. Nu permit nimănui să stea în calea lor spre dominarea absolută a Americii, și a distrugerii Constituției. Privind spre America, preoții Romei au spus:

„Suntem hotărâți să luăm Statele Unite în posesie, dar trebuie să o facem în secret.

„În liniște și cu răbdare, trebuie să înghesuim pe romano-catolicii noștri în marile orașe ale Statelor Unite, ținând cont de faptul că votul unui sărac călător, chiar dacă este acoperit cu zdrențe, are tot atâta greutate în escała puterilor, ca milionarul Astor, și aceasta dacă noi avem două voturi împotriva unuia al lui, va deveni la fel de lipsit de putere. Haideti deci, să înmulțim voturile noastre, să chemăm pe săracii dar credincioșii noștri catolici irlandezi din orice colț al lumii, și să-i adunăm în inimile orașelor Washington, New York, Boston, Chicago, Buffalo, Albany, Troy, Cincinnati.

„Sub umbrele acelor mari orașe, americanii se consideră a fi o rasă uriașă, invincibilă. Privesc la catolicii irlandezi săraci cu dispreț suprem, ca fiind buni numai pentru săparea șanțurilor, pentru măturarea străzilor și să lucreze în bucătăriile lor. Să nu cumva să treziți pe acești lei adormiți, astăzi. Să ne rugăm la Dumnezeu să-i mai țină adormiți încă câțiva ani, să se trezească numai pentru a-și vedea voturile lor nenumărate, în timp ce-i eliminăm pentru totdeauna din orice poziție de onoare, putere și profit!... Ce vor spune acei așa numiți uriași când vor vedea că nici măcar un

senator sau membru din Congres nu va fi ales fără să se fi supus sfântului părinte, Papa!

„Noi nu doar alegem președintele, dar vom umple și comanda armatele, vom manevra navele, și vom ține cheile casieriei publice!...

„Atunci, da! Atunci, vom conduce Statele Unite, și le vom conduce la picioarele Vicarului lui Isus Hristos, ca el să sfârșească cu sistemul lor de educație lipsit de Dumnezeu, cu legea libertății de conștiință care sunt o insultă pentru Dumnezeu și om!” — Charles Chiniquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, Chick Publications, pp. 281, 282.

Când ei spun “Vicar al lui Isus Hristos”, se referă la Papa.

CAPITOLUL 4

PREȘEDINTELE ABRAHAM LINCOLN

În 1856, un sclav evadat numit Dred Scott căutase câștigarea libertății în statul liber, Kansas. Cazul era atât de bine cunoscut, încât a ajuns în Tribunalul Suprem. Decizia mârșavă cu privire la cazul Dred Scott a fost acordată de judecătorul romano-catolic fanatic, Taney, Judecător Suprem al Statelor Unite pe atunci. Decizia Taney, pe scurt, era că negrul nu avea drepturi pe care omul alb trebuia să le respecte. Aceasta vrea să spună că cetățeanul negru este inferior cetățeanului alb, iar cel dintâi nu avea drepturi. Abraham Lincoln, pe când era copil, observa vânzarea de tineri și tinere negri, într-un oraș mic din Illinois. În timp ce se plimba cu un prieten, după o licitație de sclavi, Lincoln s-a întors către prietenul lui și a spus: „Într-o zi, îi voi da o lovitură grea!”

În Noiembrie, 1855, Charles Chiniquy, un preot catolic în Kankakee, Illinois, fusese atacat, într-o serie de cazuri de tribunal, de către episcopul diocezei din Chicago. Chiniquy vorbise des despre subiectul cumpărării și despre efectele negative ale lichiorului. Cum mulți dintre preoți erau alcoolici, și mulți dintre ceilalți erau bețivi comuni, prezentările lui Chiniquy despre cumpărare nu erau apreciate. Adesea, acesta cita Biblia, pentru susținerea unor poziții pe care el le luase. Acest lucru a provocat mânia episcopului de Chicago, împotriva lui. Ca să-l pună la tăcere, a fost acuzat de o femeie imorală folosită de preoți, pentru conduită nepotrivită față de ea.

Cazul lui Charles Chiniquy a fost astfel publicat în

presa Illinois-ului, că foarte puțini avocați acceptau să-l apere. Realizau că luptau nu numai împotriva unui preot din Chicago; luptau împotriva Bisericii romano-catolice. Charles Chiniquy a aflat despre Abe Lincoln, un avocat credincios și corect din Illinois. Chiniquy a trimis lui Lincoln un mesaj telegrafic, apelând la sprijinul lui, în douăzeci de minute primind răspunsul afirmativ: “Da, voi apăra viața și onoarea ta în procesul din mai anul viitor, în Tribunalul din Urbana. Semnat A. Lincoln.

Chiniquy relatează:

„A sosit timpul ca șeriful de Kankakee să mă târască din nou ca pe un criminal și deținut, în Urbana și să mă dea pe mâinile șerifului aceluia oraș. Am ajuns acolo pe 20 octombrie, cu avocații mei, Domnii Osgood și Paddock, și o duzină de martori. Domnul Abraham Lincoln sosise cu câteva minute înaintea mea, din Springfield.” — Charles Chiniquy, *Fifty Years in The Church of Rome*, Chick Publications, p. 273.

Când Charles Chiniquy a fost apărat de Abraham Lincoln, cităm,

„Apoi a despicat cariera părintelui Chiniquy, cum acesta fusese persecutat pe nedrept, iar în concluzie a spus: “Atâta timp cât Dumnezeu îmi va da inimă să simt, creier să gândesc, sau o mână să execut voința mea, o s-o devotez împotriva acelei puteri care încearcă să folosească mașinăriile tribunalelor să distrugă drepturile și caracterul unui cetățean american.” Și această promisiune făcută de Abraham Lincoln, a fost împlinită în anii de mai târziu. — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing, p. 41.

Lincoln observase că Chiniquy fusese acuzat pe nedrept. În noaptea dinaintea încercării de condamnare

a lui Chiniquy la închisoare pentru o crimă pe care n-o comisese, un ochi martor, care ascultase complotul de a distruge pe Chiniquy, a intervenit și a fost salvat.

Abraham Lincoln și-a făcut o grămadă de dușmani după procesul lui Chiniquy. Părăsind sala de judecată, Charles Chiniquy era în lacrimi. Abraham Lincoln l-a întrebat:

„Părinte Chiniquy, de ce plângi? „Dragă Domnule Lincoln,” i-am răspuns, „Dă-mi voie să spun că bucuria pe care, natural, ar trebui s-o simt cu ocazia unei astfel de victorii, este distrusă când mă gândesc ce ar putea să te coste pe dumneata. În tribunal erau, nu mai puțin de zece sau doisprezece iezuiți din Chicago și St. Louis, care veniseră să asculte sentința mea de condamnare la penitență... ceea ce tulbură sufletul meu chiar acum și face să-mi curgă lacrimi, este că, se pare, că am citit condamnarea ta la moarte, în ochii lor vicleni. Câți alți oameni nobili au căzut la picioarele lor!” — Charles Chiniquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, pp. 280, 281.

Abraham Lincoln, încă din 1855, 1856, era un om însemnat, pe care Roma căuta sa-l distrugă. Patru ani mai târziu, Abraham Lincoln a fost ales Președintele Statelor Unite. Pe drum din Illinois spre Washington D.C., a trebuit să treacă prin orașul Baltimore. Mai târziu a spus lui Chiniquy:

„Sunt atât de încântat să te văd din nou!... Vezi că prietenii tăi, iezuiții, încă nu m-au omorât. Dar ar fi făcut-o când am trecut prin cel mai devotat oraș al lor, Baltimore, dacă n-aș fi trecut pe acolo, incognito, câteva ore înainte ca ei să mă aștepte. Avem dovezi că aceea companie care fusese selectată și organizată să mă omoare, era condusă de un romano-catolic numit Byrne; Era compusă, aproape în întregime, de romano-catolici; mai mult, între ei se aflau doi preoți deghizați care să-i încurajeze... L-am întâlnit pe

Domnul Morse, învățatul inventator al telegrafului electric; mi-a spus că pe vremea când se afla în Roma, nu de mult, a găsit dovada celei mai formidabile conspirații împotriva acestei țări și toate instituțiile ei. Este evident că oribilul război civil, care amenință acoperirea țării cu sânge și ruine, se datorează intrigilor și emisarilor papali.

„Îmi pare rău că profesorul Morse a trebuit să părăsească Roma înainte de a afla mai mult despre planurile secrete ale iezuiților, împotriva libertăților și chiar a existenței acestei țări. — Idem, p. 292.

„Douăzeci de oameni fusese angajați, în Baltimore, să asasineze pe președintele ales, în drum spre Washington. Conducătorul acestei bande era un refugiat italian, un frizer bine cunoscut în Baltimore. Planul lor era următorul: când domnul Lincoln ajungea în acel oraș, asasinii trebuiau să se amestece prin mulțime, și să se apropie de el cât mai mult cu putință, să-l împuște cu pistoalele. Dacă se afla într-un vehicul, grenade de mână fuseseră pregătite, umplute cu praf explozibil, așa cum făcuse Orsini în încercarea asasinării lui Louis Napoleon. Acestea urmau să fie aruncate în vehicul. Pentru a face moartea și mai sigură, pistoalele urmau să fie descărcate trăgând în vehicul, în același moment. Asasinii aveau deja un vas care-i aștepta gata pregătit în port. De acolo, urmau să fie transportați în Mobile, în statul Alabama. — John Smith Dye, *The Adder's Den*, p. 113.

„Un frizer italian, bine cunoscut în Baltimore, un Romanist, urma să-l înjunghie când era așezat în vehiculul său, când a pornit de la depozit. — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing, p. 66.

Din fericire, primul complot al iezuiților, de a-l omorî

pe Lincoln, a eșuat, în timp ce căutau să-i ia viața înainte să fi ajuns vreodată la Casa Albă!

În timp ce călătorea cu trenul, John Wilkes Booth a lăsat o scrisoare trimisă lui de către Charles Selby. Curând după aceea, scrisoarea a fost găsită și

„Înmânată președintelui Lincoln, care, după ce a citit-o, a scris cuvântul ASASINAT peste ea și a arhivat-o în biroul lui, unde a fost găsită după moartea sa și a fost în evidențe, ca o expoziție de tribunal. — Idem, p. 131.

Iată o porțiune din acea scrisoare:

„Abe trebuie să moară, și aceasta acum. Vă puteți alege armele. Cupa, cuțitul, glonțul. Cupa ne-a eșuat odată și ar putea-o face din nou... Știi unde să-ți găsești prietenii. Deghizările tale sunt atât de perfecte și complete... Luptă-te pentru casa ta; luptă pentru țara ta; așteaptă momentul potrivit, dar luptă sigur. — Idem, p. 132 (sublinieri adăugate).

Această scrisoare a fost folosită spre convingerea Doamnei Mary E. Surrat și a altor conspiratori, în procesul de judecată a asasinării lui Lincoln.

Au vrut să-l înjunghie, dacă aceea a eșuat, au încercat să-l împuște, și să-l arunce-n aer. Acestea au eșuat, deci, au încercat să-l otrăvească. Erau emisarii Papei, iezuiții. John Smith Dye, care a fost martor acestor evenimente, ne spune,

„Era o zi întunecată în istoria țării noastre, când o gardă înarmată trebuia să înconjoare hotelul [Willard], unde Magistratul Șef își așezase locuința temporară, să evite asasinarea lui. Și în ziua de 4 Martie, 1861, la inaugurarea lui, a fost escortat pe bulevardul Pennsylvania, înconjurat de cavalerie, și supravegheat de către Generalul Scott, ce dorea să evite asasinarea lui publică

pe drum spre Capitol unde urma să-și expună luarea de cuvânt cu ocazia inaugurării. Acestea erau vremuri teribile... — John Smith Dye, *The Adder's Den*, p. 135.

Când vă gândiți la Consiliul de la Viena, Metternicht, la Papa și la planurile ordinului iezuit de a distruge această țară și libertatea ei, să distrugă protestantismul și să omoare președinți, ce vă spun acestea despre caracterul vicios, plin de răutate al iezuiților? Când vă gândiți la atentatele împotriva lui Andrew Jackson, al lui William Henry Harrison, asasinarea lui Zachary Taylor, atentatul de asasinare al lui James Buchanan, Atentatul de asasinare al lui Abraham Lincoln și, în final asasinarea lui, ce vă spun toate acestea despre Biserica Catolică? Vă arată că aparența de biserică este exact aceasta: O APARENȚĂ. Se ascund sub o mască religioasă, ca să nu fie bănuți de multele nelegiuiri pe care le practică continuu în această țară și în întreaga lume. Domnul să ne ajute să nu avem niciodată, nimic de-a face cu această organizație satanică.

Abraham Lincoln a spus:

„Atât de multe comploturi au fost deja făcute împotriva vieții mele, că este o adevărată minune că toate au eșuat, când considerăm că, în mare majoritate, acestea au fost în mâinile criminalilor romano-catolici, evident, antrenați de iezuiți. Dar putem aștepta ca Dumnezeu să facă o minune perpetuă pentru a-mi salva viața? Cred că nu. Iezuiții sunt atât de experți în acele fapte de sânge încât Henry al IV-lea a spus că era imposibil să le scapi, și el a devenit victima lor, deși a făcut tot ce putea fi făcut ca să-și protejeze viața. Scăparea mea din mâinile lor, de când scrisoarea Papei către Jeff Davis a ascuțit un milion de pumnale să-mi despice pieptul, ar fi mai mult decât o minune.

„Dar așa cum Domnul nu a auzit nici un murmur de pe buzele lui Moise când îi spusese că va

muri înainte de a trece Iordanul din cauza păcatelor poporului, la fel sper și mă rog ca El să nu audă nici un murmur din partea mea când va trebui să cad pentru cauza națiunii mele.

„Singurele favoruri pe care le cer lui Dumnezeu sunt: mai întâi ca eu să mor pentru cauza sacră în care m-am angajat, și să fiu purtătorul stindardului drepturilor și libertăților țării mele.

„A doua favoare pe care i-o cer lui Dumnezeu este: ca fiul meu Robert, când eu voi fi plecat, să fie unul dintre cei care vor ridica steagul libertății care va acoperi mormântul meu, și să-l poarte cu onoare și fidelitate, până la sfârșitul vieții lui, așa cum tatăl lui a făcut, înconjurat de milioanele care vor fi chemate să lupte împreună cu el și să moară pentru apărarea și pentru onoarea țării noastre. — Charles Chiniquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, Chick Publications, pp. 302, 303.

Abraham Lincoln înțelegea că timpul lui era aproape.

„În mijlocul succesului neegalat, când toate clopotele patriei sunau cu bucurie, o calamitate a căzut asupra noastră și a umplut țara cu consternare și uimire. Vineri seara, pe 14 aprilie, Președintele Lincoln era prezent la teatrul lui Ford în Washington. Era așezat liniștit în cabina lui, ascultând prezentarea, când un bărbat a intrat în holul care conducea la cabina lui, încuind ușa după el. Apropiindu-se de președinte, a scos un pistol din buzunar și l-a împușcat în ceafă. În timp ce președintele cădea lipsit de simțuri, rănit mortal iar țipătul soției, care era așezată lângă el, pătrundea orice ureche, asasinul a sărit din cabină, ce se afla la o înălțime de aproximativ cinci picioare. În timp ce s-a grăbit traversând scena, a exclamat: ‘Sic siemper tyrannus!’ și a dispărut în spatele scenelor laterale. — Idem, pp. 307, 308.

„Nobilul Abraham, adevărat descendent al

Tatălui Credincioșilor, onest în orice poziție, umil ca un copil, tandru la inimă ca o femeie, care n-ar fi putut suporta să rănească nici pe cel mai aspru dușman, un bărbat care în momentul triumfului, era îngrijorat că simțăminte adversarilor ar fi fost rănite de înfrângere, cu dragoste pentru toți, ură pentru nimeni, înzestrat cu bun simț și putere intelectuală care îi permitea să înfrunte cei mai uriași oponenți în dezbateri, dezvoltând capacități de om de stat care au câștigat grațitudinea țării lui și admirația întregii lumi, moare din glonțul asasinului!

„Dar cine era asasinul? Booth nu era nimic altceva decât o unealtă a iezuiților. Roma i-a direcționat mâna după ce i-a corupt inima. — Idem, p. 308.

„Și după douăzeci de ani de cercetări, vin fără teamă înaintea poporului american, să spun și să dovedesc că președintele Abraham Lincoln a fost asasinat de preoții și iezuiții Romei.

„În cartea mărturiilor date în procesul asasinării lui Lincoln, publicat de Ben Pittman, și în cele două volume ale procesului lui John Surratt, în 1867, avem dovada legală și necontestabilă că complotul asasinilor lui Lincoln a fost gândit, dacă nu cumva și început în casa Mariei Surratt, 561 H. Street, Washington D.C. Mărturiile juraților arată că a fost locul obișnuit de adunare a preoților din Washington. Ce impresie face în lume, prezența atâtor preoți în acea casă? Nici un om de rând, care nu știe nimic despre preoții Romei, nu se poate îndoii de faptul că aceștia erau consilierii, spuma aceluia complot infernal.

„Acei preoți care erau prietenii profesionali și părinții confesori ai lui Booth, John Surratt, doamna și domnișoara Surratt, nu puteau fi constant acolo, fără să știe ce se petrecea. Fiecare dintre acei preoți, știind că infailibilul lui papă numise pe Jeff Davis fiul lui preaiubit, și luase confederația de Sud sub protecția sa, s-a angajat să creadă că cel mai sfânt lucru pe care un om îl poate

face, este să lupte pentru cauza Sudică, prin distrugerea acelor care-i stau împotrivă.

„Citiți istoria asasinării amiralului Coligny, Henry III, Henry IV, și William Taciturn-ul, de către asasinii angajați a lezuiților; comparați-o cu asasinarea lui Abraham Lincoln, și veți vedea că se aseamănă ca două picături de apă. Veți înțelege că toate aceste acte au aceeași sursă — Roma. — Idem, 309.

„Acel arhirebel (Jeff Davis) putea da banii, dar numai iezuiții puteau selecta și antrena asasinii, promițându-le o coroană de glorie în ceruri, dacă omorau pe autorul vărsării de sânge, faimosul apostat — inamicul papei și a bisericii - Lincoln.

„Cine nu poate vedea lecțiile date lui Booth de către iezuiți, la întâlnirile lor zilnice în casa Mariei Surratt, când citește acele rânduri scrise de Booth cu câteva ore înainte de moartea lui: „Nu mă pot căi niciodată. Dumnezeu m-a făcut instrumentul pedepsei Sale.” Comparați aceste cuvinte cu doctrinele și principiile predate de consilii, decretul papei, și legile Sfintei Inchiziții, și veți observa că sentimentele și convingerile lui Booth curg din acele principii, așa cum râul curge din sursa lui.

„Și că pioasa doamnă Surratt, care, a doua zi după moartea lui Lincoln, a spus, fără să fie muștrată, în prezența altor martori: „Moartea lui Abraham Lincoln nu este mai mult decât moartea oricărui negru în armată.” De unde a luat ea maxima aceasta, dacă nu de la biserica ei? Nu proclamase acea biserică recent, prin... judecătorul romano-catolic devotat, Taney, în decizia Dred Scott, că negrii nu au drepturi pe care albi sunt responsabili să le respecte? Aducând președintele pe aceeași treaptă cu cel mai de jos negru, Roma spunea că el nu avea dreptul, nici măcar la viață. — Idem, p. 310.

Imediat după moartea Lui Lincoln, John Surratt, care făcea parte din conspirația asasinării, a fugit în Montreal.

Din Montreal a fost luat la Liverpool, Anglia, și de acolo, la Roma. Când un oficial al Statelor Unite a luat legătura cu el, în final, se afla în armata personală a Papei!

„Trei sau patru ore înainte ca Lincoln să fie omorât în Washington, pe 14 Aprilie 1865, acea crimă nu numai că a fost cunoscută de cineva, dar circula și se vorbea despre ea pe străzile și în casele orașului dedicat preoților și Romei, St. Joseph, Minnesota. Acest fapt este de netăgăduit; mărturisirile sunt de neschimbat și nu existau căi ferate sau telegraf mai aproape de patruzeci sau optzeci de mile de la St. Joseph...

„Domnul Linneman, care este romano-catolic, ne spune că, deși a auzit aceasta de la mulți în magazinul său, nu-și amintește numele nici unuia dintre ei... Dar dacă memoria domnului Linneman este așa de deficientă în acest subiect, îl putem ajuta spunându-i cu acuratețe matematică ce a fost spus...

„...Preoții din Saint Joseph vizitau des Washington-ul, rămânând, probabil, la domniile Surratt... Acei preoți din Washington se aflau în continuă comunicare cu co-rebelii lor preoți din St. Joseph; erau prietenii lor intimi. Nu exista nici un secret între ei... Detaliile crimei, precum ziua comiterii ei, erau cunoscute printre preoții din St. Joseph, așa cum erau cunoscute printre cei din Washington...

„Cum ar putea preoții să ascundă, de prietenul lor Linneman, un eveniment atât de fericit? El era omul lor confidențial, era mâna lor dreaptă între credincioșii din St. Joseph...

„Preoții Romei știau și au răspândit moartea lui Lincoln, în orașul lor romano-catolic, St. Joseph, Minnesota, cu patru ore înaintea evenimentului propriu zis. — Idem, pp. 316, 317.

Există mult mai multe informații!

„În procesul lui John Surratt, un predicator

francez cu numele Rufus King a specificat următoarele: „Cred că el (John Surratt) este protejat de cler și că această crimă este rezultatul unui complot adânc înrădăcinat, nu numai împotriva președintelui Lincoln, dar și împotriva existenței acestei republici, fiind conștienți că preoțimea și regalitatea sunt, și întotdeauna au fost, împotriva libertății.” — Burke McCarty, *The Suppressed Truth About the Assassination of Abraham Lincoln*, Arya Varta Publishing, p. 185.

Patru oameni au fost judecați, condamnați și executați prin spânzurare pentru asasinarea lui Abraham Lincoln. Numele lor erau: Davy Harold, Lewis Payne, George Atzerodt și Mary E. Surrat. Toți aceștia erau romano-catolici. Această informație se găsește în Teatrul Ford, în mai multe vitrine de sticlă, arătând multe alte informații despre Lincoln, războiul civil și asasinarea lui. În timp ce Abraham Lincoln era asasinat, s-a făcut un atentat și pentru asasinarea lui William Seward, Secretarul de Stat. De asemenea, se încerca un atentat la viața lui Ulysses S. Grant, dar Grant a trebuit să călătorească urgent la New Jersey, pentru a fi la patul unei rude muribunde. Andrew Johnson, vice-președintele Statelor Unite, urma să fie asasinat de asemenea în acest timp. Persoana care trebuia să-l asasineze s-a temut și a renunțat, fugind prin țară, călare pe un cal, și nu și-a adus la îndeplinire planul.

„Lewis Payne, cunoscut ca Băiatul de Florida, un tânăr athletic, uriaș, care cu câteva luni înainte se unise cu conspirația, s-a dus la ușa din față a locuinței secretarului de stat William Seward.

„William Seward fusese bolnav de două săptămâni, suferind de mandibulă fracturată, ca rezultat al fugii de echipa lui. Se afla acum sub îngrijire.

„Payne a sunat la soneria de la ușă, la care a răspuns majordomul de culoare. El a spus celui din urmă că fusese trimis cu ceva medicamente

pe care trebuie să le ducă în camera bolnavului. Majordomul a refuzat să-i permită să intre, spunând că-i fusese interzis să permită cuiva să intre în camera domnului Seward. Străinul, Lewis Payne, l-a pus la pământ, după o scurtă luptă, și a fugit urcând scările. A dat buzna în camera bolnavului după ce lovide pe fiecare dintre cei doi fii ai secretarului... El (Lewis Payne) s-a aruncat peste omul bolnav și l-a înjunghiat de trei ori. Printr-un efort supranatural, cel din urmă a luptat cu agresorul lui care l-a lăsat pe podea, sângerând din cauza rănilor. După asaltul asupra lui Seward, criminalul a coborât scările țipând cu toată puterea, „Sunt nebun! Sunt nebun! Desigur că era. Se afla sub controlul influențelor hipnotice a nelegiuitorilor sub a căror putere și-a permis să fie. — Idem, pp. 121, 122.

„Parte din planul lui Michael O' Laughlin, unul dintre conspiratorii din Baltimore, era asasinarea generalului Grant în acea noapte. Aceasta n-a fost posibilă, datorită schimbării făcute în agenda generalului.

„Lui Atzerodt îi revenea asasinarea vicepreședintelui Johnson, dar acesta a devenit fricos și a petrecut ziua fugind călare... a fost găsit după câteva zile la niște rude în partea de jos a Washington-ului. Înainte de a fi executat, a făcut o mărturisire scrisă, care confirmă prezența lui Surratt în Washington în acea zi fatală, fapt jurat de nouă martori.” — Idem, p. 122.

Astfel, avem de-a face cu o conspirație care nu doar omoară pe președinte, dar vrea să aducă guvernul Statelor Unite în haos. Nu vedem aici împlinirea deciziilor Consiliului de la Viena și Verona în 1865? Nu vedem mâna Ordinului iezuit și a Bisericii romano-catolice în încercarea de a distruge Statele Unite?

Deja am văzut că Biserica romano-catolică a semănat sămânța divizării între două mari secțiuni ale acestei țări, despărțind Nordul de Sud, pe baza subiectului fierbinte a sclaviei.

„Acea diviziune a fost ocazia ei de aur pentru zdrobirea unei părți de către cealaltă, ca să guverneze peste ruinele amândouă, o poliță favorabilă, pe termen lung. A sperat că a sosit ora triumfului ei suprem peste această țară. A ordonat împăratului Franței să aibă armata pregătită în Mexic, gata pentru susținerea Sudului, și a îndemnat pe toți catolicii să se înroleze sub steagul sclaviei, unindu-se cu partidul democrat.” — Charles Chiniquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, Chick Publications, p. 291.

Abraham Lincoln i-a spus lui Charles Chiniquy:

„Îți voi fi întotdeauna mulțumitor pentru cuvintele de avertizare pe care mi le-ai adresat, cu privire la pericolele care îmi pasc viața, din partea Romei. Știu că nu sunt pericole imaginare. Dacă aș lupta împotriva unui Sud Protestant, ca națiune, nu ar exista pericole de asasinare. Națiunile care citesc Biblia luptă cu curaj pe câmpurile de luptă, însă, ei niciodată nu-și asasinează inamicii. Papa și iezuiții, cu Inchiziția lor infernală, sunt singura putere organizată în lume, care recurge la serviciul asasinilor pentru omorârea celor pe care nu-i pot convinge cu argumente sau învinge cu sabia.

„Din nefericire, simt, din zi în zi mai mult, că nu lupt numai împotriva americanilor din Sud, ci mai mult împotriva papei de la Roma, a iezuiților lui perfizi, și împotriva sclavilor lor orbi și setoși de sânge. Atâta timp cât ei speră să captureze Nordul, mă vor cruța; dar, în momentul în care încercăm derutarea armatelor lor, le luăm orașele și îi forțăm să se supună, atunci, după părerea mea, iezuiții, care sunt principalii conducători ai Sudului, ar face ceea ce, aproape invariabil au făcut în trecut. Pumnalul și pistolul vor face ceea ce brațele puternice ale războinicilor n-au putut face. Acest război civil pare a fi nimic mai mult decât o problemă politică, pentru aceia care nu văd ceea ce văd eu, sursa secretă a acestei drame.

Dar este mai mult un război religios decât unul civil. Este Roma care vrea să domine și să degradeze Nordul, așa cum a dominat și a degradat Sudul, din prima zi a descoperirii lui. Există foarte puțini lideri ai Sudului care să nu se afle sub influența iezuiților, prin soții, relații de familie, și prietenii. Câțiva membri ai familiei lui Jeff Davis aparțin Bisericii Romei...

„Dar este cert că dacă poporul american ar putea vedea ceea ce știu eu despre ura feroce a preoților catolici împotriva instituțiilor noastre, împotriva școlilor noastre, împotriva celor mai sacre drepturi ale noastre, și împotriva dragei noastre libertăți, ei i-ar izgoni mâine din mijlocul nostru, sau i-ar împușca ca pe niște trădători. Dar tu ești singurul căruia îi spun aceste secrete, pentru că știu că tu le-ai învățat înaintea mea. Istoria acestor ultimi o mie de ani, ne arată că oriunde Biserica Romei nu este pumnalul care să despice sânul unei națiuni libere, aceasta (Roma), este ca o piatră la gâtul ei, încercând s-o paralizeze și s-o țină departe de civilizație, știință, inteligență, fericire și libertate. — Idem, pp. 294, 295.

Lincoln a spus,

„Acest război n-ar fi fost niciodată posibil fără influența sinistră a iezuiților. Faptul că vedem acest pământ udat de sângele celor mai nobili fii ai lui, se datorează Papalității... Mi-e milă de preoți, episcopii, și de călugării Romei din Statele Unite, când oamenii vor afla că ei sunt, în mare parte, responsabili pentru lacrimile, și sângele vărsate în acest război. — Idem, pp. 296, 297.

„Ești perfect corect când spui că Romano-catolicii care s-au înrolat în armata noastră trebuiesc separați. De la publicarea acelei scrisori (a Papei), Un mare număr dintre ei au dezertat de sub steagul lor și au devenit trădători... Este, de asemenea adevărat, că Meade a rămas cu

noi și a câștigat bătălia sângeroasă de la Gettysburg. Dar cum ar fi putut pierde când era înconjurat de astfel de eroi ca Howard, Reylonds, Buford, Wadsworth, Cutler, Slocum, Sickles, Hancock, Barnes, etc. Dar este adevărat că romanismul lui a supărat patriotismul lui după bătălie. El a lăsat armata lui Lee să scape când ar fi putut, foarte ușor, să-i taie retragerea, și să-l forțeze să se supună, după ce pierduse aproape jumătate din soldați în ultimele trei zile.

„Când Meade trebuia să ordoneze vânarea după bătălie, un străin a venit la sediu, și acel străin era iezuit deghizat. După zece minute de conversație cu el, Meade a făcut un astfel de aranjament pentru vânarea inamicului, încât acesta a scăpat numai cu pierderea a două pistoale! Idem, p. 298.

Lincoln a spus,

Oamenii comuni aud marele și gălăgioasele roți ale vehiculelor Confederației Șudice: aceștia îi numesc Jeff Davis, Lee, Toobs, Beauregard, Semmers, etc., și cred onest că ei sunt puterea motivatoare, prima cauză a greutăților noastre. Dar aceasta este o greșeală. Adevărata putere motivatoare se află în spatele zidurilor groase ale Vaticanului, colegiile și școlile lezuiților și cabinele de mărturisire ale Romei. — Idem, p. 305.

Împlinind directivele Conciliilor de la Viena, Verona și Chieri, Biserica Catolică a divizat Nordul de Sud prin agentul ei, John C. Calhoun. Au încercat distrugerea economiei prin Biddle și apoi au folosit cupa cu otravă și gloanțele asasinilor să asasineze și să atenteze la asasinarea a unui total de cinci președinți, în decursul a douăzeci și cinci de ani. Au înroșit pământul american cu sângele a mii de tineri americani în teribilul război civil. Oh, dacă am avea ochi să vedem că Roma nu se schimbă niciodată! Ceea ce a făcut, face încă și astăzi.

Dumnezeu să ne ajute să înțelegem răutatea papalității
Romane de atunci și acum.

CAPITOLUL 5

SCUFUNDAREA TITANICULUI

Când ne gândim la evenimente care s-au petrecut în istorie în ultimii o sută - două sute de ani, există câteva evenimente care ies în evidență ca fiind însoțite de mare oroare, mare surpriză și mare tristețe. Între multele care vin în minte, cele mai devastatoare evenimente au fost cel de la World Trade Center în New York City și cel al scufundării Titanicului.

Cele mai mari tragedii din ultimii două sute de ani pot fi puse pe răspunderea iezuiților. Vom vedea acum că iezuiții au pus la cale și au reușit scufundarea Titanicului, de asemenea, vom arăta de ce au făcut-o.

De la începutul anilor 1830, America n-a avut o bancă centrală. Iezuiții vroiau cu disperare o nouă bancă centrală în America, ca să poată avea un rezervor de neseecat din care să sustragă bani pentru multele lor războaie și alte proiecte ciudate în întreaga lume.

În anul 1910, șapte oameni s-au întâlnit pe insula Jekyll, aproape de coasta Georgiei, să înființeze o bancă centrală, pe care au numit-o Banca de Rezervă Federală. Acești oameni erau Nelson Aldrich și Frank Vanderlip, amândoi reprezentând imperiul financiar Rockefeller; Henry Davison, Charles Norton, și Benjamin Strong, reprezentând J.P. Morgan; și Paul Warburg, reprezentând dinastia bancară a Europei, Rothschild. Deja am văzut că agenții Rothschild erau reprezentanții bancari ai iezuiților papali, deținând "cheile bogățiilor Bisericii Romano Catolice."

Morgan era competitorul prietenos al Rothschild de care s-a apropiat social. Firma

Morgan din Londra a fost salvată de la ruină financiară în anul 1857, de către Banca Angliei, asupra căreia Rothschild avea o mare influență. După aceea, Morgan apare servind ca agent financiar al Rothschild și a făcut tot posibilul să apară ca fiind American...

Intrarea lui (Rockefeller) pe piață, n-a fost bine primită de Morgan și au devenit competitori feroce. În cele din urmă, au decis să micșoreze competiția, intrând în afaceri comune. În final, au lucrat împreună pentru crearea unei bănci naționale numită Sistemul de Rezervă Federală. — G. Edward Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 209. (sublinieri adăugate).

Aceste trei familii financiare, Rothschild, Morgan și Rockefeller, toate fac jocul Ordinului Iezuit, datorită infiltrării iezuiților în organizațiile lor. Ei fac tot ce este necesar pentru distrugerea libertății constituționale în America și să aducă pe Papa să domine lumea. Dacă privim înapoi la secolul XX, putem vedea cât de plini de succes au fost iezuiții. Au continuat să risipească bogățiile Americii, în timp ce au atacat continuu marea ei constituție și libertățile civile. Puterea Papei a crescut zilnic în Vatican. Într-o zi vor câștiga puterea supremă din nou.

Construirea Titanicului a început în anul 1909, într-un șantier naval din Belfast, capitala Irlandei de Nord. Belfast era un port protestant, foarte urât de iezuiți. Primul Război Mondial a început numai câțiva ani mai târziu.

Titanicul era parte a flotei posedate de compania internațională de corăbii, White Star Line.

Banca nu era singura afacere în care Morgan avea interes financiar. Folosind controlul pe care-l deținea peste căile ferate naționale ca influent financiar, a creat un trust internațional de corăbii, care includea două, cele mai mari linii Germane,

plus una din cele două a Angliei, White Star Lines.
— Idem, p. 246.

Existau niște oameni foarte bogați care au făcut clară poziția lor împotriva Sistemului Rezervei Federale. Iezuiții au ordonat lui J.P. Morgan să construiască Titanicul. Această corabie de nescufundat avea să fie folosită pentru omorârea celor care se opuneau planului iezuit de a forma Sistemul de Rezervă Federală.

Acești oameni bogați și puternici ar fi fost capabili să blocheze înființarea Rezervei Federale, de aceea, puterea și avantajele pe care aceștia le aveau, trebuiau luate din mâinile lor. Trebuiau să fie distruși prin mijloace care n-ar da de bănuț că au fost omorâți, ca nimeni să nu suspecteze pe iezuiți. Titanicul urma să fie vehiculul distrugerii acestor oameni. Pentru a proteja papalitatea și pe iezuiți de suspiciuni, mulți catolici irlandezi, francezi, și italieni care emigrau spre Lumea Nouă, au fost îmbarcați la bord. Erau oameni de care se puteau lipsi. Protestanți din Belfast care vroiau să emigreze în Statele Unite au fost de asemenea invitați.

Toți bogătașii și oamenii puternici, de care iezuiții vroiau să scape, au fost invitați să navigheze. Trei dintre cei mai bogați și mai importanți erau Benjamin Guggenheim, Isador Strauss, șeful Departamentului de magazine Macy, și John Jacob Astor, probabil cel mai bogat om din lume. Totalul bogăției lor, folosind dolarul pentru acel timp, era de 500 milioane. Astăzi, acea cantitate de bani ar fi echivalentă cu 11 miliarde de dolari. Acești trei oameni au fost ademiniți și încurajați să se îmbarce în palatul plutitor. Trebuiau să fie distruși pentru că iezuiții știau că ei ar fi folosit bogăția și influența lor în a se opune formării unui Sistem Bancar de Rezervă Federală, și războaielor care se aflau în curs de planificare.

Edward Smith era căpitanul Titanicului. Călătorise pe apele Atlanticului Nordic mai mult de douăzeci și șase de ani și era cel mai experimentat maestru din lume, pe

rutele nord-atlanticului. Lucrase mulți ani pentru iezuitul, J.P. Morgan.

Edward Smith era iezuit, ‘Tempore co-adjutor.’ Aceasta însemna că nu era preot, ci era iezuit cu mantie scurtă. Iezuiții nu sunt neapărat preoți. Cei care nu sunt preoți slujesc ordinului în profesiile lor. Oricine ar putea fi iezuit, și identitatea lor n-ar fi cunoscută. Edward Smith slujea Ordinul Iezuit în profesia sa de căpitan de marină.

Multe puncte interesante despre Titanic sunt comentate într-o casetă video, făcută de National Geographic în anul 1986. Caseta video este intitulată *Secretele Titanicului*. Când Titanicul a pornit din sudul Angliei pe 10 Aprilie 1912, Francis Browne, maestrul iezuit al lui Edward Smith, s-a îmbarcat în Titanic. Acest om era cel mai puternic iezuit din toată Irlanda și răspundea direct generalului Ordinului Iezuit, la Roma. Caseta video declară:

Un preot în vacanță, părintele Francis Browne, a realizat aceste fotografii amare ale tovarășilor lui de călătorie, cei mai mulți dintre ei aflându-se în voiaj spre veșnicie. Următoarea zi, Titanicul a făcut ultima oprire pe coasta Queenstown, Irlanda. Aici, organizatorii au îmbarcat pe ultimii pasageri; în majoritate emigranți irlandezi, în căutare de cămin în America. Aici, norocosul părinte Browne debarcat... Părintele Browne l-a fotografiat pe căpitanul Smith privind în jos de pe puntea Titanicului, șovăind la marginea destinului. — *The Secret of the Titanic, National Geographic*, casetă video, 1986.

Aici este trădare iezuită în toată puterea cuvântului. Părintele provincial, Francis Browne, se îmbarcă pe Titanic, fotografiază victimele, face pe căpitan conștient de jurământul lui de iezuit, îi urează rămas bun. — Eric J. Phelps, *Vatican Assassins*, Halycon Unified Services, p. 427.

Browne i-a repetat lui Edward Smith ce trebuia să

facă în apele nord-atlantice. Generalul iezuit a spus lui Francis Browne ce urma să se întâmple; După aceea, Browne îi spune lui Smith și restul e istorie. Edward Smith credea că Generalul Iezuit

...este dumnezeul societății iezuite, și nimic în afară de atingerea lui electrică nu putea da viață și pune în mișcare cadavrele lor. Până ce el vorbește, ei sunt ca niște șerpi încolăciți în mormintele lor, lipsiți de viață și inactivi; dar în momentul în care el rostește cuvântul poruncii, fiecare membru izvorăște spontan la picioarele lui, lăsând neterminat orice l-ar ține ocupat, gata să asalteze pe oricine i s-ar porunci să asalteze și să lupte oriunde i s-ar porunci să lupte. — R.W. Thompson, *The Footprints of the Jesuits*. Hunt and Eaton, pp. 72, 73.

Lui Edward Smith i s-a poruncit să scufunde Titanicul, și aceasta este exact ce a făcut.

Prin porunca lui Dumnezeu (Generalul Iezuit) este legal să omori pe cei nevinovați, să furi, să comiți orice destrăbălare, pentru că el (Papa) este domnul vieții, al morții și a tuturor lucrurilor; de aceea, a-i împlini ordinele, este datoria noastră. — W.C. Brownlee, *Secret Instructions of the Jesuits*, American and Foreign Christian Union, p. 143.

Nu există nici un raport în istorie, despre o asociație a cărei organizație să stea neatinsă și nealterată de asalturile oamenilor și a timpului pentru trei sute de ani, și care s-o fi exercitat o astfel de imensă influență asupra destinului omenirii... 'Scopurile scuză mijloacele,' este maxima lui favorită; și cum singurul său scop, după cum am putut vedea, este Ordinul, la cererea lui, Iezuitul este gata să comită orice crimă. — G.B. Nicolini, *The History of the Jesuits*, Henry G. Bohn, pp. 495, 596 (sublinieri adăugate).

Haideți să ne amintim jurământul pe care îl depune cineva, când devine parte din Ordinul Iezuit:

Ar trebui să mă consider pe mine însumi ca un cadavru, fără voință și gândire proprie, ca un mic crucifix care este întors fără rezistență față de voința aceluia care-l poartă, ca un obiect în mâinile unui om bătrân, care-l folosește așa după cum dorește, și îi cade mai bine. — R.W. Thompson, *The Footprints of the Jesuits*, Hunt and Eaton, p. 54.

Când o persoană depune jurământul iezuit, se leagă de maestrul său până în ziua în care acesta moare. Edward Smith devenise un om fără voință sau gândire proprie. El ar fi comis orice crimă pe care ordinul vroia ca el s-o comită. Edward Smith fusese chemat la martiraj. În acea noapte pe Titanic, Edward Smith își cunoștea datoria. Corabia fusese construită pentru inamicii iezuiților. După trei zile pe mare, cu doar un binoclu pe punte, Edward Smith a propulsat Titanicul înainte, cu toată viteza, pe o noapte întunecată, fără lună, într-un ghețar uriaș, de aproape optzeci de mile mărime. Edward Smith a făcut aceasta în ciuda a cel puțin opt telegrame, avertizându-l că mergea prea repede.

A avut Edward Smith nevoie de prudență? Nu, pentru că navigase pe acele ape, cel puțin două zeci și șase de ani. Știa că existau ghețari în zonă, dar opt avertismente nu l-au putut opri pe acest om care se afla sub jurământul iezuit, și sub ordinul de a distruge Titanicul.

Absurditatea de a avertiza pe căpitanul veteran Edward Smith, în mod repetat, de a încetini viteza, în noaptea tragică a Titanicului, nu este deloc ridicolă. Faptul că Smith nu a ascultat niciodată la avertismente, este nebunie curată. Primise ordine de la dumnezeul lui din Vatican, și nimic nu-l putea opri de la îndeplinirea planului.

Enciclopediile pictează figura lui Smith din ultimele lui ore, într-un mod foarte tragic. Când a sosit vremea să se dea ordinul de coborâre a bărcilor de salvare, Smith

ezita, și un subaltern a trebuit să se apropie de el, să-l îndemne să dea ordinul. Îndemânarea legendară al lui Smith părea că-l părăsise; era indecis și neobișnuit de grijuliu, în acea noapte fatală. Sunt acestea cuvinte care să descrie un căpitan de vas legendar cu 26 de ani de experiență? Sau sunt cuvinte care să descrie un om care se lupta cu el însuși în a alege să-și facă datoria de căpitan sau să se supună maestrului lui care-i ordonase să scufunde corabia?

Soția lui Jacob Astor a coborât în barca de salvare și a fost salvată, în timp ce Jacob Astor a pierit în apele nord-atlanticului. Nu erau destule bărci de salvare și multe dintre ele erau pe jumătate pline cu copii și femei.

Pentru a împiedica corăbiile de marfă să vină în ajutor, luminile de semnal erau albe, când ar fi trebuit să fie roșii. Semnalele luminoase de culoare albe însemnau, pentru corăbiile de marfă, că acolo se desfășura o petrecere.

Una dintre cele mai mari tragedii ale secolului 20, scufundarea Titanicului, se datorează Ordinului Iezuit. Corabia de nescufundat, palatul plutitor, a fost creat pentru a fi mormântul bogătașilor care s-au opus Sistemului de Rezervă Federală. În jurul lunii aprilie, 1912, toată opoziția împotriva Rezervei Federale a fost eliminată. În decembrie 1913, Sistemul de Rezervă Federală a luat ființă în Statele Unite. Opt luni mai târziu, iezuiții aveau destule fonduri pentru începerea Primului Război Mondial.

CAPITOLUL 6

PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Moștenitorul tronului austro-ungar, arhiducele Francis Ferdinand și soția lui, erau în Sarajevo pe 26 iulie 1914. Făcându-și loc prin străzile aglomerate într-un vehicul descoperit, s-au auzit câteva împușcături, și amândoi erau morți.

Cetățenii Sarajevo-ului erau, predominant, Sârbi. Convingerea lor religioasă era cea creștin-ortodoxă. Din anul 1054, Biserica Catolică purta război împotriva creștinilor ortodocși. Cinci zeci de ani înainte de asasinare, Croații, care sunt catolici, deveneau extrem de fanatici în ura lor față de Sârbi, care erau rivalii Romei și trebuiau să fie exterminați.

Papa Pius al X-lea, în ura lui față de creștinii ortodocși, incita în mod continuu pe Regele Francis Joseph al Austro-Ungariei, să provoace pe Sârbi. După Sarajevo, pe 26 Iulie, 1914, Baron Ritter, reprezentantul Bavariei la Sfântul Scaun a scris guvernului său: "Papa aprobă tratamentul dur din partea Austriei față de Serbia. Nu are o opinie plăcută despre armata Rusiei și a Franței în evenimentul războiului cu Germania. Cardinalul Secretar de Stat, nu poate vedea când ar putea Austria să facă război, dacă nu se decide să-l facă acum..." Aici, în culori reale, se află Vicarul lui Hristos (Papa), gentilul apostol al păcii, Sfântul Pontif, pe care autori pioși îl prezintă ca pe unul care murea de tristețe văzând izbucnirea războiului. — Edmund Paris, *The Vatican Against Europe*, The Wickliffe Press, p. 14.

Cineva poate spune cu siguranță că în 1914, Biserica Romano-catolică a început seria de războaie. Atunci, tributul de sânge pe care ea l-a luat întotdeauna de la popoare, a început să curgă într-un torent veritabil. — Idem, p. 48.

Astfel, putem vedea că Papa era conștient că dacă Austro-Ungaria zdrobea pe sârbi, atunci, frații sârbilor ortodocși din Rusia aveau să intre pe scenă. Atunci, Germania, Franța și alții ar intra pe scenă de asemenea, aceasta însemnând Primul Război Mondial. Papalitatea era emoționată să vadă Rusia implicată în conflict. Rusia era, predominant, Ortodoxă, iar papalitatea își dorea mult anihilarea creștinilor ortodocși din Rusia și din întreaga lume.

Iezuiții papali aveau un alt motiv de bucurie văzând Rusia implicată în conflict. Sosise vremea răzburării. Aproximativ 100 de ani înainte de începerea Primului Război Mondial, Alexandru I, Regele Rusiei, a scos pe iezuiți afară din Rusia.

Țarul Alexandru era obligat să editeze un decret regal în 1816, prin care să-i expulzeze (pe iezuiți), din St. Petersburg și Moscova. Acesta dovedindu-se fără efect, a editat un altul în 1820, excluzându-i în totalitate de pe teritoriul Rusiei. — R.W. Thompson, *The Footprints of the Jesuits*, Hunt and Eaton, pp. 245, 246.

Cinci ani mai târziu, Alexander a fost otrăvit, sub atacul Iezuiților.

Alexandru al II-lea a întrerupt toate legăturile diplomatice cu Roma în 1877, și chiar a propus o Constituție.

Alexandru al II-lea progresase bine cu marile reforme și a atașat semnătura lui la o Constituție care să fie adoptată de Rusia. Următoarea zi, o bombă a fost aruncată la vehiculul lui, care a omorât și a rănit câțiva însoțitori, care urmau

vehiculul. Regele, în adâncă simpatie, și-a părăsit vehiculul, să privească la oamenii murind, când ce a doua bombă a explodat și l-a rupt în bucăți. — Arno Gaebelien, *Conflict of Ages, The Exhorters*, p. 85.

În final, în 1917, ultimul Țar și toată familia lui au fost omorâți. Niciodată n-avea să se mai ridice vre-un rege urât de catolicism, care să protejeze Biserica Ortodoxă. Timpul răzbunării sosise.

De aceea, eliminarea sistemului țarist, a adus cu sine eliminarea Bisericii Ortodoxe. Pentru Vatican, care declarase război împotriva Bisericii Ortodoxe încă din secolul al XI-lea, vestea căderii rivalului milenar, era prea bună ca să fie adevărată. — Avro Manhattan, *The Vatican Billions*, Chick Publications, pp. 120, 121.

Cine a ajutat și finanțat pe revoluționari în capturarea Rusiei? Cine se afla în spatele lui Lenin, Trotsky și Stalin în timp ce ei creau revoluția și vărsarea de sânge prin toată Rusia?

Instrumentele acestei noi alianțe între Sovietici și Vatican, trebuiau să fie iezuiții, descriși ca inamicii ereditari ai Bisericii Ortodoxe. Conform rapoartelor, în timpul revoluției, existau mulți iezuiți în Moscova. — James Zatkan, *Descent into Darkness*, University of Notre Dame Press, p. 111.

Printre cele 1,766,188 de victime până în anul 1922, cifre obținute din documente sovietice, aproximativ 5000 erau preoți, profesori, călugări, etc., ortodocși... Aproximativ 100,000 de luterani au fost izgoniți... Sate întregi au fost desființate... Mii de biserici, de diferite denominațiuni au fost demolate și lucrarea de distrugere merge înainte... — Arno Gaebelien, *Conflict of Ages, The Exhorters*, pp. 103, 106.

Actualii finanțatori ai revoluției se găseau în America.

William Franklin Sands, un director al Băncii de Rezervă Federală în New York, contribuise cu 1,000,000 de dolari la bolșevici — Anthony Sutton, *Wall Street and the Bolshevik Revolution*, Veritas Publishing. Pp. 133, 134.

Jacob Schiff era principalul iezuit în America, căruia i se încredințase înființarea unei Rezerve Federale.

Jacob Schiff a venit în America târziu, în anii 1800, cu ordine de la Rothschild, să ia controlul sistemului Bancar în America. Pe timpul intrării în noul secol, 1900, Schiff era maestrul întregii fraternități bancare, pe Wall Street. — Myron Fagan, *The Illuminati and the Council on Foreign Relations*, Taped Lecture.

Cum Schiff deținea controlul Băncii de Rezervă Federală, avea o sursă de bani pentru finanțarea revoluției comuniste în Rusia.

În ediția New York Journal American din 3 februarie, 1949, nepotul lui Schiff, John, a fost citat de către ziaristul Cholly Knickerbocker, spunând că bunicul său (Jacob Schiff), dăduse aproximativ 20 de milioane de dolari pentru triumful comunismului în Rusia. — G. Edwaed Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 265.

În banii de azi, acei 20 de milioane ar fi 420 de milioane de dolari, evident, bani furați de la poporul american, prin Banca de Rezervă Federală.

Jacob Schiff deținea controlul întregii fraternități bancare și finanța un guvern al cărui principii sunt în antiteza directă cu Constituția Statelor Unite. Schiff pretindea a fi capitalist american. Trăia în America, dar obiectivul lui era cel al papalității: distrugerea totală a Americii.

Mai erau și alte scopuri pe care Iezuiții urmăreau să le atingă prin Primul Război Mondial.

Toate națiunile mari, incluzând Statele Unite, erau plictisite de război, devastate, bocindu-și morții. Pacea era marea dorință universală. Astfel că, la propunerea lui Woodrow Wilson de a se forma o Ligă a Națiunilor care să asigure pacea, toate națiunile au sărit în sprijinul ei, chiar fără să citească tipăritura mărunță a acelei polițe de asigurare. — Myron Fagan, *The Illuminati and the Council on Foreign Relations*, Taped lecture.

După Primul Război Mondial, s-a încercat formarea unui guvern unic mondial, și Liga Națiunilor a fost înființată. Senatorul Henry Cabot Lodge Sr. a prevenit Statele Unite din a face parte din Liga Națiunilor. Complotul iezuit, de a crea un corp guvernant mondial, a fost oprit temporal. Această parte a planului iezuit a trebuit să mai aștepte alți 27 de ani pentru o repetare a performanței, când cel al Doilea Război Mondial a dat naștere Națiunilor Unite.

Înainte de a privi la un alt motiv pentru care papalitatea se desfăta în Primul Război Mondial, să luăm aminte la președintele Woodrow Wilson. Wilson era controlat și dominat de Colonelul Edward Mandell House. Wilson a spus:

Domnul House este a doua mea personalitate. El este eu însumi, independent. Gândurile mele și ale lui sunt una. — Charles Seymour, *The Intimate Papers of Colonel House*, Houghton Mifflin, vol. I, pp. 114, 115.

Pentru șapte ani îndelungați, Colonelul House a fost al doilea eu al lui Woodrow Wilson... House formulase primele polițe a administrației și, practic, a condus afacerile externe al Statelor Unite. Aveam, într-adevăr, doi președinți în loc de unu... Super ambasador, vorbea cu regii ca de la egal la

egal. El era generalul spiritual al administrației.
— George Viereck, *The Strangest Friendship in History: Woodrow Wilson and Colonel House*, Liveright Publishers, pp. 18, 19, 33.

Vierick spune, la paginile 106-108, că, în timp ce Wilson candida pentru realegeri în 1916 pe platforma „pentru că el ne-a ținut departe de război,” House negocia o înțelegere secretă cu Anglia și Franța, în numele lui Woodrow Wilson, afirmând că America va intra în război, imediat după alegeri. House era intim familiarizat și cu centrele de bani și putere în Europa.

House avea contacte apropiate atât cu J.P. Morgan cât și cu familiile bancare vechi, ai Europei. — G. Edward Griffin, *The Creature from Jekyll Island*, American Opinion Publishing, p. 239.

Edward Mandell House controla pe Woodrow Wilson în totalitate. House era un iezuit care îndeplinea orice dorință a iezuiților. El l-a folosit pe Wilson ca marionetă, pentru crearea Ligii Națiunilor, în favoarea iezuiților. Wilson nu era nimic mai mult decât o unealtă a Romei, care le făcea gusturile.

Un alt motiv pentru Primul Război Mondial era revanșa cu Germania, pentru opoziția manifestată față de papalitate și față de iezuiți, în anii 1860 și 1870. Germania era locul nașterii luteranilor, atât de urâți de papalitate. De două ori în acest timp, Cancelarul Otto din Bismark, a condus Germania, cunoscută ca Prusia, la victorii militare asupra țărilor controlate de iezuiți, Austria în 1866 și Franța în 1870. Bismark a scos în afara legii Ordinul Iezuit, prin legea Kulturkampf în 1872. Aceste „crime” împotriva Romei și a iezuiților, trebuiau să fie plătite. De atunci, mii de Germani au fost omorâți în baia de sânge a Primului Război Mondial.

Germania a fost cea mai afectată țară la sfârșitul războiului. Națiunile victorioase a Europei au folosit

Tratatul de la Versailles să jefuiască Germania. Tratatul a impus o astfel de nedreaptă povară asupra Germaniei pentru reparațiile de război, că la întrebarea presei cu privire la ce se oferea lumii prin acest tratat, liderul Francez Clemenceau a răspuns: “Am garantat un alt război în 20 de ani.” Germania a fost de acord cu termenii pentru că era slabă și învinsă, dar ei s-au reconstruit rapid și au acționat spre a se revanșa împotriva inamicilor lor, pentru datoria cu care îi încărcase la sfârșitul Primului Război Mondial. Acea revanșă avea să fie Al Doilea Război Mondial.

După încheierea Primului Război Mondial, iezuiții nu primiseră ce doreau. Woodrow Wilson și Edward Mandell House au reușit să le înființeze Liga Națiunilor, dar aceasta a eșuat mizerabil pentru că Statele Unite nu s-au implicat. De aceea, un alt război era necesar, un război atât de devastator, încât oamenii să ajungă să strige după formarea ‘Națiunilor Unite.’ Acesta a fost unul dintre scopurile celui de-al Doilea Război Mondial. Ne vom ocupa de acesta și alte motive pentru război, în capitolul următor.

CAPITOLUL 7

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Cel de-al Doilea Război Mondial a fost cel mai extins și devastator din istorie. Sute de mii de oameni au murit în acest război. Cei mai mulți dintre oameni nu știu de ce acest război a avut loc, sau care a fost cauza izbucnirii lui. Războaiele nu izbucnesc la întâmplare. Ele sunt planificate și executate de oameni cu poziții înalte în guvern, pentru avantaje proprii. Președintele Franklin D. Roosevelt a spus: “În politică, nimic nu are loc la întâmplare. Dacă se întâmplă, trebuie să fiți siguri că a fost plănuit astfel.” Haideți să vedem cine a planificat cel de-al Doilea Război Mondial.

Papa și agenții iezuiți sunt instigatorii războaielor, iar, în timp ce lumea are dureri reale, Roma are șampanie. — Jeremiah J. Crowley (un fost preot catolic), *Romanism: A Menace to the Nation*, Menace Publishing, p. 144.

Papa era implicat în Al Doilea Război Mondial, așa cum erau implicați Hitler și catolicul Mussolini și de aceea, la fel de vinovat pentru moartea a șase milioane de evrei. În realitate, papii erau implicați și au instigat cele mai multe, dacă nu toate, războaiele europene, de-a lungul secolelor. — F. Paul Peterson, *Peters Tomb Recently Discovered in Jerusalem*, p. 63. (Citat în: *Is Alberto for Real*, Sidney Hunter, Chick Publications, page 41).

Oricine poate spune că în 1914, Biserica Romano-catolică a început seria de războaie.

Atunci, tributul de sânge pe care ea l-a luat întotdeauna de la popoare, a început să curgă în torente veritabile. — Edmond Paris, *The Vatican Against Europe*, The Wickliffe Press, p. 48.

Aceștia nu sunt singurii autori renumiți care implică papalitatea ca instigatori al celui de-al Doilea Război Mondial, și, de asemenea, a tuturor celorlalte războaie. În lumina acestor afirmații, este dezgustător să auzi despre o întâlnire recentă în Assisi, Italia, unde Papa Ioan Paul Al II-lea a fost citat spunând: “Violență, niciodată din nou! Război, niciodată din nou! Terorism, niciodată din nou!” Papalitatea a instigat și încă mai instigă războaie, iar Papa are îndrăzneala să facă astfel de afirmații!

America, actualmente, duce război împotriva terorismului. Afirmațiile de mai sus indică faptul că papalitatea este responsabilă pentru că face acest război, împotriva terorismului, o necesitate.

George Bush a declarat în USA Today, pe 17 Septembrie 2001, că administrația lui pregătește o cruciadă împotriva terorismului. În istoria trecută, cruciadele erau războaie religioase, în favoarea intereselor papale. Vroia Bush să spună prin aceasta că războiul împotriva terorismului este luptat în favoarea intereselor papalității?

Adolf Hitler a fost vinovat de multe atrocități în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A fost el într-adevăr responsabil pentru aceste atrocități, sau el doar aducea la îndeplinire ordine? Luați seama la cine trăgea sforile în Germania hitleristă.

În Germania, ambasadorii Papali din Berlin, Mgr. Pacelli și Franz von Papen, șambelanul particular al Papei, au realizat o uniune cu Roma și sau concentrat asupra distrugerii Republicii de la Weimar. Catolicii germani erau ostili față de nazism, dar aceștia au fost informați că Papa însuși era în favoarea lui Hitler. În consecință,

Centrul Catolic, axa tuturor majorităților parlamentare, a votat dând drepturi totale lui Hitler, pe 30 Ianuarie, 1933.

Această operațiune a fost imediat îndeplinită în Italia, prin încheierea unei înțelegeri care a fost cea mai avantajoasă pentru biserica Romană. Episcopatul german a jurat loialitate Fuhrer-ului și organizațiilor Tineretului Catolic, combinate cu cea a Nazismului. — Edmond Paris, *The Vatican Against Europe*, The Wickliffe Press, page 15.

Vaticanul a ajutat pe Hitler să câștige putere și apoi, l-a ajutat să-și consolideze dominația în Germania. Aceasta a fost făcută în grup, prin a sfătui Partidul Catolic în Germania, să voteze pentru candidații naziști.

Votul Catolic a dat lui Hitler majoritatea de care avea nevoie, ca să poată forma un guvern în 1933. Mai departe, Vaticanul a ordonat membrilor Catolici ai Parlamentului Reichstag, să susțină legislația, dând lui Hitler putere să guverneze, prin decret. Această autoritate a dat lui Hitler puterea dictatorială de care avea nevoie pentru a distruge pe comuniștii germani.

Toată afacerea Vatican - Hitler fusese condusă în secret înainte ca Hitler să devină Cancelarul Germaniei, în ianuarie, 1933. În iunie al aceluiași an, Hitler și Vaticanul au semnat un acord prin care biserica a jurat loialitate regimului nazist...

Curând după aceea, catolicul Franz von Papen, al doilea în autoritate după Hitler, a descris esența alianței Hitler - Vatican, în următoarele cuvinte: "Al treilea Reich," a spus el, "este prima putere care nu numai recunoaște, dar și pune în practică, înaltele principii ale Papalității." — Avro Manhattan, *The Vatican Moscow Washington Alliance*, Ozark Books, (Citat în Sydney Hunter, Is Alberto Reak, Chick Publications, pp. 42, 43).

Ce afirmație uimitoare! Von Papen spune că atrocitățile pe care le-a comis Hitler în timpul celui de-al Doilea

Război Mondial, erau principiile Papalității! Poate exista vre-o îndoială că papalitatea este cel puțin la fel de rea așa cum a fost Hitler și regimul lui?

Hitler însuși admite că a fost ajutat de metodele iezuite din timpul Contra-Reformei, pentru a-și urma ideologia în război... (Noi) am fost martori la susținerea deschisă a fiecărui pas făcut de Nazi-Fascism, în a impune regimuri autoritare asupra tuturor popoarelor. — Leo H. Lehman, *Behind the Dictators*, Agora Publishing, pp. 36, 38, 39.

O descriere amănunțită a istoriei, așează amenințarea iezuit-catolică, chiar la inima regimului Hitlerist. Catolicul von Papen și partidul Centrul Catolic au fost aceia care l-au așezat pe Hitler în poziția pe care a deținut-o, în 1933, și ca să-și manifeste mulțumirea, al treilea 'Reich' al lui Hitler era un model al principiilor papale. Hitler a fost un simplu pion în mâinile iezuiților papalității.

Cine a susținut pe Hitler în devastata Germanie? Amintiți-vă că Germania fusese redusă la sărăcie prin Primul Război Mondial și prin Tratatul de la Versailles.

Sume imense care aparțineau depozitarilor băncii noastre naționale, au fost date Germaniei pe baza nici unei securități... Miliarde peste miliarde din banii noștri au fost dați Germaniei de către comitetul Băncii de Rezervă Federală... Pe 27 Aprilie 1932, Băncile de Rezervă Federală au trimis Germaniei 750,000 de dolari, în aur, care aparțineau depozitarilor. O săptămână mai târziu, alți 300,000 de dolari, în aur au fost trimiși în Germania, pe aceeași cale. La mijlocul lunii mai, 12,000,000 de dolari, în aur, au fost trimiși în Germania, de către Băncile de Rezervă Federală. Aproape în fiecare săptămână se trimitea aur în Germania. — H.S. Kenan, *The Federal Reserve Bank*, The Noontide Press, 1966, p. 158.

După cum am văzut într-un capitol anterior, Banca de Rezervă Federală era creația iezuiților. Ei o foloseau pentru finanțarea marionetelor lor, ca Adolf Hitler. Kenan afirmă că Rezerva Federală a finanțat pe Hitler și pe Naziști. Dacă Banca de Rezervă Federală este controlată de americani, cum poate ea să finanțeze un dușman de moarte ca Hitler, care a luat poziție în favoarea a tot ceea ce Constituția noastră condamnă? Conform afirmațiilor făcute de Kenan, Banca de Rezervă Federală nu este americană; este dușmanul nostru, finanțând pe dușmanii noștri. Astfel este de înțeles faptul că o bancă iezuită finanțează o marionetă ca Adolf Hitler, folosită de iezuiți.

De la Germania controlată de iezuiți, să ne întoarcem spre Spania și Francisco Franco. Spre sfârșitul anilor 1800, Spania trecea prin convulsie. Mergea înainte și înapoi, între monarhie romano-catolică și guvern republican liber. În final, în anii 1930, corpuri de copii au fost găsite sub câteva mănăstiri din Spania. Doctori au descoperit că acești copii muriseră prin sufocare. Vedeți, preoți și călugărițe se uniseră în adulter, iar copiii nedorți erau omorâți la naștere. Oamenii catolici din Spania, care nu știau nimic despre aceste crime crude, au fost influențați de descoperiri, iar multe legi care împiedicau pe catolici, au fost aprobate. Conform fostului iezuit Alberto Rivera:

În 1936, noua inchiziție Spaniolă a explodat. A fost numită „Războiul Civil Spaniol,” orchestrată în secret din Vatican...

Papa a excomunicat capii Republicii Spaniole și a declarat război între 'Sfântul Scaun și Madrid... Sub steagul Vaticanului, musulmanii au invadat Insulele Canare, după care au atacat sudul Spaniei... Când Inchiziția și-a îndeplinit scopurile, Spania se afla în ruine, sângerând și învinsă, dar, în siguranță, înapoi în mâinile Vaticanului... generalul Franco a devenit dictatorul romano-catolic în Spania. Guvernul lui Franco a fost

recunoscut de Vatican pe 3 August, 1937, cu 20 de luni înainte de sfârșitul Războiului Civil. — Jack Chick, *Alberto pts. 1, 3, 6*, Chick Publications, pp. 12, 21, 28, 29.

Când Franco mășăluia spre Madrid aproape de încheierea războiului civil în Spania, când reinstala guvernul catolic înlăturând guvernul poporului pe care protestanții în stabiliseră în urmă cu câțiva ani, a spus: "Am patru coloane de soldați cu mine. Am și a cincea coloană în Madrid, care va trăda și va preda orașul în mâinile mele, când ajung acolo." — Albert Garner, *The Devil's Masterpiece: The Mystery of Iniquity*, Blessed Hope Foundation, pp. 70, 71.

Pe 31 Martie 1934, Pactul Romei a fost semnat și a cerut suportul lui Mussolini și Hitler pentru Rebeliune. 'Sfântul Război' a început în 1937. În timpul războiului, Vaticanul a dat recunoștință guvernului lui Franco, purtătorul sabiei lui, care, mai târziu a fost decorat cu Ordinul Suprem a lui Hristos. "Binecuvântate fie pistoalele dacă Evanghelia înflorește în urma lor!" Curând, Acțiunea Catolică avea să-și împrăstie tirania prin întreaga țară ruinată. Pax Christi! — Edmond Paris, *The Vatican Against Europe*, The Wickliffe Press, p. 15.

Benito Mussolini, era foarte respectat de iezuiții Romei. Pentru ei, el era omul providenței, care retrocedase Vaticanul în mâinile papalității, în 1929.

Ce s-a întâmplat în Europa între cele două masacre? În Italia, au avut loc negocieri secrete între agenți Papali și Mussolini, „omul providenței.” Preotul Don Sturzo, șef al grupului catolic, avea drepturi depline acordate de Duce (Mussolini), în Noiembrie, 1922. După aceea, a venit Tratatul Lateran, care a sigilat uniunea Fascismului și a Papalității, cucerirea Etiopiei - binecuvântată de clerși, în Vinerea Mare 1939, agresiunea împotriva Albaniei. — Idem, p. 15.

Conform cu Pius al XI-lea,

Mussolini își face loc rapid, și, cu putere dezlănțuită, va cucerii totul în calea lui. Mussolini este un om minunat. — Mă auziți? — un om minunat... Viitorul este al lui. — Idem, p. 69.

Pentru prezent, Roma consideră regimul fascist ca fiind cel mai apropiat dogmelor și intereselor ei. Noi nu avem numai pe reverendul (iezuit) părinte Coughlin lăudând Italia lui Mussolini ca fiind o „democrație creștină,” căci, Civiltă Catolica, organul casei lezuiților spune clar... „Fascismul este regimul care corespunde cel mai îndeaproape conceptelor Bisericii Romei.” — Pierre Van Paassen, *Days of our Years*, Hillman-Curl, p. 465.

Am văzut într-un citat anterior că Hitler a pus în practică principiile papalității. Acum vedem că Mussolini a făcut același lucru. Nu numai cele trei puteri a Europei, cu marionetele lor catolice, au făcut pe placul Romei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Franklin Roosevelt, Președinte al Statelor Unite, a adus la îndeplinire dorințele Romei, de asemenea.

Roosevelt i-a oferit cardinalului Spellman o ocazie fără precedent, care, în final necesita renunțarea la arhidiocezie, pentru luni bune... Propunerea uimitoare făcută de Roosevelt, era ca Spellman să lucreze ca agent clandestin al lui, în cele patru colțuri ale pământului. În acest caz, răspunderea arhiepiscopului era să contacteze șefi de state în Orientul Mijlociu, în Europa, în Asia și Africa. El purta mesaje din partea președintelui... și activa ca ochi și urechi ai lui Roosevelt... Președintele i-a dat mai multă putere decât vre-un alt personaj religios american a avut vreodată. Spellman urma să umble printre cele mai mari personaje politice, ca unul dintre ei... Dar puțini oameni erau siguri cu privire la ceea

ce arhiepiscopului făcea în timpul lungilor călătorii. Lucrarea lui clandestină a dat naștere la întrebări acasă, cu privire la rolul unui personaj religios, profund implicat în afaceri guvernamentale. — John Cooney, *The American Pope*, Times Books, pp. 124, 125.

Prima prioritate pentru Spellman era Papa Pius al XII-lea, și totuși, era folosit de Franklin Roosevelt ca agent personal.

Despre Roosevelt citim din nou:

Roosevelt și Eisenhower au aprobat repatrierea forțată a șase milioane de creștini ortodocși ruși, dintre care mulți au fost torturați sau omorâți la sosirea lor la destinație. Doi ruși care au scris despre această decizie abominabilă din partea conducătorilor americani, au fost Nikolai Tolstoi și Alexander Soljenițin. Americanii au numit această repatriere 'Operation Keelhaul,' după forma navală de tortură, în care prizonierul este tras sub chila vaporului printr-o funie legată de corpul prizonierului, ca să fie tăiat brutal de elementele de pe fundul vaporului.

Acești 6 milioane de indivizi nu erau numai soldați care luptaseră pentru germani în favoarea Rusiei, ci erau, de asemenea, copii și femei...

Deși Churchill și Roosevelt erau aceia care au luat decizia incredibilă de a trimite milioane de ruși anti-comuniști înapoi la moarte sigură, Generalul Dwight Eisenhower a impus Operațiunea Keelhaul, în aparență, fără muștrări de conștiință. — Ralph Epperson, *The Unseen Hand*, Publius Press, p. 301.

Roosevelt nu doar a folosit pe Spellman ca agent al său, ci a și îndeplinit planurile iezuiților de anihilare a cât mai mulți creștini ortodocși. Iezuiții căutau să distrugă pe creștinii ortodocși din Serbia, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar prin această repatriere, la sfârșitul războiului, ei au distrus mult mai multe milioane

de creștini ortodocși ruși. Roosevelt, Eisenhower și Churchill, au îndeplinit planul sângeros al iezuiților, cu mare succes.

Generalul lezuit, contele Halke von Ledochowski, era dispus să organizeze, pe baze comune de anti-comunism, un oarecare grad de colaborare între Serviciul Secret German și Ordinul lezuit...

Von Ledochowski, considera că încheierea socotelilor dintre Rusia și Germania era inevitabilă... Și Baseler Nachrichten (27 Martie 1942) nu a ezitat să scrie: "Una dintre întrebările care se ridică din activitatea Germaniei în Rusia, care este de o supremă importanță pentru Vatican, este problema evanghelizării Rusiei."

Acest amănunt este confirmat de Părintele Duclos însuși, într-o carte, "În timpul verii 1941, Hitler a apelat la toate forțele creștine... (el) a autorizat misionari catolici să meargă în noi teritorii estice..."

"Nici nu a fost uitat că în Franța, Cardinalul Baudrillant și Mgr. Mayol de Luppe a recrutat L.V.F.-ul pentru cruciada împotriva Rusiei." — Edmond Paris, *The Vatican Against Europe*, The Wickliffe Press, pp. 240, 241.

În timp ce Rusia creștin-ortodoxă era exterminată de papalitate, un masacru asemănător avea loc în Iugoslavia. Unele dintre multele cărți scrise despre atrocitățile celui de-al Doilea război Mondial, include *Te convertești... sau mori!* Scrisă de Edmond Paris, *The Vatican Holocaust* by Avro Manhatan, și *Ravens Wolves* by Monica Farrell. Aceste cărți amintesc despre uciderea celor aproximativ un milion de ortodocși creștini, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, comise de ustași catolici. Pe coperta cărții scrisă de Farrell citim:

Acesta este raportul torturilor și crimelor comise în Europa în 1941-1943, de către o armată de activiști catolici, cunoscuți ca ustași, conduși

de călugări și preoți, și chiar de călugărițe. Victimele au suferit și murit pentru cauza libertății de conștiință. Puținul pe care noi îl putem face este să citim raportul suferințelor lor și să păstrăm în minte că aceasta nu s-a întâmplat în timpul evului mediu întunecat, ci în timpul generației noastre ILUMINATE. Ustași este un alt nume pentru Acțiunea Catolică. — Monica Farrell, *Rav-ening Wolves*, Protestant Publications, cover.

Expulzarea în masă și convertirea forțată a creștinilor ortodocși la catolicism erau pe agendă. Toate măsurile care conduceau la eliminarea Serbiei în Croația, au fost îndeplinite sub sloganul anunțat de unul dintre miniștri croați: "Vom masacra prima treime de sârbi, vom expulza a doua treime, iar ultima treime va fi forțată să accepte credința catolică, prin care vor fi absorbiți de elementul catolic." — Lazo M. Kostich, *Holocaust in the Independent State of Croatia*, Liberty, p. 18.

Papalitatea încă mai încerca să extermine pe creștinii ortodocși în Serbia spre sfârșitul anilor 1900, folosindu-se de Statele Unite ca teroriști în acel conflict, să bombardeze Serbia. Adevăratul măcelar al Balcanilor este Papa și Biserica Catolică, nu Slobodan Milosevic. Ei judecă persoana nepotrivită pentru crime de război.

Un alt țel al acestui război era să facă lucrurile atât de imposibile pentru evrei, încât aceștia să fie determinați să se întoarcă în Palestina. Aproape de sfârșitul Primului Război Mondial, Declarația Balfour a fost semnată, împuternicind pe evrei să se întoarcă acasă, în Palestina. Aceasta urma să fie casa lor permanentă. Totuși unii evrei au avut succes în unele părți ale lumii și nu au vrut să se întoarcă. Când al Doilea Război Mondial și Holocaustul au început, evreii persecutați își doreau un loc pe care să-l numească CASĂ și s-au întors în Palestina. În 1948, Israel a fost declarat a fi o Națiune Suverană. Conform cărții lui Cooney, *American Pope*, page 187,

Francis Spellman fusese factorul de decizie în acceptarea Israelului ca Stat Suveran.

De ce ar folosi iezuiții pe Hitler pentru anihilarea evreilor, ca mai apoi, Cardinalul iezuit Francis Spellman, să îngrijească de o casă în Palestina, pentru ei? Atenție! Vaticanul căuta să distrugă pe evrei de 1000 de ani.

...În spatele steagului Sionist, trebuia să se găsească speranța Mesianică veche, pentru o teocrație globală ce avea să vină, după cum a fost prezis de văzătorii și profeții Sionului. Urma să fie o teocrație în care Iehova, și nu Hristos, avea să fie Rege.

Spectrul creerii unei astfel de teocrații, a fermecat camerele interioare a bisericii Catolice, și totuși este o frică dominantă.

În ochii Vaticanului, de aceea, dorul milenar după o teocrație globală Ebraică, reprezintă o amenințare mortală pentru învățăturile escatologice ale bisericii Catolice. Când sunt traduse în termeni pur politici, o astfel de concepție înseamnă nu numai rivalitate ci și dușmănie. – Avro Manhatan, *The Vatican Moscow Washington Alliance*, Ozark Books, pp. 169, 170.

La suprafață, statul Israel în Palestina, părea a fi o mare ocazie pentru evrei, pentru a avea țara lor proprie. Totuși, care a fost rezultatul întoarcerii evreilor în Palestina? De când li s-a acordat statut de suveran în 1948, evreii se află în conflict continuu cu arabii. Mulți evrei au murit, exact cum iezuiții au dorit și au știut că se va întâmpla.

Prin întoarcerea evreilor în Palestina, iezuiții au sperat că se va ajunge la o astfel de vărsare de sânge, că lumea va fi nevoită să apeleze la un făcător de pace care să vină în regiune. Și cine urma să fie acel făcător de pace? Papa Vaticanului, bine-nțeles. Iezuiții doreau de mult să restaureze puterea temporară a Papei. Când Papei i se va da tronul lui Solomon în Ierusalim, mult așteptata țintă va fi atinsă. Războiul împotriva terorismului început pe

11 Septembrie 2001, pe care George Bush îl numește cruciadă, ar putea, cu siguranță, agrava situația în acea regiune, și să rezulte în domnia pontifului din Ierusalim.

Iezuiții au eșuat în încercarea de a avea un corp unit guvernând lumea după Primul Război Mondial. Dar și-au îndeplinit scopul sinistru, după al Doilea Război Mondial. După război, lumea plictisită a fost condiționată să accepte un guvern internațional. Astfel s-a născut ceea ce se numește Națiunile Unite. De la crearea Națiunilor Unite în 1945, acest așa numit corp de conservare a păcii, a eșuat în mod mizerabil în încercarea de a păstra lumea în pace. De ce? Pentru că păstrarea păcii nu este țelul lor, chiar dacă ei continuă să pretindă că da. În prezent, există aproximativ 83 de războaie în lume. Totuși, a fost, cu siguranță, un instrument pentru suprimarea iubitorilor de libertate. Katanga și Rhodesia sunt doar două exemple de națiuni distruse de forțele N.U. Națiunile unite s-au străduit din răspuțeri să restabilească puterea temporară a papalității — ținta lor de la început.

Vom lua aminte la încă un scop al iezuiților cu al Doilea Război Mondial. Sosise vremea revanșei împotriva Japonezilor. Spre finalul anilor 1500, japonezii acceptase pe toți străinii care doreau să trateze cu ei. Misionarii catolici erau bineveniți de asemenea. După o vreme, catolicii au devenit intolerabili cu celelalte credințe. Rezultatul a fost lipsă de odihnă și vărsare de sânge pentru multe decade. În final, în anul 1639, edictul de excludere a fost acceptat. Acesta afirma:

Pentru viitor, atâta timp cât soarele mai luminează lumea, nimeni să nu îndrăznească să navigheze spre Japonia, nici măcar în calitate de ambasadori, iar această hotărâre nu va putea fi niciodată revocată, nici cu prețul vieții. — Avro Manhattan, Vietnam: *Why did we go?*, Cick Publications, p. 153.

Pentru aproape 200 de ani, porturile japoneze au

fost închise pentru misionarii catolici, care încercaseră să ocupe Japonia pentru mândrul Papă. Prin a doua jumătate al secolului al XIX-lea, puterea militară a fost folosită împotriva națiunii insulare. Aceasta a fost înmuiată până la conflictul sângeros în sudul Pacificului, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, culminând cu bombardarea Hiroșimei și Nagasaki. Japonia a fost adusă pe genunchi pentru totdeauna. Vremea revanșei sosise.

CAPITOLUL 8

PEȘEDINTELE JOHN KENNEDY

Recent, noi informații relevante cu privire la asasinarea președintelui Kennedy, au fost descoperite. Acestea arată cine a planificat și a comis această crimă. Această nouă dovadă demonstrează că raportul Comisiei Warren, care este ultimul cuvânt al guvernului cu privire la asasinare, este doar o acoperire a ceea ce s-a întâmplat în realitate. Următoarele analize a asasinării vor include câteva evenimente și situații care poate nu vor părea a avea de-a face cu această crimă, dar va arăta intriga intensă din spatele ei.

În timp ce se deplasa într-un vehicul descoperit, Kennedy a fost împușcat în Dealy Plaza, pe 22 Noiembrie, 1963, la ora 12: 30 p.m. mulțimile erau vesele. Era o scenă de bucurie în timp ce președintele Statelor Unite înainta pe străzile centrului orașului Dallas. Părea că fiecare zâmbea în acele mii de oameni care își vânturau mâinile deasupra capului. Dintr-o dată, s-au auzit împușcături, iar președintele Kennedy zăcea mort în spitalul Parkland Memorial.

Acest caz a uluit lumea pentru ultimele patru decade, și este unul dintre cele zece mistere nerezolvate, în ultimii o sută de ani. Comisia Warren a fost desemnată să cerceteze cazul, iar aceasta a conchis că un pistolar nebun, Lee Harvey Oswald, a făcut aceasta. Ei au spus că Oswald a împușcat pe Kennedy din clădirea depozitului de carte din Dallas, din spatele vehiculului. Dar acum există o mulțime de dovezi care dezaprobă concluzia raportului Comisiei Warren și indică la o mascare masivă și conspirație în spatele asasinatului.

La două zile după moartea președintelui Kennedy, Jack Ruby l-a omorât pe Oswald. De ce? Nu cumva ca să-l împiedice să vorbească?

Există, două motive principale pentru care Kennedy a fost omorât. Aceste două motive au de-a face cu războiul din Vietnam, și cu Banca de Rezervă Federală.

Președintele a trimis două ajutoare în Vietnam, McNamara și Taylor, care a adunat informații ce l-au convins că Statele Unite trebuie să se retragă din Vietnam. Raportul lor către președinte era intitulat Report of McNamara-Taylor Mission to South Vietnam.

Cu acest raport în mână, Președintele Kennedy avea ceea ce dorea. Conținea esența deciziilor pe care trebuia să le ia. Trebuia să fie reales pentru a termina programele pe care le propusese în timpul primului termen; trebuia să scoată pe americani din Vietnam. — Col. L. Fletcher Prouty, *JFK: The CIA, Vietnam, and the Plot to Assassinate John F. Kennedy*, Carol Publishing Group, p. 264.

Fletcher Prouty ne spune că,

Pe 22 Noiembrie 1963, guvernul Statelor Unite fusese ocupat de grupul super puterii care vroia o intensificare a războiului în Indochina, și o moștenire militară continuă, pentru generațiile următoare. — Idem, p. 264.

În timp ce președintele Kennedy reducea implicațiile Americii în sud-estul Asiei, acest grup super puternic plănuia omorârea lui. După asasinarea lui Kennedy, au făcut sigură rămânerea Americii în Vietnam pentru multă vreme.

Cine era acest grup? Cine ne-a vrut în Sudul Vietnamului și de ce? Când vom răspunde la această întrebare, oamenii care se află în spatele asasinării lui Kennedy vor fi cunoscuți.

Avro Manhatan era un jurnalist britanic, care a lucrat mulți ani pentru Compania britanică de transmisiuni radio. El a scris cel puțin 15 cărți despre rolul Bisericii Catolice în problemele lumii. În cartea lui, Vietnam: Why Did We Go? El ne spune,

Originea militară și politică a războiului din Vietnam, a fost descrisă cu milioane de cuvinte scrise sau rostite. Totuși, nimic nu a fost spus despre una dintre cele mai semnificative forțe care a contribuit la promovarea lui, adică rolul jucat de religie, ceea ce, în acest caz, înseamnă rolul jucat de Biserica Catolică și de partenerul ei politic, Vatican. Participarea lor nu este simplă speculație. Este un fapt istoric, la fel de concret ca prezența Statelor Unite sau a rezistenței gherilei masive a comunismului asiatic. Activitățile celor două din urmă au fost dezbătute de mii de cărți, dar prima nu a fost niciodată amintită nici măcar în trecut. Biserica Catolică trebuie să fie considerată ca fiind inițiatorul principal în originea, dezvoltarea și executarea conflictului din Vietnam. De la bun început, această motivație religioasă a ajutat la pornirea acestei avalanșe care avea să cauzeze agonii interminabile în continentele asiatice și americane.

Prețul plătit a fost imens: Mii de miliarde de dolari; dislocația în masă a populației; anarhie politică; devastare militară pe o scară fără precedent, dispreț față de lumea civilizată; pierdere a mii și mii de vieți de tineri asiatici și americani; mutilare și moarte a sute de mii de bărbați, femei și copii. Tragedia din Vietnam va intra în istorie ca una dintre cele mai crude fapte ale alianței contemporane între politică și religia organizată.

Factori de natură politică, ideologică, economică și militară au jucat un rol în desfășurarea războiului, dar religia Bisericii Catolice a fost una dintre principalii instigatori. De la început, rolul acesteia a fost minimizat, totuși, faptele concrete nu pot fi ignorate ușor. Acest amănunt urmează să fie analizat, deși pe

scurt. — Avro Manhattan, *Vietnam: Why Did We Go?*, Chick Publications, 1984, p. 13, (Sublinieri adăugate).

Cuvântul Înainte al editorului acestei cărți, pagina 3, comentează:

Avro Manhattan, autoritate globală în politica Vaticanului, a descoperit realitatea motivului pentru care tinerii noștri au suferit și au murit în Vietnam. El pune moartea lor pe răspunderea dorinței pasionate a Vaticanului, de a face Asia romano-catolică. Agenții Vaticanului au provocat începerea Războiului din Vietnam. Soldații americani slujeau Vaticanului în lupta lor disperată pentru supraviețuire în jungle, pentru a face față iadului războiului, a durerii, morții și distrugerii. Totul a fost pus la cale de... iezuiții ei. — Idem, p. 3.

Mulți oameni, în special catolici, pot face excepție de realitățile menționate în citatele anterioare, dar trebuie să prezentăm faptele așa cum sunt și cum s-au întâmplat. Când această carte vorbește despre romano-catolici, ea nu se referă la membri sinceri ai bisericii, care nu știu nimic despre astfel de lucruri, ci se referă la conducătorii Vaticanului și la Ordinul Iezuiților.

Conform cu Avro Manhattan, războiul în Vietnam a avut loc din cauză că Vaticanul a vrut să creeze o bază de putere în sud-estul Asiei, de unde să ocupe tot sud-estul Asiei, iar mai apoi, întreaga Asie. Următoarele citate sunt extrase din aceeași carte.

Ho Chi Minh, a început, înaintea Celui De-al Doilea Război Mondial, să facă manevre pentru stabilirea comunismului în Vietnam. El a primit ajutor din partea Statelor Unite împotriva Japonezilor, dar a folosit acest ajutor spre consolidarea dominației teritoriului Tonkin. În August, 1945 el a mărșăluit în Hanoi și a stabilit

gubernul provizoriu al Republicii Democratice Vietnam. Ca un maestru strateg, el a cooperat în transplantarea a aproape un milion de nord Vietnamezi catolici, în Sud... După alegerea lui Papa Ioan al XXIII-lea în 1958, și întoarcerea Vaticanului de la războiul rece la cooperarea cu Marxismul, Ho Chi Minh a încheiat o înțelegere secretă cu Papa Ioan care a condus la control total a țării, de către Nord. — Idem, p. 177.

Președintele Vietnamului de Sud, Ngo Dinh Diem, era un catolic practicant care a condus Vietnamul de Sud cu mână de fier. El a fost un credincios autentic în răului comunismului și al unicității Bisericii Catolice. La început, el fusese adus la președinție de către cardinalul Spellman și Papa Pius al XII-lea. El a transformat președinția într-o adevărată dictatură catolică, zdrobind oponenții politici cu cruzime. Mulți călugări budiști s-au sinucis dându-și foc de vii, în semn de protest împotriva persecuției religioase. Persecuția lui discriminantă împotriva necatolicilor, specific — budiști, a cauzat răsturnarea guvernului și dezertare din armată. Aceasta a condus la intervenirea armatei Statelor Unite în Vietnamul de Sud.

În această terorizare, el a fost ajutat de cei doi frați ai lui Catolici, șeful poliției secrete, și Arhiepiscopul de Hue. — Idem, p. 56 (Sublinieri adăugate).

Cardinalul Francis Spellman, arhiepiscopul de New York, a fost omul cheie care a condus America în conflict.

Era activ în a insista ca Statele Unite să aleagă pe Diem și să-l susțină ca președinte al Vietnamului de Sud. A fost făcut Vicar General al forțelor armate al Statelor Unite pe care le numea Gl's — 'Soldații lui Hristos' (aceasta însemnând soldați pentru Biserica Catolică) în vizitele lui

frecvente la frontul războiului din Vietnam. Idem, p. 71.

Vaticanul a jucat de ambele părți în lupta uneia împotriva alteia, în acest război din Vietnam. Îl controlau pe Diem în Sud, în timp ce sfătuia pe Chi Minh și încheia înțelegeri secrete cu el, în Nord. Astfel, totuși, războiul s-a desfășurat, Vaticanul a triumfat, și a câștigat controlul în Vietnam. Încercarea președintelui Kennedy de a înăbuși baia de sânge, a provocat mânia nemuritoare a instigatorilor războiului — iezuiții papalității.

Președintele Kennedy a început să reducă implicarea Americii în Vietnam, chiar înaintea morții sale. În ziua următoare omorării sale brutale, s-au întâmplat următoarele:

La ora 8:30 a.m., Sâmbătă, 23 Noiembrie, 1963, limuzina care transporta pe directorul CIA, John McCone, a pătruns pe proprietatea Casei Albe... El era acolo, de asemenea, pentru a încheia o afacere, înainte de a fi implicat în toate detaliile determinate de schimbarea de președinte — semnarea Memorandumului 278, al Securității Naționale, un document secret care a inversat imediat decizia lui John Kennedy de a limita războiul din Vietnam. Efectul Memorandumului 278 a dat Agenției Centrale de Informații (CIA) cale liberă să procedeze la o escalare totală a războiului în Estul îndepărtat... Ca rezultat, din 23 Noiembrie 1963, Orientul Îndepărtat a luat locul Cubei ca țepuș în coasta Americii. De asemenea, a creat o nouă sursă de narcotice pentru piața globală a mafiei. — Robert Morrow, *First Hand Knowledge*, Shapolsky Publishers, p. 249.

Ziua următoare omorării lui Kennedy, decizia de a opri America din implicarea în Vietnam a fost anulată, iar programul Vaticanului a continuat.

Afirmația lui Morrow descoperă, de asemenea, un alt motiv pentru care iezuiții vroiau să continue războiul;

ei ar fi câștigat miliarde de dolari în traficul internațional de droguri. În ultimele patru secole, iezuiții fuseseră implicați în traficul de droguri din Orientul Îndepărtat și, cu siguranță, n-ar fi vrut să piardă acest avantaj, chiar dacă aceasta implica pierderea a milioane de vieți omenești!

Cum misiunea originală a iezuiților fusese stabilită în Beijing în 1601, societatea lui Isus (iezuiții) au deținut cheile traficului Orientului Îndepărtat. — inclusiv traficul de droguri. — assorted authors, *Dope, Inc.: The Book That Drove Kissenger Crazy*, Executive Intelligence Review, p. 117

Politicienii din Washington controlați de iezuiți, vroiau continuarea războiului în Vietnam. Vroiau să creeze o putere catolică în sud-estul Asiei. Vroiau să continue cu deținerea controlului asupra pieței internaționale de droguri, pe care-l condusesse 400 de ani în Estul îndepărtat. Când președintele Kennedy s-a așezat în calea lor, a trebuit să fie dat la o parte. Iezuiții au pus la cale asasinarea lui.

Al doilea motiv pentru care Kennedy a fost asasinat, este intenția eliminării Băncii de Rezervă Federală. Colonelul James Gritz explică:

Când Kennedy a propus întoarcerea monedei americane la cea de aur și dizolvarea Sistemului de Rezervă Federală, când a încercat să-și exercite autoritatea de conducător, dată lui de către Constituția Statelor Unite... Kennedy și-a pregătit propria moarte. Sosise timpul să plece. — Colonel James Gritz, *Called to Serve: Profiles in Conspiracy from John F. Kennedy to George Bush*, Lazarus Publishing, pp. 511, 512.

Președintele Kennedy a încercat dizolvarea Sistemului Rezervei Federale, care este banca centrală a Statelor Unite, o creație a iezuiților.

Constituția Statelor Unite dă congresului putere să facă banii. Dacă Congresul Statelor Unite ar fi făcut banii proprii, așa cum impune Constituția, n-ar mai trebui să plătească sute de miliarde de dolari de interes pe care îi plătește acum bancherilor pentru datoriile naționale, din bani care au fost făcuți din nimic. De aceea, Kennedy a început să tipărească banii guvernului Statelor Unite, care erau liberi de datorie, să înlocuiască dolarii Rezervei Federale, pe care îi folosim astăzi.

Am văzut în capitolele anterioare cine este responsabil pentru crearea Băncii Rezervei Federale, și a operației neconstituționale a acestei bănci care fură bani de la cetățenii americani. Iezuiții, dacă vă amintiți din capitolul doi, au încercat să asasineze pe președintele Andrew Jackson pentru că a întrerupt activitatea băncii centrale. Din nefericire, au reușit să asasineze pe Kennedy pentru că a încercat să facă același lucru. Iezuiții folosesc bogăția creată de Rezerva Federală, pentru finanțarea faptelor lor criminale.

John Kennedy a provocat mânia criminală a iezuiților, îndrăznind să acționeze ca un adevărat președinte, și nu ca marionetă a lor.

Ați putea spune, “Stai puțin că Kennedy era romano-catolic. A fost singurul președinte catolic pe care l-am avut vreodată.” E adevărat. Chiar dacă era catolic, el a considerat că interesele Statelor Unite erau o prioritate față de dorințele papalității. Nu era iezuit.

Există o secțiune interesantă în instrucțiunile secrete a ordinului iezuit, scrisă de fondatorul lor, Ignatius Loyola.

În concluzie, fie ca ei (iezuiții) să aibă întâietate peste prinți, nobili, și magistrați în orice loc, ca aceștia să fie la dispoziția noastră, să sacrifice până și pe cele mai apropiate rude, și pe cei mai intimi prieteni, când considerăm că aceasta ar susține interesele noastre. — W.C. Brownlee, *Secret Instructions of the Jesuits*, American and Foreign Christian Union, p. 47.

Vedem aici că dacă ordinul iezuit spune că o anumită persoană trebuie să moară, nu contează dacă această persoană îți este cel mai bun prieten, dacă îți este tată, sau frate; trebuie să moară. Ce sistem!

Credeți că Biserica Catolică nu este atât de puternică? Credeți că aceasta exagerează în ai prezenta ca fiind prea puternici? Avro Manhattan ne spune:

Cardinalul Francis Spellman, de New York, a fost vicarul militar a Forțelor Armate Americane în Vietnam. El era, de asemenea, legătura neoficială dintre papa, Foster Dulles, Secretarul de Stat a Statelor Unite și, fratele secretarului, Alan, care era capul C.I.A. — Avro Manhattan, *Murder in the Vatican*, Ozark Books, pp. 35, 36.

Astfel. Prin Cardinalul Francis Spellman, Biserica Romano-catolică și iezuiții au avut acces și control asupra lui John Foster Dulles, Secretarul de Stat, și asupra fratelui lui, Alan, care era capul CIA. Acele două departamente, împreună cu F.B.I. se aflau în mâinile cardinalului Francis Spellman, Prim Cardinal al Bisericii Romano-catolice, în New York.

Biserica Catolică în Statele Unite, din punct de vedere financiar, depășește toate bogățiile Americii. Politic, se furișează în Casa Albă, în Senat și în Congres. Este o forță în Pentagon, un agent secret în FBI, și ocupă poziții principale în C.I.A. — Idem, p. 271.

Jean Hill, a fost martor omorârii lui Kennedy. În cartea ei, intitulată JFK: The Last Dissenting Witness, ea menționează că, în timpul unei conversații cu prietenul ei, J.B., care era unul dintre polițiștii însoțitori ai lui Kennedy, acesta i-a spus:

În timp ce Kennedy era ocupat strângând mâinile mulțimii adunate în aeroport, oamenii

Serviciului Secret al lui Johnson au venit la polițiștii de pe motociclete și ne-a dat o serie de instrucțiuni. Cel mai ciudat lucru pe care ni l-a spus era că ruta paradei prin Dealy Plaza a fost schimbată.” “Schimbată? Cum?” A întrebat Jean Hill. “Inițial, trebuia să se meargă direct pe strada principală.” A spus J.B., “dar ne-au cerut să nu mai ținem cont de ruta veche. În schimb, ni s-a cerut să dăm colțul pe strada Houston și să s-o scurtăm pe Elm.” Jean a simțit că i se încleștează gura. “Dacă rămâneți pe strada principală, probabil că Kennedy s-ar fi aflat în afara zonei din care avea să fie împușcat.” J.B. a făcut ochii mari și a exclamat: “Poate că din cauza aceasta au schimbat ruta. Dar asta nu-i tot. Ne-au așezat în cea mai nebună poziție de care am auzit vreodată. Normal, patru polițiști pe motocicletă, mergeau în cele patru laturi ale vehiculului președintelui, dar de data aceasta ne-au așezat pe toți într-o parte, lăsând vehiculul președintelui fără escortă în față. Ni s-a ordonat să stăm în spate și să nu ne apropiem de partea din față cu nici un chip. Nu auzisem niciodată de o astfel de formațiune, dar ni s-a spus că vroiau ca oamenii să se bucure de vizibilitate nerestricționată. Bănuiesc că CINEVA a căpătat o vizibilitate nerestricționată suficientă. — Jean Hill, *JFK: The Last Dissenting Witness*, Pelican Publishing, p. 113.

Deci, ruta prin Dallas a fost schimbată, pentru ca oamenii să aibă acces vizibil la președintelui Statelor Unite. Asasinii iezuiți au avut, cu siguranță!

S-a mai întâmplat ceva ciudat. Lyndon Johnson, vice președintele Statelor Unite, aparent, avea o problemă reală. Continuând cu conversația dintre Jean Hill și prietenul ei martor,

Despre ce vorbești? A întrebat Jean inocentă. Nu înțeleg. “Prietenii mei din formație spun că Johnson a început să se aplece jos în vehicul, aproximativ 30-40 de secunde înainte de auzirea

primei împușcături. Cred că acesta este o mică ciudățenie. Nu crezi?” „Oh, fii serios J.B.” a spus Jean Hill crezând că prietenul ei glumea. “Cu siguranță nu vorbeau serios.” “După părerea mea, erau foarte serioși.” A spus J.B. “Unul dintre ei i-a spus lui Maguire că l-a văzut pe Johnson aplecându-se în vehicul înainte ca vehiculul să intre pe strada Houston.” “Hm! Poate Johnson a scăpat ceva jos, și s-a aplecat. Deci, ar putea fi o simplă explicație.” “Poate că da,” A replicat J.B. “Nu pretind că știu ce l-a determinat să se aplece, dar acest coleg spunea că părea să se aștepte la gloanțe. Când am auzit aceasta, am început să-mi pun o serie de întrebări.” — Idem, pp. 114-116.

Lyndon Johnson acționa ca și cum știa că aveau să zboare gloanțe, aplecându-se de mai multe ori, înainte de auzirea împușcăturilor.

Legea, în Texas, interzice ca oamenii care mor în statul Texas să fie luați înainte de efectuarea autopsiei. Totuși, corpul președintelui Kennedy a fost luat fără autopsie. De ce? Pentru că erau destule evidențe că a fost împușcat de mai multe gloanțe. Erau destule evidențe că raportul prezentat era numai minciuni. Erau multe gloanțe pe care doctorii le-ar fi găsit și astfel, ideea că pistolarul principal a fost Lee Harvey Oswald. De aceea nu s-a permis efectuarea autopsiei în Texas. De aceea corpul lui Kennedy a fost transportat la Washington D.C., unde autopsia federală a fabricat evidențe care să se potrivească cu minciunile comisiei care dăduse un raport. Exista o conspirație condusă de iezuiți care omorâse pe Kennedy, aceștia nepermițând evidențelor să iasă la lumină, indiferent de numărul de persoane care ar fi murit.

Dacă într-adevăr s-au tras mai multe focuri în acea zi în Dealy Plaza, cu siguranță, vehiculul conținea evidențe ale acestui fapt.

Trei zile după asasinare, Carl Renas, capul securității

la Dearborn Division de la Ford Motor Company, conduce limuzina de la Washington la Cincinnati, cu elicopterele securității zburând pe deasupra. El a observat mai multe găuri produse de gloanțe, cea mai evidentă fiind una în parbriz, care, conform lui Renas, era o lovitură principală și nu un fragment. Limuzina a fost dusă de Renas la Hess și Eisenhower de Cincinnati unde parbrizul a fost înlocuit. Serviciul secret i-a spus lui Renas, “Ține-ți gura.” - Charles Crenshaw, *JFK: Conspiracy of Silence*, Penguin Books USA, p. 106.

Renas era șeful securității reprezentând Diviziunea Dearborn a Companiei Ford Motor. Cine era șeful acelei diviziuni în 1963, când lui Renas I s-a încredințat sarcina vieții lui?

Henry Ford II spune astăzi că prima oară când își amintește să-l fi întâlnit pe Lee Iacocca, era noiembrie 1960, când acesta l-a chemat să-i spună că îi va încredința conducerea diviziunii Ford, la Dearborn. — Robert Lacey, *Ford, the Men and the Machine*, Ballantine Books, p. 531.

Lee Iacocca era șeful Diviziunii Dearborn a companiei Ford Motor, care a trimis pe Carl Renas să aducă mașina în care Kennedy se afla când a fost asasinat, de la Washington D.C. Iacocca a fost șef principal a Diviziunii Dearborn, până când a devenit Președintele Companiei Ford Motor, în 1970. Iacocca a fost parte din acoperirea adevărului pentru că a eliminat evidențele cu privire la asasinarea lui JFK.

Ce legături avea el cu Biserica Catolică? În autobiografia lui, acesta spune,

Mi-a luat un număr de ani până am înțeles de ce trebuia să fac o bună mărturisire unui preot înainte să merg la Sfânta Cină, dar în adolescență am înțeles importanța acestui drept greșit interpretat al Bisericii Catolice. În anii de mai

târziu, m-am simțit complet împrăștiat după mărturisire. Am început chiar să frecventez întâlniri la sfârșit de săptămână, unde iezuiții, într-o examinare de conștiință față către față, m-au făcut să înțeleg viața pe care o trăiam. — Iacocca: *An Autobiography*, Bantam Books, p. 8.

Romano-catolicul Lee Iacocca, șef principal al diviziunii Dearborn a companiei Ford Motor, a fost acela care a trimis pe Carl Renas să aducă limuzina care purta semne de multiple gloanțe, trase de multiple pistoale, care l-au omorât pe John F. Kennedy. Nu este uimitor că mulți ani după aceea, ca președinte la Chrysler, Lee Iacocca a mers la Congres și a cerut ajutor financiar? Cum catolicul Iacocca fusese un serv atâr de supus cauzei iezuiților, un alt catolic supus, cu numele Thomas 'Tip' Neill, și-a folosit puterea, ca purtător de cuvânt al Casei Albe, ca să facă rost de toți banii de care Lee Iacocca a avut nevoie.

Au existat mulți oameni care au știut mult despre asasinarea lui Kennedy dar, din nefericire, aproape toți au murit sub circumstanțe misterioase. S-a făcut un efort deosebit pentru înlăturarea oricărui mijloc de aflare a adevărului, pentru ca nici un secret să nu fie divulgat. Chiar și Jean Hill a precizat că au existat câteva încercări să fie omorâtă ea, și copiii ei.

Jim Marrs, autorul cărții *Crossfire: Complotul care l-a omorât pe Kennedy*, a scris: "În decursul a trei ani de la omorârea președintelui Kennedy și Lee Harvey Oswald, au murit 18 martori — șase prin împușcare, trei în accident, doi prin sinucidere, unul prin tăierea gâtului, unul printr-o lovitură de carate la gât, cinci din cauze naturale." ...Un matematician, angajat de London Sunday Times în Februarie 1967, a ajuns la concluzia că probabilitatea ca numărul de martori implicați în asasinarea lui Kennedy să moară între 22 Noiembrie 1963 și data mai sus menționată, era de 100.000 trilioane la unu.... În perioada de

timp dintre 22 Noiembrie 1963 până în August 1993, au murit peste 115 martori, căzând victime morții în circumstanțe ciudate. — Craig Roberts and John Armstrong, *JFK: The Dead Witnesses*, Consolidated Press, p. 3.

Kennedy a fost unul dintre mulții președinți, regi, țari și împărați care au refuzat să se opună iezuiților și au fost omorâți pentru aceasta. Rolul jucat de papalitate în aceasta crimă și ascunderea realității, nu pot fi negate. Am văzut că Vaticanul avea un plan, oamenii în poziții cheie l-au adus la îndeplinire, și alți oameni în poziții cheie au ascuns dovezile.

A existat un singur grup, o organizație, a cărei istorie trecută a fost caracterizată de plănuirea și îndeplinirea unor astfel de fapte; care a avut un motiv durabil consistent înainte, în timpul și după comiterea crimei; care a avut conexiunile internaționale necesare; care a avut banii; care a putut introduce sinuciderea și sacrificiul de sine în membri ei; și care a continuat să existe prin toate fazele conspirației de asasinare. Aceasta este Biserica Romano-catolică. — Emmett McLoughlin, *An Inquiry into the Assassination of Abraham Lincoln*, Lye Stuart, Inc. 1963, p. 161.

Winston Churchill, faimosul Prim Ministru Englez în timpul Celui De-al Doilea Război Mondial, a spus odată,

Cei mai mulți dintre oameni, ocazional, se împiedică de adevăr, dar se ridică și continuă ca și cum nimic nu s-a întâmplat.

Acum înțelegem realitatea cu privire la unul dintre cele mai controversate subiecte în istoria americană. Te vei împiedica în adevăr aici și vei merge mai departe ca și cum nimic nu s-a întâmplat, sau vei începe să analizezi istoria și evenimentele actuale într-o nouă lumină?

CAPITOLUL 9

MASACRUL DE LA WACO

Un grup religios, cunoscut ca Branch Davidians (Ramura Davidiană) trăiau în tabăra lor, pe care o numeau “Muntele Carmel”, în afara orașului Waco, Texas. Pe 19 Aprilie 1993, agenți ai guvernului Statelor Unite au atacat tabăra lor și au omorât femei și copii neajutorați, cu tancuri de armată, aruncătoare de flăcări, și gaz lacrimogen. Ca rezultat, aproape 100 de oameni și-au pierdut viața. Ceea ce face aceasta o tragedie de cele mai teribile proporții, este faptul că Davidienii nu făcuseră nimic să provoace acest atac din partea guvernului Statelor Unite.

Davidienii se aveau bine cu cei din comunitățile vecine. Aveau câteva păreri religioase diferite de alte biserici, dar, multe dintre așa numitele biserici standard, aveau opinii diferite între ele. Diferențele religioase nu puteau fi un motiv pentru care să fie atacați, să li se distrugă casele și viețile, în special, fără să aibă loc o judecare a cazului. Primul amendament la Constituție, garantează dreptul la închinare conform conștiinței fiecăruia, dar guvernul a ignorat total acest drept, în masacrul de la Waco.

Un punct foarte important de înțeles, este că, efectiv, tot ceea ce guvernul și canalele de știri au spus despre acești oameni erau numai minciuni. Mulți dintre așa numiții experți au expus mărturii care au făcut pe mulți să creadă exact opusul adevărului. Din cauza acestor minciuni, foarte puțini oameni știu cum erau membrii grupului Branch Davidians, și foarte puțini oameni știu ce a avut loc în timpul asediului de la Waco. Minciunile

au fost spuse în intenția de a se justifica, pe căi imposibile chiar, ceea ce guvernul a făcut acolo.

Primul amendament al Constituției spune că guvernul nu va face legi care aparțin religiei. Drepturile constituționale ale Branch Davidians au fost totalmente ignorate. Criminalii au fost vinovați de cele mai crude crime.

În dimineața dinaintea paștelui anul trecut, Shirley Burton, purtătorul de cuvânt al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a spus că a primit un telefon înspăimântător. Pe linie, se afla un oficial al bisericii din Australia, transmițând o avertizare cum că următoarea zi, o explozie de violență va avea loc în Waco, Texas, cult care cuprindea o duzină de foști adventiști. Omul primise mesajul de la părinții unui membru al cultului.

Părinții de-abia au primit mesajul că va avea loc un masacru sinucigaș,” a spus Burton, adăugând că mintea ei s-a umplut cu imagini a omorării lui Jim Jones și 900 dintre urmașii lui, în Guyana.

Autorități ale bisericii au înștiințat poliția și Paștele a trecut fără incident. Dar pacea a ajuns la un sfârșit sângeros, duminica trecută, când membri ai sectei au început împușcăturile cu agenții federali. — *The Washington Post*, 3 Martie, 1993.

Cuvintele “cult” și „sectă” sunt folosite de guvern sau veștile media, să arunce suspiciuni sau să discrediteze un grup sau o biserică.

Primăvara trecută, oficiali ai bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au auzit de la colegii lor din Sydney că Branch Davidians plănuiau o sinucidere în masă pentru ziua de Paști. Aproape în același timp, Departamentul de Stat primise cuvânt de la surse din Australia că grupul lui Koresh pregăteau arme și plănuiau sinuciderea.

Statul a transmis informația la ATF (Departamentul Guvernamental de Alcool, Tutun și Arme de Foc) care și-a început investigația în Iunie, 1992. — *Newsweek*, 15 Martie, 1993.

Aceste două articole vorbesc despre vești răutăcioase circulând despre Branch Davidians. Nimic, niciodată nu venise de la ei. David Koresh, liderul Davidienilor, auzise că ATF vroia să primească informații complete despre el, în iunie 1992. Koresh a invitat BATF (Biroul Alcool Tutun și Arme de Foc al guvernului) să vină la Tabăra Muntele Carmel să vadă orice ar fi dorit să vadă. Tragic, BATF a refuzat să vină.

Asedierea taberei Davidiene a început pe 28 Februarie 1993. În loc să bată la ușa din față, 100 agenți BATF au atacat tabăra, ca să aresteze pe David Koresh. Koresh mergea frecvent la jogging, iar guvernul l-ar fi putut aresta atunci, dar ei nu erau interesați în arestarea lui Koresh, pur și simplu. Guvernul vroia o confruntare. Agenți BATF și FBI neamenințați, au deschis foc trăgând în ușă și pereți știind că în interiorul clădirii se aflau femei și copii.

În timpul asedierii, patru agenți BATF au fost omorâți. Acești agenți care au murit pe 28 Februarie, fuseseră gărzile de corp ale lui Bill Clinton din timpul Convenției Democratice până când Bill Clinton a devenit președinte. Acești patru agenți au fost singurii agenți federali care au murit în asediul de la Waco. Caseta Video a Lindei Thompson intitulată „Waco, Marea Minciună”, arată că acei agenți nu au fost omorâți de Branch Davidians. Caseta arată pe agenți intrând în clădirea taberei printr-o fereastră la etaj. Apoi, arată un alt agent BATF, care se afla afară, pe acoperiș, împușcând prin fereastra pe care intraseră, cei patru agenți care au murit. Aceștia au fost omorâți de oamenii lor!

Există multe întrebări fără răspuns în tragedia de la Waco. De ce a mers Clinton la astfel de extreme la Waco? Existaseră probleme la tabăra de la Muntele Carmel în 1987. Avuseseră loc împușcături între David

Koresh și urmașii lui și George Roden și urmașii lui. Șapte Davidieni au fost arestați, judecați și condamnați pentru tentativă de omor, împreună cu David Koresh. Conform procurorului în caz, avocat al districtului McClennan, Vic Feazel:

Nu am avut probleme. I-am tratat ca pe ființe umane, în nici un caz ca pe niște răufăcători. Erau extrem de politicoși. După proces, deși noi nu suntem de acord cu tot ce credeau sau spuneau, mulți dintre angajați erau destul de drăguți cu ei. — Houston Chronicle, 1 Martie 1993.

Acțiunea guvernului a fost un abuz de autoritate, fiind întâmpinat cu frică de către Davidieni. Dacă guvernul federal ar fi sunat să vorbească cu Davidienii, aceștia le-ar fi dat orice doreau.

Koresh avea o altă problemă, implicând autoritățile federale. Într-un interviu televizat, pe 21 Aprilie 1993, Henry McMahon, care deținea un magazin de arme în Waco, a spus:

David Koresh a cumpărat de la mine arme de foc în valoare de cel puțin 50.000 de dolari. În Iulie 1992, ofițeri BATF au venit la magazinul meu, întrebând despre Koresh și cumpărarea armelor. L-am sunat pe David Koresh când ofițerii BATF erau încă în magazin. Koresh mi-a spus că, dacă era vreo problemă, să cer ofițerilor să meargă la el. M-am oferit să-i însoțesc până la Campusul Muntele Carmel ca să vadă armele pe care Koresh le cumpărase, dar agenții BATF au refuzat.

Koresh fusese extrem de cooperant în 1987 și apoi în 1992. Cu siguranță, a existat un motiv sinistru pentru care agenții federali, sub conducerea lui Bill Clinton, au apelat la o astfel de cruzime la Muntele Carmel. Haideti să investigăm adevăratul motiv pentru masacrul de la Waco.

Dacă David Koresh era principala țintă a guvernului,

de ce nu l-au arestat pașnic, astfel încât viețile inocente să fi fost cruțate? Minciunile agenților BATF au fost că Koresh nu a ieșit niciodată din campus unde ar fi putut fi arestat. Paul Fatta, un Davidian, care nu se afla în campus când a început conflictul, a comentat de mai multe ori, pentru publicare în presă:

David Koresh, eu și alții împreună cu noi, am mers la jogging pe șosea cinci kilometri, de mai multe ori. De ce nu a fost arestat atunci? Ne-am aflat în afara proprietății de mai multe ori.

De ce nu a fost Koresh arestat în timpul unei ieșiri la jogging sau în Waco?

Știa Davidienii că erau atacați de agenții federali? David Thibodeau, un supraviețuitor al masacrului, a fost intervievat într-un show de televiziune "A Current Affair", pe 3 Mai 1993. El a specificat că unul dintre membri Davidieni, Wayne Martin, un avocat educat la Harvard, a sunat la 911 la scurt timp după ce agenții federali au atacat campusul. A fost transferat la altă agenție unde persoana care a răspuns a spus: "Bine, salut băieți, cum stau lucrurile pe la voi?" Wayne Martin strigă în telefon: "Se trage în noi! Suntem omorâți, suntem omorâți!".

Cum toate apelurile telefonice 911 sunt păstrate, pare a fi ușor să confirmi acest apel, dar, după cum a spus reportera de la Current Affairs Mary Garafolo, "Această întâmplare devenise atât de controversată, că poliția a refuzat să elibereze acest apel presei." Nu a existat nici un răspuns la acel apel, la 911. De ce nu? Numai oameni care lucrează pentru o putere care urăște libertățile noastre pot face așa ceva. Iezuitul Bill Clinton, care, cu un jurământ solemn a promis să respecte constituția, a ignorat constituția cu ocazia masacrului de la Waco.

Aici se face simțită puterea teribilă a bisericii Catolice. Prin această dispoziție iezuită oamenii de stat sunt determinați să acționeze, nu pentru

binele țării căreia ei aparțin, ci pentru binele bisericii care îi controlează. Aici se decid subiectele de natură secretă. — M.F. Cusack, *The Black Pope*, Marshall Rusell & Co., p. 106.

Trebuie să explicăm aici că numele „Papa Negru” este numele sau titlul dat generalului suprem iezuit, care este, probabil, cel mai puternic om din lume. Acționează în secret și foarte puțini știu despre el.

Haideți, în cele ce urmează, să investigăm acuzațiile de abuz fizic sau sexual care se spune că au avut loc în campusul de la Muntele Carmel. James Tom, un fost Davidian, a fost cel mai puternic critic a Davidienilor. El a menționat că David Koresh a bătut-o pe fiica lui timp de 30-40 minute, iar tatăl ei era de față și nu a făcut nimic să-l oprească. Dacă acest lucru ar fi adevărat, cum putea el, ca tată, să vadă pe fiica lui fiind tratată astfel, și să nu intervină în nici un fel?

Tom a declarat că David Koresh era imaginea lui Charles Manson. Dacă Koresh era imaginea lui Manson, de ce Tom s-a alăturat lui?

Când s-a permis părăsirea campusului din Muntele Carmel a 21 de copii, postul Houston a declarat că cei 21 de copii erau într-o stare psihologică bună. Se aflau în bune condiții fizice și erau foarte bine educați. În concluzie, copiii care au părăsit campusul de la Muntele Carmel un fuseseră abuzați deloc fizic, mental sau moral.

David Koresh era considerat demon și monstru nebun de către oamenii vinovați de masacrul de la Waco. Bob Ricks, omul responsabil de masacrul de la Waco a spus că David Koresh era sociopat clasic.

Rick a fost responsabilul acțiunii de la Waco.
— The (UK) Observer, April 22, 2001.

Judecătorul Suprem Janet Reno l-a numit criminal periculos. Editorialistul de la Fort Worth News l-a numit ucigaș în masă și Bill Clinton s-a referit la el ca fiind periculos, irațional și, probabil, nebun.

Acești oameni practică ceea ce V.I. Lenin a sfătuit: “Numește inamicii tăi ceea ce ești tu și, întotdeauna, spune opusul adevărului.” David Koresh a fost descris ca demon, pentru ascunderea și justificarea crimelor comise de ei.

O altă crimă teribilă comisă la Waco a fost folosirea gazului CS în campus, pentru femei și copii. Membrul Congresului Statelor Unite, Ron Paul a spus:

Gazul CS este interzis, sub Convenția de la Paris, a se folosi în război. Statele Unite nu-l pot folosi în război. Este ilegal. Totuși, l-au folosit împotriva propriilor cetățeni. — *The Washington Times*, April 23, 1993.

Benjamin Garrett, director executive la Controlul Armelor Chimice și Biologice a specificat:

Gazul CS a afectat în mod deosebit copiii —
Cu cât ești mai mic, cu atât mai curând simți
efectul. — *Idem*.

Gazul CS este una dintre cele mai crude otrăvuri pe care guvernul putea să-l folosească împotriva copiilor. Imagini de la masacru arată copii arși negri. Acea trebuie să fi fost cea mai teribilă moarte. Oamenii care au ordonat folosirea gazului CS îl numeau pe David Koresh cu cele mai teribile nume. Ei, de asemenea, au menționat că au pompat gazul pentru binele copiilor. Numele cu care l-au numit pe Koresh se atribuie lor. Acești oameni: Bill Clinton, Janet Reno și Bob Ricks au ucis acei copii la Waco. De multe ori, un eveniment poate fi înțeles mai bine prin evenimentele care au loc după el. Cine beneficiază? Două săptămâni după masacrul din Campusul Muntele Carmel, John Chafee, un senator din Rhode Island, a cerut impunerea unei noi legi naționale care să interzică deținerea de arme de mână. Această lege ar interzice vânzarea, posedarea, importarea și exportarea de arme de mână. Dacă propunerea lui

Chafee ar fi devenit lege, ar fi produs o schimbare uriașă în al doilea amendament al constituției americane, care spune "...dreptul oamenilor de a păstra și purta arme de mână, nu va fi încălcat." Orice lege cu privire la arme pe care Congresul îl aprobă, este o încălcare împotriva acestui drept.

Cine vrea să dezarmeze cetățenii americani? Nimeni un vrea să fie dictatorul unei națiuni cu 200 milioane de arme în posesie. Când cetățenii unei națiuni sunt înarmați, unde dreptul lor de a deține arme un este încălcat, rata de crime este extrem de joasă.

Fiecărui om în Elveția i se cere să aibă o armă de foc în casă, inclusiv pușcă de asalt. În Elveția, crima aproape nu există. În state și orașe din America, unde se permite purtarea de arme, rata de crime este foarte joasă. În timpul celui de-al doilea război mondial, Hitler a vrut să invadeze Elveția. Elvețienii i-a spus că poate să-și trimită armata peste graniță dar că nici unul dintre ofițeri nu urma să se întoarcă. Hitler a dat ordin pentru invadarea Elveției de mai multe ori, dar ofițerii nu se supuneau. Elveția a rămas neutră de-a lungul războiului. Cine a urât constituția de la început? De la începutul acestei țări, iezuiții au încercat să distrugă Constituția. Ei au numit constituția a fi un document satanic. Marele General Francez Lafayette a spus odată:

Este părerea mea că dacă libertățile acestei țări — Statele Unite — sunt distruse, aceasta se va întâmpla datorită subtilității preoților iezuiți catolici, pentru că ei sunt cei mai pricepuți și periculoși inamici ai libertății. Ei au instigat majoritatea războaielor în Europa. — Eric Jon Phelps, *Vatican Assassins*, Halycon Unified Services, p. 54.

Iezuiții și-au folosit omul, Bill Clinton, să instige și să îndeplinească distrugerea de la Waco. Au sperat ca după aceea, să poată avea succes în aprobarea legilor ilegale care ar fi abolit amendamentul numărul doi al constituției.

Este ușor să identifici pe iezuiți sau marionetele lor în Congresul Statelor Unite, pentru că ei insistă să se accepte propunerea pentru interzicerea purtării de arme. A existat un alt motiv pentru acțiunea de la Waco, pe care Bill Clinton l-a menționat pe 19 și 20 Aprilie 1993. Această afirmație a fost făcută în Rose Garden și poate fi găsită în documentele presei Casei Albe.

Vreau să spun, cum am făcut-o ieri, că îmi pare foarte rău pentru pierderea de vieți care a avut loc la începutul și la sfârșitul tragediei din Waco. Sper că alții, care vor fi tentați să se atașeze cultelor și să se implice cu oameni ca David Koresh, vor fi avertizați de scenele oribile pe care le-au văzut în ultimele șapte săptămâni. Și sper foarte mult că situațiile dificile cu care s-au confruntat agenții federali și cu care, fără îndoială, li se va mai cere să se confrunte în alte contexte în viitor, vor fi cumva mai bine mânuite și înțelese datorită a ceea ce s-a întâmplat acum.

În propriile sale cuvinte, Clinton a exprimat o avertizare și o amenințare oricui va îndrăzni să se atașeze unui grup religios, așa numit cult. Pentru Clinton, un cult este un grup care un este parte dintr-o organizație populară. Orice organizație religioasă a fost pătrunsă și dominată de iezuiți. Ei vor ca toți să stea în organizațiile principale, pentru o mai ușoară îndoctrinare. Oricine se află în afara bisericilor principale, sunt mai greu de manipulat. Conform fostului preot iezuit Alberto Rivera, toate bisericile populare au fost dominate de iezuiți în jurul anilor 1980. Dr. Rivera a explicat că pe când se afla sub jurământul extrem al iezuiților, i s-a spus că se va da un semn secret iezuiților la nivel mondial, când mișcarea ecumenică va fi măturat cu succes protestantismul, în pregătirea pentru semnarea unei înțelegeri între Vatican și Statele Unite.

Semnul era când un președinte al Statelor Unite își depune jurământul de oficiu în fața unui

obelisc. Pentru prima oară în istoria Statelor Unite, jurământul în ceremonii a fost mutat în partea de est al capitalei, și președintele Reagan a stat cu fața la Monumentul Washingtonului. Aceasta s-a întâmplat pe 20 Ianuarie, 1981. — Jack Chick, *The Godfathers*, Alberto Part Three. Chick Publications, page 26.

Waco a fost o avertizare împotriva atașamentului față de o biserică nepopulară, unde adevărul despre papalitate și anticrist ar fi expus.

Bill Clinton a declarat că Waco a fost o încălzire pentru confruntarea altor grupări religioase! Sună acestea a cuvinte exprimate de un om care apăra drepturile constituționale a cetățenilor Americani, sau sună a cuvinte exprimate de un iezuit care îndeplinește planurile papalității? Amintiți-vă! La congresul secret de la Chieri, s-a declarat:

De aceea, Protestantismul trebuie să fie abolit... Catolicii vor fi umpluți cu ură față de eretici (Un eretic este oricine un crede în religia catolică, oricine se opune papei, oricine crede că papa este anticristul)... Vom da lovitură de moarte ereziei... — Hector Macpherson, *The Jesuits in History*, Ozark Book Publishers, Appendix I.

Bill Clinton a fost iezuit, hotărât să îndeplinească planul iezuit de la Chieri.

Papa Ioan Paul Al II-lea a spus clar:

Activitatea de prozelitism a sectelor și a grupelor religioase noi în America este o piedică gravă în lucrarea de evanghelizare... Succesul prozelitismului practicat de secte și grupuri religioase noi în America nu poate fi ignorat. Aceasta cere de la biserică pe continent un studiu amănunțit, să fie îndeplinit în fiecare națiune și la nivel internațional... Pentru ca răspunsul la provocarea sectelor să fie eficient, este nevoie de o coordonare potrivită de inițiative între preoți,

concentrați asupra realizării unei cooperări mai eficiente prin proiecte împărtășite care vor produce rezultate mai bune. — Papa Ioan Paul al II-lea, *The Challenge of the Sects*, Exhortation, Article 73. (A parenthetical expression was left out.)

Toate aceste noi grupări religioase au un lucru în comun; toți cred că sistemul diavolesc anticrist este papalitatea.

Malachi Martin comentează despre aceste grupări și spune că

Se adaptează la globalismul nou emanând din alte grupuri puternice. Un există nici o cale prin care să fie capabilă să se mențină în putere progresivă dacă nu permite — sau suferă — ca provincialismul său să fie lărgit dincolo de limitele pe care, tradițional le-a observat... Ca grupări, vor trebui să întâmpine alternative. Ori, ca grupări, vor rămâne globalizați... Ori, ca grupări vor rămâne pe loc, se vor diminua în număr și influență, și în final își vor pierde identitatea ca părți operative în noua ordine mondială. — Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, Simon and Schuster, pp. 291, 292.

Cu alte cuvinte, oricine va accepta planul iezuit pentru lume, i se va permite să trăiască, iar aceia care un o fac, vor experimenta Waco! Waco a fost o avertizare că iezuiții vor să întoarcă lumea într-un alt Evul Întunecat în care toți oamenii devin sclavi papalității. Dacă vreunul nu se supune papalității, va fi tratat ca cei de la Muntele Carmel.

Un ultim gând. Dacă tu ai fi fost președintele Statelor Unite sau Judecătorul General în timpul Masacrului de la Waco, și nu ai fi vrut să otrăvești copiii cu gaz CS, ai avea autoritatea să stopezi o astfel de acțiune? Sigur că da. Tot ce trebuia să faci era să ridici receptorul. Faptul că Bill Clinton și Janet Reno nu au făcut-o, dovedește că era dorința lor ca masacrul să aibă loc.

CAPITOLUL 10

DISTRUGERE ÎN ORAȘUL OKLAHOMA

Exploziile au demolat clădirea federală Alfred E. Murrah în orașul Oklahoma pe 19 Aprilie 1995. 168 de americani au murit ca rezultat, incluzând un număr de copii mici, aflându-se într-o grădiniță, care forma parte din clădire. Guvernul Statelor Unite a declarat și încă susține că explozia s-a datorat unei cisterne de îngrășământ parcată în fața clădirii. Am văzut în capitolele anterioare că în situații ca acestea, ceea ce guvernul declară că s-a întâmplat, este de necrezut.

Benton K. Partin, un General de brigada pensionat, și 31 de ani veteran al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite, este expert în explozive. A servit ca comandant Laboratorul Tehnologiei de Armament a Forțelor Aeriene, și a fost responsabil de dezvoltarea munițiilor pentru serviciile înarmate. El este un expert recunoscut în sistemul armelor moderne, precise.

Generalul Partin a făcut o analiză amănunțită a exploziei de la clădirea Murrah. El declară în raportul lui:

Este imposibil ca distrugerea clădirii s-o fi fost provocată doar de o astfel de cisternă.

Pentru realizarea unei astfel de avarie care a avut loc la Clădirea Murrah, trebuia s-o fi existat explozive la baza câtorva stâlpi de susținere a clădirii, localizați în locuri inaccesibile din stradă, pentru suplimentarea exploziei cisternei. Într-adevăr, o examinare atentă a fotografiilor care arată stâlpul de susținere căzut, evidențiază că

acesta a fost afectat de un exploziv de demolare și nu de explozia din fața clădirii...

Explozia prin aer produce o energie insuficientă pentru a dărâma grinzi și stâlpi concreți...

În contrast, structuri puternice, fixe, pot fi distruse eficient prin declanșarea a explozive aflate în contact direct cu structurile puternice, grinzi și stâlpi. Clădirea Federală Murrah nu a fost distrusă doar de o cisternă. Factorul major în distrugere pare să fi fost declanșarea de explozive aflate la baza a patru stâlpi de susținere a clădirii. Singura avarie care poate fi concret atribuită exploziei cisternei este cea a tavanului primului și celui de-al doilea etaj, în zona din spatele stâlpului B4 și B6. Chiar și acestea e posibil să fi fost provocate de explozia de la stâlpul B3. — Benton K. Partin, *Bomb Damage Analysis Of Alfred P. Murrah Federal Building*, July 30, 1995, (sublinieri adăugate).

Astfel, vedem că a fost imposibil pentru o cisternă să distrugă clădirea Murrah. Alte bombe au fost strategic așezate la baza stâlpilor structurali pentru realizarea distrugerii provocate. Cineva care a avut acces în interiorul clădirii, care știa unde se află stâlpii structurali, care avea acces la planurile construcției, a pus bombele care au distrus clădirea.

Reporteri care au ieșit pe scenă la puțin timp după ce clădirea s-a prăbușit, au raportat că muncitori adunau bombe care nu erau din interiorul clădirii.

Bombele care au explodat nu au explodat simultan. Rafalele bombei au fost înregistrate de două seismometre, unul la muzeul Omniplex, la 4.34 mile nord-est depărtare de clădire, al doilea la Universitatea Oklahoma în Norman, la 16.25 mile sud-est depărtare de clădire. Ambele Seismometre au înregistrat două explozii diferite, prima urmată de a doua la un timp foarte scurt, ambele fiind de aceeași intensitate.

De asemenea, mai mulți martori de înaltă

credibilitate, au raportat că au auzit diferite explozii. La scurt timp după explodare bombei, brigada de detonare a bombelor, a detonat o bombă neexplodată în interiorul clădirii.

Când președintele Kennedy a fost omorât, a fost declarat că un pistolar nebun, Lee Harvey Oswald, a comis crima. După cele citite în capitolul opt, au existat mai mulți pistolari care au tras în Kennedy. Lee Harvey Oswald a luat vina, iar ceilalți au fost liberi.

Când clădirea Murrah a sărit în aer, s-a spus că un singur om era responsabil, Timothy McVeigh. Dar Benton Partin, un expert militar în explozive, a arătat că era imposibil pentru o cisternă să provoace astfel de avarii. Alții au avut acces la planurile de construcție a clădirii și au pus explozivi în jurul stâlpilor. Ei erau mai vinovați decât McVeigh, dar au rămas liberi. Cine sunt oamenii într-adevăr responsabili pentru tragedia din orașul Oklahoma?

În timpul unui interviu televizat în direct, un Șef Asistent al departamentului de foc, a spus că echipa de geniști a fost la clădirea Murrah la ora șapte dimineața, două ore înaintea exploziei. Ce făcea acolo cu două ore înaintea exploziei?

Imediat după explozii, Maiorul Ron Nordick, Dr. Randall Heather, Guvernatorul Frank Keating, și alți numeroși reporteri de știri, au declarat că FBI și ATF confirmaseră că explozive de calibru mare au fost scoase din clădire. Acum, concluzia oficială este că a fost o bombă de îngrășământ. Mișteau guvernatorul, maiorul și reporterii de știri, sau, pur și simplu, nu au fost puși la punct la timp, să spună același lucru?

Departamentul de Alcool, Tutun și arme de foc aveau birouri în clădirea Murrah. În ziua exploziei, nici unul dintre agenții ATF nu au venit la lucru dimineața. Agenții ATF care aveau copii în grădinița din clădire, nu și-au lăsat copiii în acea dimineață. Pe lista exploziei întâmplătoare din Oklahoma, nu se afla nici unul din

agenții ATF, nici copiii lor. — Freedom Network News, June/July 1996, pp. 5, 6.

Uimitor! O agenție a guvernului Statelor Unite, care avea birouri în clădire, nu au venit la lucru, nici nu și-au adus copiii la grădiniță în ziua exploziei. Credeți că știau ce urma să se întâmple clădirii?

În timpul unei discuții deschise radio, la 10 zile după explozie,

(Mark) Boswell a intervievat pe veteranul CIA James Black și asistentul Ron Jackson cu privire la documente de susținere, aflându-se acum în posesia lor, sprijinite de doi oficiali al departamentului de justiție, document care menționează că ei erau parte dintr-un comitet format din zece persoane, care au plănuit explozia din Oklahoma. — Martin O. De Brook, *Cherith Chronicle*, May-July, 1995, page 5.

În lumina tuturor evidențelor, aceasta este singura poveste care are sens. Ca în cazul omorârii lui Kennedy, la fel este și în cazul exploziei din orașul Oklahoma. Agenți înalți ai guvernului Statelor Unite, pretinzând că iubesc America și libertatea noastră, slujeau altui stăpân, îndeplinind scopurile lui. După cum vom vedea, a existat un scop bine determinat pentru explozia din Oklahoma. E uimitor că atât de multe vieți au trebuit să se piardă pentru a se răspunde apelului papalității.

Ca JFK, Waco și World Trade Center, explozia din Oklahoma lasă în urmă o mulțime de întrebări pe care nimeni nu le-a răspuns până în prezent. Să analizăm unele dintre aceste întrebări.

1. De ce a fost judecătorul Statelor Unite Wayne Alley, al cărui birou se afla în clădirea Federală, avertizat cu câteva luni înainte, într-un memo al Departamentului de Justiție, că un atac terorist anonim urma să aibă loc împotriva clădirii Federale?

2. De ce, cercetarea geologică a directorului Universității Oklahoma, Dr. Charles Mankin, spune mijloacelor media că, conform cu două înregistrări seismografice distincte, au fost două rafale de explozii?

3. De ce informația lui Benton K. Partin nu a ieșit la lumina zilei?

4. De ce, administrația Clinton blamează programele radio legate de incident, și ordonă cele mai diavolești legislații pentru poliția statală, care au fost propuse vreodată în Statele Unite, așa de curând după rafale? Această legislație propusă a fost atât de bine organizată, că, s-a evidențiat clar, că a fost plănuită cu mult timp înaintea distrugerii clădirii.

5. De ce s-au grăbit impunerea unor proiecte de lege în Congres, privind terorismul domestic, doar câteva zile după explozie? Aceste legi includ o amenințare la adresa deținătorilor de arme. Vă amintiți de Waco?

Existau măsuri de restrângere a libertății în Congres, imediat înaintea exploziei din Oklahoma, măsuri care așteptau să fie impuse. După explozie, acestea au fost imediat votate.

Actul Terorist Omnibus Counter din 1995 se afla în lentă desfășurare în Congres, și era subiectul unei discuții dacă acesta va viola unele dintre libertățile civile fundamentale, incluzând dreptul unuia de a-și confrunta acuzatorul.

Acum, după explozia din Oklahoma, există câteva pariuri în Washington. Democrați și republicani au anunțat prin intermediul știrilor joi, chemând pentru votarea unui proiect de lege. — Terror in the Heartland: Terrorism Bill Moves Very Fast, *Orlando Sentinel*, April 21st, 1995 (sublinieri adăugate).

Președintele Clinton a îndemnat Congresul vineri, să voteze legislația antiterorism propusă de el, fără o analiză politică interminabilă asupra detaliilor. Congresul trebuie să acționeze și s-o facă prompt. Pachetul lui antiterorism de 1.25 miliarde ar extinde puterile de investigație a impunerii legii și a pedepselor dure pentru anumite crime. Republicanii au reacționat pozitiv la propunerile făcute de Clinton miercuri, la o săptămână după explozia din Oklahoma. — Clinton Urges Swift Action on Anti-Terrorism Legislation, *Orlando Sentinel*, April 29th, 1995.

Scopul urmărit prin explozia din orașul Oklahoma era acela de a determina Congresul să voteze proiectele de lege privind antiterorismul, fără dezbateri. Dacă ar fi avut loc dezbateri, problema libertății constituționale și a înființării poliției de stat ar fi fost ridicate. Iezuiții în Congres preferă să implementeze poliția de stat fără anunț public, prin crearea unui climat de isterie națională, folosind un atac terorist înscenat. Proiectul de lege a fost votat fără dezbateri.

Una dintre legile luate în considerare pentru vot, după explozia din Oklahoma, a fost distrugerea Primului Amendament apărât în proiectul de lege al lui Charles Schumer, HR 2580. În acest proiect, se propunea o sentință de cinci ani de închisoare pentru implicarea publică în speculații scandaloase și publicarea sau transmiterea prin telegraf sau mijloace electronice a teoriilor conspiratorii lipsite de dovezi, privind guvernul federal al Statelor Unite.

Am văzut că, după explozia din Oklahoma, un număr considerabil de legi restrângând libertatea a fost votat foarte repede. Explozia a creat un climat de frică în America. În această atmosferă, legi au fost votate cu câteva voci abținătoare. În mijlocul isteriei, legile neconstituționale au fost votate cu ușurință. Oamenii au nevoie de confort și siguranță, de aceea, nu au obiectat împotriva acestor legi. Aceste legi au afectat libertățile

constituționale care au fost piatra din capul unghiului pentru prosperitatea Americii pentru mai mult de 200 de ani. E uimitor cât de repede un proces care normal ia mult timp, este urgentat când agenda este deja pregătită.

Oamenii nu realizează că puterile guvernamentale sunt extrem de periculoase. De-a lungul istoriei, inamicul cel mai periculos al oamenilor a fost propriul lor guvern. Când libertățile constituționale sunt eliminate, nu există nimic care să împiedice guvernul să facă tot ce vrea, ceea ce va rezulta în persecuție ucigătoare.

Pentru un timp, în curând, americanii își vor pune întrebări care presupuneau să-i conducă nu mai aproape de Ierusalim sau Belfast, sau, în cel mai rău caz, Manhattan. Cât de mult ar putea ei face să protejeze viața de atacuri teroriste? Și pentru a atinge acest scop, cât de mult ar trebui să fie binevoitori să plătească în bani sau sacrificând libertățile pe care le-am moștenit? — *Time Magazin*, May 1, 1995, page 68.

Americanii nu realizează că, în timp ce renunță la libertate, ei nu fac viața mai sigură, ci nesigură. Ei se așează într-o poziție în care riscă să sufere persecuție guvernamentală. Guvernul, deja confiscă proprietăți în valoare de sute de mii de dolari, fără un proces de judecare. Deja, viața umană nu mai este considerată sacră. Vă amintiți de Waco?

America nu ar fi o țintă proeminentă atacurilor teroriste dacă guvernul nu ar fi fost atât de nesuferit față de aproape toate țările din lume. Cu o sută de ani în urmă, populația lumii iubea pe americani și le plăcea ca americanii să le viziteze țara. Acesta nu mai este cazul astăzi.

Betonul și oțelul pot ajuta. Dar opunere față de terorism acasă, ridică întrebarea: cât de mult trebuie să plătim în bani și libertate? — *Newsweek*, May 1, 1995, page 56.

În acest articol, Brent Scowcroft, fost consilier în securitatea națională, a spus: Este așa de ușor s-o faci, cere atât de puțini oameni; materialele sunt atât de disponibile. Dar să te opui este atât de scump în dolari și, cel mai important, în libertăți civile.

Este clar că teroarea a fost și încă este folosită, ca să-i determine pe americani să renunțe la libertățile constituționale? A fost folosită cu succes la Waco, la Oklahoma, și la World Trade Center. Nu vă face să vă întrebați ce mai urmează?

Cine se află în spatele scenei, conducând politicieni Americani să distrugă libertatea civilă în America? Cine a disprețuit și urât libertățile noastre pentru ultimii 200 de ani? Cine elimină oameni care le stau în cale?

Unul dintre papi a spus:

Doctrinile absurde care apără libertatea de conștiință sunt cele mai grave erori. — o pacoste între celelalte, cea mai vrednică de temut în orice stat. — Pope Pius IX, Encyclical Letter, August 15, 1854.

Libertatea de conștiință este detestată de papalitate. Libertatea de conștiință este garantată NUMAI în primul amendament la constituția Statelor Unite.

În 1864, în scrisoare lui enciclică, Pius IX a anatemitat pe aceia care promovează libertatea de conștiință. (Pope Pius IX, Encyclical Letter, December 8, 1864.) El spune că oricine crede că se poate închina lui Dumnezeu conform conștiinței, trebuie să fie anatemitat. A anatemitiza pe cineva înseamnă a condamna la iad; a considera pe cineva eretic, vrednic de condamnare. În mintea lui Pius, constituția ar trebui arsă în iad, și împreună cu ea, oricine o iubește.

Libertatea de conștiință este considerată a fi cel mai sacru principiu, pe care fiecare cetățean să și-l însușească... dar, aceiași constituție este considerată, de către papi și consiliul Roman,

cel mai nesfânt și diabolic lucru, pe care, orice catolic adevărat ar trebui să-l distrugă cu orice preț. — Charles Chinquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, Chick Publications, page 284.

Jurnalistul postului British Broadcasting Avro Manhattan a spus:

Vaticanul a condamnat Declarația de Independență ca fiind păcătoșenie... și a numit constituția Statelor Unite un document satanic. — Avro Manhattan, *The Dollar and the Vatican*, Ozark Book Publishers, page 26.

În prefața cărții lui Samuel B. Morse, este scris:

Autorul arată că o conspirație împotriva libertăților acestei Republici se află în acțiune, sub comanda șiretului Prince Matternich de Austria, care, fiind conștient de imposibilitatea de a suprima această națiune prin forța armelor, încearcă să o facă prin agenția armatei iezuite. — Samuel B. Morse, *Foreign Conspiracy Against The United States*, Crocker and Brewster, volume 1, p. 4, preface.

Samuel B. Morse și persoana care a scris prefața la această carte, au înțeles că iezuiții și Sfânta Alianță erau hotărâți să distrugă libertățile acestei mari Republici a Statelor Unite.

Un fost preot a scris:

Vom conduce Statele Unite, și le vom așeza la picioarele Vicarului lui Hristos (Papa), care va sfârși cu sistemul lor de educație păcătos, și cu legile de libertate de conștiință care sunt o insultă față de Dumnezeu și om. — Charles Chinquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, Chick Publications, p. 282.

William Jefferson Clinton, care a studiat în

Universitatea Georgetown, care este colegiul iezuit în Washington DC, a insistat asupra votării proiectului de lege anti-terorist, care urma să fie un asalt direct împotriva libertăților de care ne bucurăm în America. Explozia din orașul Oklahoma, a fost planificată și adusă la îndeplinire de către iezuiți, guvernul Statelor Unite și președinte. Jucătorii din spatele acestora, care au încercat să distrugă libertățile acestei republici în ultimii 200 de ani, sunt iezuiții Bisericii Romano-catolice.

Ei au vrut să sfârșească cu legile care ne garantează libertatea, nouă, ca cetățeni Americani. Pentru a putea realiza acest lucru, ei au adus la îndeplinire cele mai oribile atacuri teroriste pe pământul Statelor Unite și în istoria Statelor Unite înainte de World Trade Center, când au făcut-o din nou.

Alte atacuri vor veni. Libertatea va fi atacată și luată. Iezuiții vor continua să folosească așa zișii politicieni americani, care sunt parte integrală a conspirației papalității spre încercarea distrugerii constituției și a acestei mari Republici. Ei condiționează America, pregătind oamenii pentru capturarea inevitabilă.

CAPITOLUL 11

ATAFUL DE LA WORLD TRADE CENTER

Povestea distrugerii de la World Trade Center pe 11 Septembrie 2001, nu începe în acea zi. A început la scurt timp după Primul Război Mondial. După război, iezuitul Edward Mandell House și Woodrow Wilson au creat Liga Națiunilor. Când senatorul Statelor Unite, Henry Cabot Lodge Sr. a ținut America în afara ligii, iezuiții au fost înfuriați și și-au propus să nu permită ca aceasta să se întâmple din nou. Deci, în 1921, sub influența lui House, în America s-a format o organizație numită Consiliul Relațiilor Străine (CFR).

Această organizație a atras oameni de putere, bogăție și influență. Politicieni, oameni de la media și oameni de afaceri. Scopul final al CFR a fost să rupă toate legăturile naționale și să stabilească un unic sistem de guvernare mondial. Amiralul în retragere Chester Ward, un membru al CFR timp de 16 ani a spus:

Cea mai puternică camarilă în aceste grupuri are un obiectiv comun 9 \$%7 ei vor să reușească supunerea suveranității independenței Statelor Unite. — Barry Goldwater, *With no Apologies*, William Morrow and Company, page 2798

Iezuiții au urât America întotdeauna și lucrează neobosit pentru a distruge această țară.

Marele obiectiv al CFR a fost distrugerea suveranității americane și a libertăților constituționale. Pentru atingerea acestei ținte, atât partidul Republican

cât și cel democrat trebuiau să fie controlate și o bancă centrală să fie creată, Banca de Rezervă Federală.

Când un nou președinte apare la bord, are loc o schimbare de personal, dar nici o schimbare de statute. Exemplu: În timpul anilor lui Nixon (Republican), Henry Kissinger, membru CFR și Nelson Rockefeller erau responsabili cu statutele străine. Când Jimmy Carter (Democrat) a fost ales, Kissinger a fost înlocuit de către Zbigniew Brzezinski, membru CFR, și David Rockefeller.
— Idem, page 279.

Iezuiții au avut succes în îndeplinirea scopului malign propus de papalitate la Congresul de la Viena, Verona și Chieri. Iezuiții, cu ajutorul CFR, controlează pozițiile cele mai înalte politice, legislative, de afaceri, bancare, media, și religioase în Statele Unite. Planurile lor sunt exacte.

Când au eșuat să implice america în Liga Națiunilor după Primul Război Mondial, au creat CFR, care a început imediat să folosească școlile, colegiile, și mijloacele media, să constrângă pe americani să accepte a doua încercare a iezuiților de a forma un Guvern Mondial după Cel De-al Doilea Război Mondial. America a fost atât de constrânsă, încât a acceptat Națiunile Unite și s-a înrolat.

Organizația Iezuiților (CFR) este extrem de periculoasă pentru existența Republicii America. Câțiva patrioți, ca Chester Ward și președintele Kennedy, au respins planurile lor și au luptat împotriva agendei iezuite. Kennedy a plătit insubordonarea cu însăși viața lui. Unii dintre foștii membri ai CFR care au fost iezuiți sau marionetele lor, au fost: Dwight D. Eisenhower, Richard Nixon, Adlai Stevenson, Hubert Humphrey, și George McGovern. Membrii CFR în timpul prezent includ pe președintele Băncii de Rezervă Federală, Alan Greenspan, membrul congresului Newt Gingrich și Richard Gephardt, ambii Președinți George Herbert

Walker Bush și fiul George Walker Bush, Vice Președintele Dick Cheney, Secretarul de Stat Colin Lieberman, și John Chafee. (Chafee a fost omul care a introdus legile pentru interzicerea deținerii de arme după Waco. Vă amintiți?) Bill Clinton, bine-nțeles, este membru al CFR.

Companii mari, aflate sub controlul Iezuit/CFR includ Ford Motor Company, Boeing Corporation, Pepsi-Cola. Hainz Co., Lockheed-Martin, Time Warner, and Chevron. În media, NBC, CBS, N.Y. Times, Washington Post, Newsweek, and Time, sunt doar câteva dintre agențiile media dominate de iezuiți. Toate aceste agenții promovează planul iezuiților spre distrugerea Americii. Unii dintre oamenii media care promovează planurile iezuiților sunt: Tom Brokaw, Barbara Walters, David Brinkley, John Chancellor, Katharine Graham, și Ted Koppel, toți fiind membri ai CFR.

John Swinton, șeful personalului agenției New York Times, care este considerat a fi decanul profesiei lui, a făcut o foarte clară mărturisire. În 1953, la New York Press Club, a declarat:

În acest moment din istorie, în America, nu există nici o agenție de presă independentă. Voi știți aceasta și eu o știu de asemenea. Nici unul dintre voi nu dorește să scrie propriile lui opinii oneste. Dacă o faceți, știți că nu va apărea la tipar. Sunt plătit săptămânal pentru a-mi păstra propriile opinii fără să le tipăresc. Alții dintre voi sunteți plătiți cu salarii similare pentru servicii similare, și oricare dintre voi ar fi atât de nechibzuit să tipărească propriile opinii, va ajunge pe stradă, căutând altceva de lucru. Dacă eu permiteam opiniilor mele să apară în presă, în mai puțin de 24 de ore, slujba mea ar fi pierdută. Munca jurnalistului este să distrugă adevărul, să mintă, să prevină, să ascundă, să cadă la picioarele mamonei și să-și vândă țara și neamul pentru pâinea cea de toate zilele. Noi suntem uneltele și vasele oamenilor bogați din spatele

scenei. Noi suntem păpuși. Ei trag sforile, iar noi dansăm. Talentele noastre, posibilitățile noastre, și viețile noastre sunt proprietatea altor oameni. Suntem prostituați intelectuali. — Multiple contributors, A.U.S. Police Action: *Operation Vampire Killer*, The American Citizen and Laumen Assosiation, pp. 18, 19, (sublinieri adăugate).

Swinton a explicat atât de bine că agențiile media sunt sub controlul celor bogați. Am arătat anterior că cei mai bogați oameni din America sunt iezuiți sau se află sub controlul iezuiților. Iezuiții ne spun nouă, prin ziare și reviste, și prin oricare mijloc media, exact ceea ce vor ca noi să credem. Unul dintre cele mai mari eforturi ale lor este de a face pe oamenii lumii să creadă că Papa este marele om al păcii, când, în realitate, Papa și iezuiții lui lucrează constant să stabilească pe Papa ca dictator suprem al lumii, așa cum a fost în Evul Mediu Întunecat. Când își vor atinge ținta, persecuția Evului Întunecat se va reîntoarce. Americanii sunt în proces de a renunța la libertățile civile constituționale și la țara lor. Tragediile la care suntem martori astăzi sunt atribuite organizațiilor teroriste, dar aceste organizații teroriste au fost infiltrate și controlate de iezuiți. Aceasta acoperă eficient implicarea papalității în aceste tragedii.

Haideți să ne referim la distrugerea World Trade Center pe 11 Septembrie 2001. Împreună cu distrugerea World Trade Center, au murit mii de oameni inocenți. Impactul negativ asupra Americii și a economiei ei a fost devastator. Afaceri multiple au fost ruinate din cauza aceasta.

Pentru apărarea împotriva atacurilor viitoare de genul acesta, Guvernul Statelor Unite a făcut o încercare slabă de a găsi pe comișătorii acestui dezastru, în Afghanistan. Dar intenția lor majoră în acest atac împotriva terorismului a fost luarea a ceea ce a rămas din libertățile cetățenilor Americani. Pentru anumite motive inexplicabile, dacă drepturile civile ale americanilor sunt anulate, nu va mai exista terorism. Acest atac împotriva

Americanilor a venit de la Casa Albă, de la Departamentul de Justiție, de la Congres, și de la știri media. Oamenii din guvern depun jurământul promițând să apere și să se supună Constituției Statelor Unite, dar jurământul lor s-a dovedit a fi o minciună uriașă. Ei ignoră constituția în totalitate, prin votarea legilor distructive.

De la începutul președinției sale, George Bush promovează agenda iezuită. Două luni în președinție, înconjurat de cardinali ai Romei, Președintele a dedicat celui mai mare inamic al acestei republici — Papa de la Roma, un centru cultural în Washington D.C. Bush a declarat că va impune cuvintele și învățăturile papei aici, în America.

Cel mai bun mod prin care să onorezi pe Papa Ioan Paul al II-lea, într-adevăr unul dintre oamenii mari, este de a-i lua învățăturile în serios, de a asculta cuvintele lui și a pune învățăturile lui în acțiune, aici, în America! Patricia Zapoa, *Catholic News Service*, March 24, 2001.

Cuvintele și învățăturile papei Ioan Paul al II-lea reprezintă planul de distrugere a protestantismului, a constituției Statelor Unite, și de restaurare a tronului său ca monarh universal. Prin propriile sale cuvinte, vedem că George Bush îndeplinește planul iezuiților de a distruge America.

În 1960, John Kennedy a mers de la Washington la Texas, să asigure pe predicatorii protestanți că el nu se va supune papei. În 2001, Bush a venit din Texas la Washington, să asigure un grup de episcopi catolici, că el se va supune papei. — *Washington Times*, April 16, 2001.

Cine conduce în Washington D.C. ? Dacă credem că președintele Statelor Unite, ne înșelăm.

Papa este conducătorul lumii. Toți împărații,

regii, prinții, toți președinții lumii sunt supușii lui.
— Priest D. S. Phelan, *Western Wachman*, June 27, 1912.

Ar trebui să fim surprinși dacă Bush și colegii săi supuși papalității vor impune programul iezuiților? Trebuie să fim surprinși să vedem pe Bush dând ordine executive pentru distrugerea libertăților constituționale? Să fim surprinși văzând cum congresul votează legi care distrug libertățile constituționale?

Aceasta este o informație alarmantă. Cei mai înalți oameni în Guvernul Statelor Unite, cei mai înalți oameni de afaceri și finanțe, cei mai înalți oameni în școli, colegii, și media, toți pretind a fi americani. Toți pretind că lucrează pentru binele Americii. Toți pretind a lucra pentru conservarea constituției. În realitate ei se află sub controlul iezuiților, cei mai periculoși dușmani ai republicii. Folosindu-se de fațada patriotică și religioasă, în mod secret, conduc America la ruină. Înșelătoria este practică de cel mai sinistru dintre inamici, iezuiții Romei.

Aici se face cunoscută puterea teribilă a bisericii. Prin această direcțiune (Iezuiții), oamenii de stat sunt obligați să acționeze, nu pentru beneficiul țării căreia îi aparțin, ci spre binele bisericii care îi controlează. — M. F. Cusack, *The Black Pope*, Marshall, Rusell, and Co., p. 106.

Ce s-a întâmplat în distrugerea World Trade Center? Ziua următoare distrugerii centrului, Orlando Sentinel scrie:

Experți spun că este mult de lucru. Și va implica mult mai multă cheltuială și planuire, îngreunând facilități și, probabil, taxe mai înalte și restrângerea unor libertăți personale. — Tighter Security Means Less Freedom, *Orlando Sentinel*, Wednesday, September 12th, (sublinieri adăugate).

Întrucât Statele Unite întâmpină un nou război împotriva unor inamici incerți ascunși, ispita de a sacrifica libertatea noastră cu speranța de a ne proteja, este foarte puternică.

Pericolul este să ajungem, în final, să nu fim nici în siguranță, nici liberi.

Protecția constituțională de exprimare care este atât de mult apreciată de americani, reflectă un echilibru între libertate individuală și securitate de stat. Numai că modul în care acestea sunt aplicate, este direct afectat de amenințările adresate securității țării noastre...

Întâmpinăm amenințări împotriva securității naționale. Provocarea este de a răspunde acestora fără a afecta caracterul constituțional sau fără a submina libertatea, care sunt sursa puterii noastre. — *USA Today*, Thursday, September 13, 2001 (sublinieri adăugate).

Libertate sau siguranță? Anti-terorism poate însemna răpirea anumitor libertăți personale — *Orlando Sentinel*, Wednesday, September 12th, (sublinieri adăugate).

În forumul cititorului al ziarului *Orlando Sentinel* din 12 Septembrie, s-a ridicat întrebarea: “La ce libertăți personale ați renunța pentru lupta împotriva terorismului?” Ziua următoare, o persoană a răspuns scriind: “Eu n-aș avea nici o problemă cu a renunța la ceva pentru mai binele meu și a fraților și surorilor mele.” Această persoană nu realizează că cu cât guvernul deține mai multă putere, libertatea și siguranța descresc în măsură proporțională. Această persoană nu realizează că dacă guvernul deține toată puterea, nimeni un este în siguranță, iar rezultatul va fi persecuție sângeroasă. Vă amintiți de Waco?

Scopul principal al atacului de la World Trade Center a fost determinarea americanilor de a renunța la libertăți. Acest atac a fost necesar pentru că distrugerea din Oklahoma nu a produs destulă panică printre

americani, astfel încât legile așa numite anti-terorism să fie votate.

Virginia Solan a realizat că dacă teroriștii ar fi vrut să atace libertățile americane, ar fi ajuns undeva...

Libertarienii civili se așteaptă la noi apeluri pentru crearea documentului național de identificare...

Și aceasta înseamnă depozitarea tuturor datelor colectate, ceva de care libertarienii civili se tem, ceea ce va permite guvernului să controleze fiecare individ. Dacă sistemele ar fi instalate asupra unui oraș, fiecare individ va fi filmat când se urcă într-un tren, când se oprește la bancă și când intră într-un magazin sau la locul de muncă. — Time Magazin, Sept. 24, 2001.

Unul dintre lucrurile înfricoșătoare cu privire la acest sistem de control este că poți fi identificat ca terorist doar pentru că aparatul a făcut o greșeală.

Unii dintre apărătorii drepturilor individuale, cea mai notabilă fiind Uniunea Americană a Libertăților Civile, au rămas tăcuți până în prezent. Organizația a interzis angajaților să speculeze public, săptămâna trecută, posibilele cauze ale tragediei de marți. În schimb, ACLU (Uniunea Americană a Libertăților Civile), a editat un paragraf scurt, îndemnând pe liderii noștri să continue să mențină principiile libertății națiunii în timp ce se caută responsabilii pentru acel atac devastator pe pământul american.

Particular, libertarienii sunt îngrijorați că graba pentru mărirea securității va călca în picioare libertăți dorite. Ei scot în evidență câteva propuneri care fuseseră deja luate în considerare și respinse de către guvern, cu ocazia trezirii din orașul Oklahoma...

Un ziar din Los Angeles (Los Angeles Times) din Aprilie 1995 a specificat că 49% dintre oamenii

intervievați, au spus că ar fi necesar să renunțăm la unele dintre libertăți, iar 43% nu au fost de acord. Un alt interviu 11 luni mai târziu, a găsit că 30% încă gândeau că renunțarea la anumite libertăți ar fi necesară, iar 65% au spus că nu este necesar. — *Orlando Sentinel*, Sept. 13, 2001.

Au existat o mulțime de articole de ziare sugerând renunțarea la anumite libertăți, exact cum pretinde agenda iezuită. Pe 26 Octombrie 2001, George Bush a semnat așa numitul Actul Patriot din 2001, care a fost propus cinci zile după tragedie. La numai șase săptămâni după ce World Trade Center a fost distrus, acest proiect de lege a fost votat. Acest lucru este uimitor. Este imposibil ca un proiect de lege să fie conceput, scris, discutat și votat atât de repede. Vedeți? Ei deja aveau proiectul de lege scris, înainte ca tragedia să aibă loc.

Proiectul de lege sporește abilitatea autorităților federale de a controla telefoanele, de a împărtăși informații, controla folosirea internetului, e-mail-uri și telefoane celulare, abilitatea de a proteja granițele Statelor Unite. — Bush Signs Sweeping New Laws to Combat Terrorism, *Reuters News Service*, October 26, 2001.

Laura Murphy de la Uniunea Americană de Libertăți Civile a spus într-un articol, „Noi nu putem, ca națiune, permite ca anxietatea publică să imunizeze administrația și Congresul de la obligația lor de a proteja proiectul de lege privind drepturile și de la valorile fundamentale pe care documentul le cuprinde.” În numele luptei împotriva terorismului, guvernul răpește libertăți constituționale cât de repede posibil. Aceasta va conduce la persecuție teribilă în Statele Unite, care va fi mult mai rea decât tragediile fizice.

Legiuitorii, supărați pentru unele dintre acțiunile administrației anti-terorism, vor chestiona pe Judecătorul General John Ashcroft cu privire la această problemă.

Unii membri ai Congresului spun că acțiunile administrației au mers prea departe în restrângerea libertăților civile. — *USA Today*, November 26, 2001 (sublinieri adăugate).

În același ziar, în aceeași zi, este un desen cu doi copii, decorând un pom de crăciun. Unul cântă, “El știe când dormi, el știe când ești treaz, el știe dacă ai fost bun sau rău...” Celălalt copil spune, “Deja destul despre Procurorul General Ashcroft!”

În America, în ultimii opt ani, au existat trei tragedii teribile: Waco, Oklahoma, și World Trade Center. În fiecare caz, soluția guvernului la probleme a rezultat în creșterea puterii guvernului și pierderea libertăților constituționale. În această perioadă scurtă, am fost martori la o transformare teribilă a constituției, cel mai mare document creat vreodată de om. Un război nemaivăzut împotriva libertății constituționale dă târcoale în America. În spatele distrugerii World Trade Center, este cert, că aceasta s-a urmărit, aceasta a fost ținta politicianilor și a agențiilor media. Pretinzând a fi americani loiali, agenți ai iezuiților în congres și în media, au adus la îndeplinire planul lor de distrugere a Americii cu aproape nici o opoziție.

Vă amintiți? Iezuiții sunt totalmente antagoniști față de constituția Americană. Charles Chiniquy a spus:

Cu mult înainte de a fi consacrat ca preot, am știut că biserica era cel mai mare inamic al acestei republici. Profesorii mei... fuseseră unanimi în a-mi spune că principiile și legile Bisericii Romei erau absolut opuse față de principiile care formează fundamentul Constituției Statelor Unite ale Americii. — Charles Chiniquy, *Fifty Years in the Church of Rome*, Chick Publications, p. 283.

Fiți atenți cum Chiniquy compară distincțiile dintre cele două.

1. Cel mai sacru principiu a Constituției Statelor Unite este egalitatea fiecărui cetățean înaintea legii, dar principiul fundamental al bisericii este negarea acelei egalități.

2. Libertatea de conștiință este proclamată, de către Statele Unite, a fi cel mai sacru principiu, pe care fiecare cetățean să și-l însușească, chiar cu prețul sângelui. Dar, libertatea de conștiință, este declarată, de către toți papii și conciliile Romei, cel mai nesfânt și diabolic lucru, pe care fiecare catolic ar trebui să-l ignore și distrugă cu orice preț.

3. Constituția americană asigură independența absolută a civililor din puterea ecleziastică sau bisericească; dar biserica Romei declară că o astfel de independență este o insultă la adresa lui Dumnezeu.

4. Constituția americană permite oricărui om să servească lui Dumnezeu conform conștiinței proprii; dar biserica Romei declară că nici un om un a avut vreodată un astfel de drept, și că numai singur Papa poate ști și spune ceea ce omul trebuie să creadă și să facă.

5. Constituția Statelor Unite neagă dreptul unuia de a pedepsi pe altul pentru că diferă de el în religie; dar biserica Romei spune că ea are dreptul de a pedepsi prin confiscarea bunurilor, sau cu pedeapsa morții, pe aceia care se opun papei în religie.

6. Statele Unite au stabilit școli în tot teritoriul lor imens, unde invită poporul să-și trimită copiii, pentru ca ei să-și cultive inteligența, ca să devină cetățeni buni, folositori. Dar Biserica Romei a blestemat, în public, toate aceste școli, și a interzis copiilor să frecventeze, amenințându-i cu excomunicarea în această lume și cu condamnare în lumea viitoare.

7. Constituția Statelor Unite este bazată pe principiul că poporul este sursa principală a puterii. Dar, de sute de ori, Biserica Romei a proclamat că acest principiu este necurat și eretic. Ea spune că toate guvernele trebuie să aibă baza în credința catolică; cu singur papa ca sursă legitimă și infailibilă, și interpret a legii. — Idem, p. 284.

Am văzut că președintele Statelor Unite a declarat în *Washington Times*, că el se va supune Papei. Dacă-i așa, el trebuie să distrugă constituția. În spatele distrugerii de la World Trade Center, Bush, în aparență, a urmat agenda papei la literă.

Nimic un este mai clar decât că, dacă principiile Bisericii Romei, predomină aici, Constituția noastră va cădea. Cele două nu pot sta împreună. Ele se află în directă contradicție cu teoria fundamentală a guvernului nostru și al oricărui guvern popular. — Richard Thompson, *The Papacy and the Civil Power*, citat în *Fifty Years in the Church of Rome*, p. 285.

Dacă catolicii vor ajunge să atingă suficientă majoritate numerică în această țară, libertatea religioasă s-ar afla la finalul ei. — *The Shepherd of the Valley*, jurnal oficial al episcopului de la St. Louis, November 23rd, 1851.

Distrugerea clădirii Murrah din orașul Oklahoma a fost eveniment planificat pentru scopul specific de a produce teroare în America, astfel încât americanii, de frică, să renunțe la libertățile și drepturile constituționale. Planul iezuiților lucrează extrem de bine. Cu politicieni, școli și colegii, agenții media, și corporații mari la îndemână, America este învinsă cu rapiditate, de către inamicul dinlăuntru.

În timp ce trupele americane se pregăteau pentru lupta împotriva unei grupări musulmane extremiste în Afghanistan, USA Today citează pe președinte spunând

că “administrația lui pregătește o cruciadă împotriva terorismului.” (*USA Today*, September 17, 2001.)

O cruciadă? Cruciadele erau războaiele catolice în timpul evului întunecat, împotriva musulmanilor care refuzau să cedeze Ierusalimul papei. Ce vrea George Bush să spună prin cruciadă? Alberto Rivera, un fost preot iezuit, în seria sa “Crusader” a spus clar că Vaticanul a creat Islamul pentru distrugerea creștinilor și a evreilor, să protejeze pe catolici și să captureze Ierusalimul pentru papă. În primii câțeva sute de ani ai existenței, Islamul a făcut numai aceasta. Când a sosit timpul ca generalii puternici ai Islamului să supună Ierusalimul la picioarele papei, devenind conștienți de puterea pe care o dețineau, au refuzat să renunțe la el. Astfel, papalitatea a creat cruciadele să izgonească Islamul din Ierusalim, și să stabilească tronul papei în “cetatea făgăduită.”

De ce o cruciadă acum? De ce luptă America cu rebelii islamici extremiști? Sunt trei lucruri pe care iezuiții le câștigă din această situație. După cum am văzut, Constituția a fost ca un țepuș în coastă pentru ei, timp de sute de ani; o vor complet distruge. Continuând să producă teroare în America, iezuiții, într-o zi, își vor atinge scopul final. De asemenea, vor să se revanșeze împotriva Islamului pentru insubordonare, nedând Ierusalimul papei când acesta și l-a dorit. În final, războiul în Estul Mijlociu va continua până ce oamenii împovărați vor striga după ajutor, căutând o soluție pentru conflict. Când acest timp sosește, ghici cine va fi singurul făcător de pace a cărui prezență în Ierusalim va aduce pacea mult dorită? Așezând pe Papa ca lider în acea regiune problematică, va părea să fie singurul răspuns pentru că agențiile media controlate vor obișnui pe oameni cu ideea. Astfel, Papa va împărăți în Ierusalim, ceea ce va face ca misiunea să fie îndeplinită.

Haideți să ne ocupăm puțin de Osama Bin Laden. Bin Laden a fost ajutat de America în timpul conflictului afgano-sovietic în anii 1980, și a luptat cu America în

timpul conflictului din Balcani, târziu în anii 1990. Informații multiple descoperă relațiile de afaceri dintre Bin Laden și familia Bush, iar el a avut contact cu CIA chiar în Iulie 2000. Osama Bin Laden este o plantă așa cum Lee Harvey Oswald și Timothy McVeigh au fost plante. El este folosit ca marionetă, pentru îndepărtarea blamei de pe cei în cauză 7 %7 iezuiții papalității.

Milt Bearden, un fost director CIA în operațiunile din Afghanistan, și consilierul serviciilor secrete al lui Bin Laden, a fost intervievat de Dan Rather pe 12 Septembrie 2001. Rather dorea ca Bearden să menționeze că Bin Laden este responsabil pentru dezastrul de la World Trade Center. Bearden a spus: "Dacă n-ar avea un Bin Laden, ar inventa unul."

Recent, Rick Wiles, vorbitor pentru American Freedom News, a intervievat pe Dr. Koryagina, consilier economic al lui Vladimir Putin, liderul Rusiei. În interviu, s-a discutat despre societăți secrete, organizații criminale și religioase care controlează lumea. Ea a menționat că există un guvern în umbră, căutând să doboare Statele Unite și să creeze un guvern mondial. Ea a avertizat în Moscova, în iulie 2001, că America va fi atacată. Ea a mai spus că pe când poporul American se va trezi să vadă ce i se întâmplă, și cine a făcut-o, se vor afla într-o stare de șoc. "Oricine știe despre crime organizate și Mafia. De asemenea, oamenii știu de multă vreme despre societăți secrete și așa mai departe. În timpul cercetărilor mele, am început să realizez că acele structuri pot fi puse la un loc și să se unească. Și am realizat că chiar acum, avem de-a face cu un monstru criminal, un hibrid de crimă organizată, Mafia și societăți secrete unite." (aired December 6, 2001)

Vom asculta noi la cuvintele acestui economist rus? Societățile secrete aduc toate aceste agenții laolaltă, pentru realizarea unui guvern mondial. Când Americanii vor ajunge să cunoască aceste lucruri, vor fi șocați. Dr. Koryagina a spus tot, cu excepția numirii societății se-

crete care comandă, și care a produs distrugerea de la World Trade Center. Iezuiții Romei.

CAPITOLUL 12

TERORISM RELIGIOS ÎN AMERICA

Unde își are originea agenda iezuiților cu privire la America și întreaga lume? Pentru mai mult de 200 de ani, ținta a fost distrugerea completă a Constituției Statelor Unite. Aceasta ar însemna abolirea libertăților prețioase garantate de acest document. Dreptul la exprimare, dreptul presei, dreptul religiei, sau dreptul la închinare conform dictatelor conștiinței proprii, dreptul de a purta arme, dreptul la viață particulară, toate vor fi eliminate. Pentru ultimii câțiva ani, am fost martori acestui război împotriva Constituției și a libertății.

În arena religioasă, planul iezuiților este să elimine orice urmă de protestantism și alte religii, și să restaureze dominație papală mondială. În cele ce urmează, vom vedea dacă iezuiții vor avea succes în îndeplinirea acestui plan sinistru.

Singura sursă demnă de încredere spre care merită să ne îndreptăm atenția pentru a ne informa cu privire la evenimente viitoare, este profeția biblică. Biblia a prevestit evenimente care urmau să succedă de-a lungul istoriei, lucruri care s-au întâmplat cu exactitate. Cu aceeași acuratețe negreșită, Biblia prevestește evenimente care stau să se împlinească în viitor și arată rezultatele care vor avea loc în urma aplicării planului iezuit, spre dominarea lumii.

Capitolul biblic care descoperă planurile iezuiților este Apocalipsa 13. Sunt două fiare menționate în acest capitol. Prima se ridică din mare, în primul verset, iar a

doua se ridică de pe pământ, versetul 11. Să luăm aminte la citirea acestor versete:

Apoi am stătut pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară... — Apocalipsa 13: 1.

Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară... — Apocalipsa 13: 11.

Pentru înțelegerea acestor versete, trebuie să stabilim ce simbolizează o fiară în profeția biblică, și ceea ce reprezintă marea și pământul. Haideți să vedem cum Biblia se interpretează pe ea însăși.

Cartea lui Daniel arată că o fiară reprezintă o împărăție, sau în termenii moderni, o națiune, sau o țară.

Aceste patru fiare mari, sunt patru împărați, care se vor ridica pe pământ... El mi-a vorbit așa: “Fiara a patra este o a patra împărăție, care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte...” — Daniel 7: 17, 23.

Astfel, vedem că Apocalipsa 13 vorbește despre două puteri care au fost stabilite pe pământ. Aceste puteri își au începutul în diferite părți ale pământului.

Acum, vom vedea ce reprezintă apele în profeția Biblică.

Apoi mi-a zis: “Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate și limbi.” — Apocalipsa 17: 15.

Vedem aici că prima putere din Apocalipsa 13 și-a avut începutul într-o zonă populată a lumii, în mijlocul națiunilor existente. Aceasta sugerează că această primă putere s-a ridicat în zona populată a Europei. A doua putere din Apocalipsa 13: 11, se ridică din pământ, ceea ce înseamnă că s-a ridicat într-o zonă nepopulată, cu puțini locuitori. Aceasta sugerează că ridicarea unei a

doua puteri a avut loc în Emisfera Vestică; unde densitatea populației era foarte joasă.

Aici avem ceva mai multe informații despre prima fiară.

...o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă. Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard; avea labe ca de urs; și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. — Apocalipsa 13: 1, 2.

Aici avem, de asemenea, ceva mai multe informații despre a doua fiară.

Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur. — Apocalipsa 13: 11.

Să aruncăm o privire la însemnătatea cuvintelor hulă, balaur, și miel din aceste versete. Prima putere hulește și a primit putere, autoritate de la balaur.

Marcu explică unul din înțelesurile hulei.

Când le-a văzut Isus credința, a spus slăbănogului: “Fiule, păcatele îți sunt iertate!” Unii din cărturari, care erau de față, se gândeau în inimile lor: “Cum vorbește omul acesta astfel? Hulește! Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?” — Marcu 2: 5-7.

Ca fiu al lui Dumnezeu, Hristos avea putere să ierte păcate și încă are puterea de a ierta păcate astăzi. Dacă un om simplu pretinde a avea putere să ierte păcate, atunci, aceea este hulă. Iudeii, care refuzau să-l accepte pe Isus ca fiu al lui Dumnezeu, au declarat că hulise, pentru că, după părerea lor, Isus era un simplu om. Această primă putere din Apocalipsa 13 hulește pentru că pretinde a avea puterea să ierte pe oameni de păcatele lor.

Care este alt înțeles a hulei?

Iudeii I-au răspuns: “Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în tine, ci pentru o hulă, și pentru că tu, care ești om, te faci Dumnezeu.” — Ioan 10: 33.

Hristos era Dumnezeu în carne omenească, dar iudeii un recunoșteau aceasta. Deci, când Hristos pretindea a fi una cu Tatăl, Iudeii au declarat că hulise. Astfel, când un om pretinde a fi Dumnezeu pe pământ, aceasta este hulă, iar prima putere din Apocalipsa 13, pretinde a fi Dumnezeu.

Vă puteți gândi la o putere care, ridicându-se pe teritoriul Europei pretinde a ierta păcate și pretinde a fi Dumnezeu? Cutia confesională a Bisericii Catolice este cunoscută în toată lumea ca locul în care păcătosul intră să capete iertare de la un preot. Cele mai teribile crime au rezultat din expunerea gândurilor interioare față de o ființă umană. Biblia spune, “Este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.” (1 Timotei 2: 5.) Un preot catolic nu are mai multă capacitate de a ierta păcatele, decât oricare dintre oameni!

Acum, să luăm aminte la câteva afirmații pe care le-a făcut papalitatea despre papa, fiind Dumnezeu pe pământ.

Papa are o astfel de demnitate și este demn de exaltare, pentru că nu este un simplu om, dar ca și cum ar fi Dumnezeu, și vicarul lui Dumnezeu. Papa are o astfel de supremă demnitate, că, drept vorbind, el nu a fost așezat în orice rang de demnitate, ci a fost așezat în culmea tuturor rangurilor de demnitate... El este, de asemenea, monarhul divin, împăratul suprem și regele regilor. Întrucât Papa este încoronat cu o triplă coroană, ca Rege al Cerului al Pământului și al lumii de mai jos decât pământul. — Lucius Ferraris, *Prompta Bibliotheca*, volumul 6, pp. 438, 442.

Pentru că tu ești păstorul, tu ești medicul, tu ești stăpânul; în final, tu ești un alt Dumnezeu pe pământ. — Christopher Marcellus Oration in the Fifth Lateran Council, 4th session. J.D. Mansi, *Sacrorum Conciliorum...Collectio*, volume 32, col. 761, trades.

Papa este judecătorul suprem al legii țării... El este vicarul lui Hristos, care este nu numai Preot pentru veci, ci și Rege al regilor și Domn al domnilor. — *La Civiltà Cattolica*, March 18, 1871, citat în *Leonard Woolsey Bacon, An Inside View of the Vatican Council*, American Tract Society, p. 229.

Haideți să ne gândim la câteva dintre numele aplicate Domnului Hristos în Scripturi, și să vedem dacă ar putea să se aplice papei: Dumnezeu Atotputernic, Creator, Mântuitor, Hristos, Domn, Preasfânt, Rege al regilor și Reverend. Ce ar putea fi mai hulitor decât ca un om să-și atribuie vreunul din aceste titluri? “Ea și-a deschis gura, și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu...” (Apocalipsa 13: 6).

Citatele de mai sus sunt hule în adevăratul sens. Puterea Romano-catolică este prima fiară din Apocalipsa 13. Apocalipsa 13: 2 ne spune că balaurul i-a dat puterea și scaunul lui de domnie, și o stăpânire mare. Cine este balaurul care dă papalității putere și autoritate?

Biblia ne spune că balaurul este Diavolul.

Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, Diavolul și Satana, care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. — Apocalipsa 12: 9.

Diavolul însuși a dat papalității puterea lui, tronul lui, și stăpânire mare. Diavolul conduce papalitatea. Diavolul conduce papalitatea în distrugerea libertății pe pământ. Satana este acela care caută omagiu din partea mulțimilor prin a-i face să se plece la picioarele pontifului

Romei. Felul brutal de guvernământ pe care papalitatea l-a condus în timpul Evului Întunecat, este felul de guvernământ pe care Satana și papalitatea îl promovează astăzi. Un guvern satanic are următoarele caracteristici:

1. Este controlat numai de câțiva; este dictatorial.
2. Nu oferă libertate poporului
3. Unește biserica și statul laolaltă
4. Persecută pe cei care nu se supun.

Faptul că papalitatea este prima putere din Apocalipsa 13, este dincolo de orice îndoială. Totuși, cine este a doua putere din Apocalipsa 13? Știm că s-a ridicat în Emisfera Vestică avea două coarne ca de miel și vorbea ca un balaur (versetul 11). Acest verset indică că guvernul a luat ființă având caracteristicile unui miel, iubitor de libertate și drept, dar ajunge să adopte sistemul de guvernământ papal sau satanic.

Biblia ne spune că Hristos este mielul.

A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el , și a zis: "Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii!" — Ioan 1: 29

Și pe când privea pe Isus umblând, a zis: "Iată Mielul lui Dumnezeu!" — Ioan 1: 36.

Hristos este Mielul profeției Biblice. A doua putere din Apocalipsa 13, care se ridică în Emisfera Vestică, începe prin adoptarea unui guvern creștin, dar termină în a acționa ca un balaur (Satana). Începe diferit de papalitate și sfârșește în a fi exact ca ea. Cum un guvern creștin este opusul guvernului satanic, această a doua putere trebuie să fi avut următoarele caracteristici la început:

TERORISM RELIGIOS ÎN AMERICA

1. Este un guvern al poporului, pentru popor.
2. Garantează drepturi egale libertăți cum ar fi libertatea de exprimare, libertatea în religie, etc.
3. Păstrează biserica și statul separate.
4. Protejează poporul de tiranie politică și, mai ales, religioasă.

A doua putere din Apocalipsa 13 care are aceste caracteristici nu poate fi alta decât Statele Unite ale Americii. Ea s-a ridicat în Emisfera Vestică și a început prin adoptarea unui guvern asemănător unui miel. După cum am văzut în această carte, iezuiții sunt folosiți să distrugă acest guvern ca un miel, și să-l facă papal, diavolesc. Apocalipsa 13 a prevestit cu 2000 de ani înainte că iezuiții vor avea succes, pentru că versetul 11 spune că America va începe cu un guvern asemănător unui miel, dar, într-o zi, va vorbi ca un balaur. Infiltrarea iezuiților în toate departamentele guvernului Statelor Unite face ca această țară să devină o putere tiranică, persecutoare. America vorbește și se comportă ca Satana, în fiecare zi mai mult.

Apocalipsa 13 descoperă ridicarea papalității și a Statelor Unite. Prezintă caracteristicile guvernului american la început și prevestește capturarea finală de către iezuiți. De asemenea, ne arată puterea dictatorială a papalității manifestată față de Reformațiunea Protestantă.

Și au început să se închine balaurului , pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei zicând: "Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?" — Apocalipsa 13: 4.

În timpul Evului Întunecat, pământul se închina la picioarele pontifului Roman. Cu ridicarea lui Luther și a

Reformațiunii Protestante, Biblia a fost dată oamenilor în limba lor maternă, ca singura regulă de credință și practică. Biblia și numai Biblia era strigătul Reformatorilor. După un timp, multe mii de oameni au acceptat învățăturile găsite numai în Biblie.

De asemenea, dezvăluie un timp când închinarea la papă va fi din nou solicitată, prin amenințarea cu moartea, și că Statele Unite va fi puterea care va îndemna lumea să se închine papalității.

Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată... I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. — Apocalipsa 13: 12, 15.

Cum se va închina lumea papalității? Ce semn descoperă autoritatea papală pe pământ? Trebuie să vedem cum definesc scripturile închinarea. Felul în care înțelegem și reacționăm la aceasta, va hotărî destinul nostru, după cum arată versetul următor.

Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: "Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei lui; și va fi chinuit în foc și pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului." — Apocalipsa 14: 9, 10.

Aceasta este cea mai severă avertizare din partea lui Dumnezeu. Următoarele versete ne vor arăta diferența dintre adevărata închinare la Dumnezeu, și închinarea falsă.

Degeaba mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât porunci omenești. Voi lăsați porunca lui Dumnezeu. Și țineți datina așezată

de oameni... El le-a mai zis: "Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră."
— Marcu 7:7-9.

Evreilor li s-au dat cele zece porunci în Exod 20: 2-17. De-a lungul secolelor, evreii au corupt poruncile cu multe tradiții care au dat înțeles greșit autorității celor zece porunci. Acest lucru a fost aspru muștrat de Domnul Hristos. El a declarat că atunci când poruncile sunt înlăturate, iar tradiția omenească îi ia locul, aceasta este numită închinare nefolositoare. Adevărata închinare ar implica onoare față de toate cele zece porunci.

Închinarea falsă înseamnă onoare față de tradițiile omenești.

Adevărata închinare înseamnă onoare față de poruncile lui Dumnezeu.

În Apocalipsa 13 și 14, suntem confrunțați cu o tradiție papală care este înălțată deasupra uneia dintre cele zece porunci ale lui Dumnezeu, iar această tradiție papală este semnul autorității papale în lume. Cunoașteți una dintre tradițiile papale care vin în directă contradicție cu una dintre poruncile lui Dumnezeu, despre care papalitatea însăși spune că este semnul autorității ei pe pământ? Această tradiție este atât de rea înaintea cerului încât, dacă cineva continuă să se supună poruncii papalității fiind deplin conștient că aceasta este contrară poruncii explicate a lui Dumnezeu, "acesta va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu." (Apocalipsa 14: 10).

Acum, vom privi la câteva afirmații amintite în literatura catolică, care vor arăta care este semnul autorității papale pe pământ.

- Dovedește-mi numai din Biblie că sunt legat să sfințesc Dumineca.

- Nu există o astfel de poruncă în Biblie. Este o lege a sfintei biserici catolice. Biblia spune, "Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești." Biserica Catolică spune, Nu! Prin puterea mea divină abolesc ziua de Sabat și vă poruncesc să

sfințiți prima zi a săptămânii. Și iată, întreaga lume civilizată, se pleacă în supunere reverentă poruncii sfintei Biserici Catolice. — Thomas Enright, CSSR, President, Redemptorist College (Roman Catholic), Kansas City, MO., February 18, 1884.

Observarea duminicii de către Protestanți este un omagiu pe care îl aduc autorității Bisericii Catolice. — Monsignor Louis Segur, *Plain Talk About the Protestantism of Today* (1868), p. 213.

Dacă protestanții ar urma Biblia, ei ar trebui să se închine lui Dumnezeu în Sabat, sâmbăta. Prin păzirea duminicii, ei urmează o lege a Bisericii Catolice. — Albert Smith, Chancellor of the Archdiocese of Baltimore, răspunzând pentru cardinal într-o scrisoare pe 10 Februarie, 1920.

Statul, prin votarea de legi cu privire la sfințirea duminicii, recunoaște autoritatea bisericii Catolice, și îndeplinește, cu credincioșie, sfaturile ei.

Duminica, ca o zi din săptămână pusă de-o parte pentru închinare obligatorie la Dumnezeu, să fie sfințită suspendând activitățile lucrative și tranzacțiile de afaceri, și prin exercitarea devoțiunii, este, pur și simplu, o creație a Bisericii Catolice. — *The American Catholic Quarterly Review*, Ianuarie, 1883, pp. 152, 139.

Protestanții acceptă duminica mai degrabă decât Sâmbăta ca zi de închinare publică după ce Biserica Catolică a făcut schimbarea... dar mintea protestantă pare că nu realizează aceasta... prin observarea duminicii, ei acceptă autoritatea purtătorului de cuvânt a bisericii, Papa. — *Our Sunday Visitor*, 5 Februarie, 1950.

Este bine să amintim prezbiterienilor, Bapțiștilor, Metodiștilor și tuturor creștinilor, că Biblia un-i susține nicăieri în păzirea duminicii. Duminica este o instituție a bisericii romano-catolice, iar aceia care păzesc această zi, păzesc

o poruncă a Bisericii Catolice. — Priest Brady, într-o adresare, raportată în Elizabeth, N.J. News, 18 Martie, 1903.

Semnul autorității Bisericii Catolice în lume este păzirea duminicii. Aceasta este o tradiție negăsită în Biblie. Își are originea în Roma, și când onorăm tradiția duminicii, dăm omagiu papalității. Păzirea duminicii merge în contradicție directă cu învățăturile clare ale poruncii a patra, care declară:

Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeuului tău. Să un faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea s-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o. — Exod 20: 8-11.

Papalitatea ne spune exact care este semnul ei.

Bine înțeles că Biserica Catolică pretinde că schimbarea din sâmbătă în duminică a fost lucrarea ei. Ceea ce este semnul puterii și autorității sale ecleziastice în probleme de religie. — C.F. Thomas, Chancellor of Cardinal Gibbons.

Duminica este semnul autorității noastre... Biserica este deasupra Bibliei, iar schimbarea aceasta din sâmbătă în duminică stă ca dovadă al acestui fapt. — *Catholic Record*, 1 Septembrie, 1923 (Ontario).

Prin cuvintele proprii, ei ne spun că păzirea duminicii este semnul Fiarei. Amintiți-vă că Satana, diavolul, a dat Bisericii Catolice puterea lui și stăpânire mare în lume. Întrucât papalitatea face lucrarea diavolului,

Satana este acela care vrea ca lumea să calce porunca lui Dumnezeu cu privire la Sabat și să se închine papalității, Dumineca.

Apocalipsa 13 și istoria curentă ne spun că undeva, iezuiții vor organiza un nou atac terorist, sau vor crea altă criză, cu scopul de a-și implanta planul —

o Lege Duminicală Națională. Au folosit dezastrele din Waco, Oklahoma și World Trade Center, pentru a elimina libertăți constituționale prețioase în America. Aceste trei evenimente au fost bine plănuit, în vederea determinării americanilor să renunțe la libertatea lor plătită cu sânge. Acest proces nu va înceta până ce Legi Duminicale vor fi votate în această țară, și după aceea, în întreaga lume. Această lege va produce o persecuție sângeroasă, ca în timpul Evului Întunecat.

Foarte curând, lumea va fi împărțită în două mari categorii. Pe de-o parte, marea majoritate a oamenilor, aliniați cu iezuiții și Vaticanul în revoltă directă împotriva lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, un grup mic format din aceia care iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Sale. Marea linie de despărțire între cele două categorii va fi cele zece porunci, în special porunca a patra, Sabatul.

De ce parte te vei afla tu? Vei îmbrățișa scopul final al papalității, păzirea duminicii, sau vei îmbrățișa marele semn al puterii creatoare și răscumpărătoare a lui Dumnezeu — Sabatul zilei a șaptea? Păzirea duminicii, omagiu adus papalității, va conduce America și apoi lumea la ruină, în timp ce păzirea Sabatului, care reprezintă supunere totală față de voința lui Dumnezeu, va conduce la viața veșnică în Isus, Domnul nostru.

... Dacă se închină cineva fiarei și icoane ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui, și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. — Apocalipsa 14:9-10

ÎNTREBĂRI?

Dacă doriți să primiți mai multe informații despre PROFETIA BIBLICĂ, vă rugăm să scrieți la adresa de mai jos.

TRUTH TRIUMPHANT MINISTRIES

P.O. Box 1417
Eustin, FL 32727
USA